

NİSAN 1996

FİYATI: 100.000 TL (KDV dahil)

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

PARTİZAN

SUSTURAMAZSINIZ!

özgür gelecek
özel sayı: 16

İÇİNDEKİLER

Dünyada Ekonomik ve Siyasi Durum..5	5
Peru Komünist Partisi43	43
Özgürlük ve Dayanışma Partisi79	79

UMUT YAYIMCILIK ve Basım Sanayi Limited Şirketi adına
Sahibi: Murat Arıcak Yazı İşleri Müdürü: Duygu Zor

Yönetim Yeri: Küçükayasofya Cad. Oğul Sok. No. 16 Sultanahmet/İSTANBUL
Tel: 516 25 38 - 516 60 20 **Fax:** 518 23 23
Baskıya hazırlayan: Umut Yayıncılık, **Baskı:** Aslan Matbaacılık

BÜROLAR

Kartal: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal-İSTANBUL, **Tel:** (0216) 306 16 02
Ankara: Necatibey Cad. No. 80/12 Maltepe **Telefax:** (0312) 230 16 33
İzmir: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçuş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR **Telefax:** (0232) 441 93 09
Çukurova: Melekgirmez Çarşısı 30. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA
Malatya: Tabakhane Mah. Balarcılar Çarşısı: Yarı Sarıbeyoğlu İşhanı K: 2 No: 64 **Tlfx:** (0422) 322 08 04
AVRUPA MERKEZİ BÜRO: Kaiser- Wilhelm Str. 284-47169- Duisburg- DEUTSCHLAND
Tel: 0049203-406 10 32

Merhaba

1 yıllık aradan sonra 26. sayımızla karşınızdayız.

Emperyalist ve yarı-sömürge ülkelerde ekonomik bunalım giderek daha da boyutlanıyor. Siyasi bunalımı da derinleştiren bu süreç; **sömüren-sömürülen çelişkinin her alanda keskinleşmesine yol açarken**, emperyalistlerarası çatlakları da derinleştirmektedir. “Yeni Dünya Düzeni” adı altında, sözde “sosyal devlet” konumunu terk edişe, yani ceberrut devlete karşı; halkların tepkileri de ses getirmektedir. Dünyada ve ülkemizde sınıf mücadelesi daha da keskinleşmektedir.

Halk savaşı, Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm şiarlarının yeniden ayağa kalkış sürecinde, **Marksist-Leninist-Maoist** hat'ta bir teorik yayın organı olan Partizan'ın bir süredir çıkmıyor oluşu ciddi bir ihtiyacı da gündeme getirmiştir. Bu ihtiyacı karşılamamanın bir ürünü olarak; alt yapı hazırlıklarını da esas olarak tamamlamış şekilde; bundan böyle **2 ayda bir** sizlerle buluşacağız.

Bu sayımızda; “**Dünyada ekonomik ve siyasal durum**” yazısıyla, dünyadaki durumu değerlendiriyor; emperyalistlerarası bloklaşma ve savaş hazırlıklarına dikkati çekerken, **esas akımın devrim** olduğunu belirliyoruz... Ülkemizdeki duruma ilişkin değerlendirmemizi ise önümüzdeki sayılarımızda sunacağız.

Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi imzalı, “**Dünya devrimine hizmet için Halk Savaşını geliştir**” başlıklı dökümanın, “Halk Savaşının 6 yıl” başlıklı **1. bölümünü** sunuyoruz.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası sonrası hızlanan tasfiyecilik sürecinin, leğalleşme kurumlarından birisi olan **Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP)** ile ilgili değerlendirmemizi de bu sayımızda okuyabilirsiniz.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

Dünyada Ekonomik ve Siyasal Durum

Tüm bu olgular bize göstermektedirki dünya çapında kutuplaşmalar, çatışmalar, emperyalizmin barbarlığı, halkların mücadeleleri boyutlanmaktadır ve boyutlanacaktır. Devrimci durum yükselişe geçmektedir. Özellikle devrimin fırtına merkezleri olan yarı-sömürgelerde devrimci durum önemli kaba-rışlar ve sıçramalar göstermektedir ve gösterecektir. Emperyalist-kapitalist sistemin kriz ve çatışma koşullarında kalıcı bir düzen oturtması mümkün değildir.

Lenin yoldaş 1916 yılında yazdığı "**Emperyalizm-Kapitalizmin En Yüksek Aşaması**" adlı kitabının 1917'de Rusya'da yayınlanan baskısına yazdığı önsözde, "*Emperyalizmin ekonomik özü ... incelenmedikçe modern savaşı ve modern siyaseti anlamak ve değerlendirmek olanaksızdır*" diyordu. Bu belirlemenin isabetliliği o günden günümüze sarsılmadığı gibi daha da pekişmiştir. Hükmünü sürdürmekte olan, "*Emperyalizm ve proleter devrimler çağı*"nda emperyalist-kapitalist sistemi doğru bir tarzda kavramadan, ideolojik-politik-ekonomik-askeri yönlemleri doğru bir tarzda tahlil etmeden dünyayı anlayabilmek ve değiştirebilmek asla mümkün değildir. Hatta daha da ötesinde bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde emperyalizmin değirmenine su taşımak kaçınılmaz olur.

Emperyalist-kapitalist sistemin derin bir kriz içinde olduğu ve bu krizi atlatmak için yaşamın tüm alanlarında dizginsizce bir saldırıyı tüm hızıyla sürdürdüğü bugün, "emperyalizmin çelişkilerindeki derinliği ve meydana gelmesine neden olduğu bunalımın kaçınılmaz niteliğini örtmeye çalışan **pasifizm** ve **demokratizm akımları**" da bir kez daha gemi azıya almış, emperyalizmin önünde secdeye gelip, emperyalizme olmadık payeler biçerek proletaryayı ve ezilen halkları yanıltma, saptırtma çabalarını ay-yuka çıkarmışlardır. Emperyalizmin "demokrasi yandaşlığı", "barışçılığı", "ilericiliğı", "modernliğı", "sonsuzluğu" "refah getireceğı" balonlarından gökyüzünü görmek dahi neredeyse mümkün olmamaktadır. Tüm bunların gerisinde yatan "toplumun farklı sınıflarının kendi genel ideolojileri yönünden emperyalist politikaya karşı takındıkları tutum"dur. Emperyalist-kapitalist sistemi doğru tarzda kavrama zorunluluğunun yanı sıra bu türden akımlara karşı mücadele ederek, bunların etkilerini kırmak, proletaryaya

ve ezilen halklara doğru politikaların belirlediği doğru bir önderliği götürmek için de emperyalizmi her yönüyle doğru bir bakış açısıyla tahlil etmek büyük öneme sahiptir. Bu nedenle "emperyalizme ve oportünizme karşı savaşım, sıkı sıkıya birbirine bağlı olarak yürütülmedikçe, birincisi ... de boş ve yalan bir sözden ibaret"tir.

KAPİTALİZMİN EMPERYALİZM AŞAMASINA ULAŞMA SÜRECİ VE EMPERYALİZM

15. yüzyıl Batı Avrupası'nın fetihler, kentlerin ağırlık kazanması ve o zamana kadar görülmemiş ölçüde zenginleşen yeni ve güçlü bir ticaret kesiminin ortaya çıkmasıyla yaşama başladığı değişiklikler, feodalizmi tasfiyeye yönelmiş ve ticari kapitalizmi (merkantalizmi) doğurmuştur. Merkantalizmin dayandığı temel anlayış bir ülkedeki toplam kıymetli maden miktarını o ülkenin gücü ve refahını belirleyen en temel etken olduğudur. Yeni fethedilen kıtalardaki maden zenginliklerini yağmalamak, işlemek, devlet eliyle korsanlık faaliyetlerini desteklemek gibi yöntemlerle de uygulanan merkantalizm, temel amaç olarak ticari fazla vermeyi hedefliyordu. Bu hedefe uygun olarak her devlet, elindeki toplam altın ve gümüş miktarını arttırmaya çalışmakta, kendi ulusal tüccarının üstünlük sağlaması için her türlü korumacı ekonomik önlemleri almakta, askeri düzenlemeleri yapmaktaydı. Bunun da ötesinde, ancak dünya pazarında sağlanan etkinlik ile devletlerin ellerindeki toplam kıymetli maden miktarı artırılabilceği için, merkantilist politikalar açısından sadece iç pazarı düzenleyici ve koruyucu önlemler yeterli değildi; dünya pazarlarında da etkin olmak için büyük çaba harcanmaktaydı. Bunun sonucu olarak Amerika, Afrika, Asya ve giderek Avusturalya topraklarının tamamı ya da büyük kısmı sömürgeleştirildi. Böylece "küreselleşme" denen olgu kapitalizmin tarih sahnesine çıkışıyla başlamış oldu.

Merkantilist dönemde sağlanan sermaye birikimi üzerinde yükselen sanayi devrimi ile kapitalizm, Batı Avrupa'da tamamen hakim oldu. Kaba olarak 16. yüzyıl ile 18. yüzyıl arasında Batı Avrupa'da ortaya çıktığını söyleyebileceğimiz yeni ekonomik ve toplumsal düzen olan kapitalizm, görülüyorki daha yükselişinin şafağından itibaren gelişme koşullarını dünya çapında yaratmaya yönelmiş, Amerika'nın talan edilmesini, Hindistan'ın boyunduruk altına alınmasını, Afrika'nın köleleştirilmesini ve buralardaki halkların katliamlarla yok edilmesini gerçekleştirerek kendisine yakışır bir biçimde talan ve kanla tarih sahnesine ilk adımlarını atmıştır. Kapitalizmin ekonomik olarak temel ögesi meta üretiminin giderek yaygınlaşarak hakim hale gelmesi ve emek gücünün de meta haline dönüşmesidir. "*Kapitalizm, emek-gücünün kendisinin meta haline geldiği en yüksek aşamasındaki meta üretimidir*". Serbest rekabet, bu süreçte kapitalizme damgasını vurmaktaydı. Kapitalistlerin bu süreçteki çıkarlarını formüle eden düşünce akımı liberalizmdi. Liberalizmin ekonomik kuramlar alanında bayraktarlığını İngiliz iktisatçı Adam Smith yapıyordu. Liberal ekonomi kuramına göre, doğal olarak uyuma ve bütünleşmeye sahip olan meta üretim

ve değişim sistemini dışarıdan, örneğin devlet eliyle hiçbir müdahale yapılmamalıydı. "Serbest piyasa" sanki bir "görünmez el"e sahipmişçesine her sorunu çözebilirdi. Proletaryanın emek gücüyle yarattığı artı-değerin gaspı sayesinde gerçekleştirdikleri sömürüyle, sermayelerini ve egemenliklerini geliştiren ve pekiştiren kapitalistler için bu tezler fazlasıyla uygundu.

Serbest rekabet, üretimin gittikçe daha büyük işletmelerde hızla yoğunlaşması sürecini koşullandırıyor. Kimilerini zenginleştirerek, kimilerini de yoksullaştırarak üretimin belli merkezlerde toplanmasına, gerek yeni işletmeler içinde ve gerekse bütün dünya üretimi içinde büyük işletmelerin payının artmasına kaçınılmaz bir tarzda yol açıyordu. Bu sürece paralel olarak üretici güçlerde meydana gelen gelişmeler de yine bu sürece hizmet ediyordu. 19. yüzyılın sonunda maden işleme, kimya ve makine sanayinde çok büyük teknik ilerlemeler kaydedildi. 19. yüzyılın ortasında özellikle tekstil sanayi ağır basarken, sonunda belli başlı yeni ağır sanayi, kimya, enerji gibi çok büyük ve pahalı tesisler isteyen, satın alınmaları ve yapılmaları için büyük sermayeler gerektiren sanayi kolları oluşmaya başladı. Bu gelişmeler de büyüklerin ayakta kalmasının ve gelişmesinin, küçüklerin ise yokolmasının ve büyüklerce yutulmasının önünü açıyordu. Sanayinin olağanüstü gelişmesi ve üretimin gitgide daha büyük işletmeler içinde son derece hızlı yoğunlaşması süreci, serbest rekabetçi kapitalizmin en belirleyici özelliklerinden biri oldu. Bu özellik üretimin belli yerlerde yoğunlaşmasını getirdi. *"Onbin kadar büyük işletmenin herşey ..., milyonlarca küçük işletmenin ise hiçbir şey"* olduğu, toplam üretimin hemen hemen yarısının toplam işletmelerin yüzde biri tarafından yapıldığı koşullar gündeme girmeye başladı. Daha ötesinde sanayinin çeşitli kollarında tek bir işletme içinde toplaşması ortaya çıktı.

Bu yoğunlaşma ve toplaşma kaçınılmaz bir şekilde sanayide tekelleşmeyi doğurdu. Böylelikle kapitalist rekabet kaçınılmaz bir şekilde tekeli yani zıttını yaratmış oldu. Kapitalizmin temel iddialarından biri olan "serbest rekabet"in yine kendisi tarafından yok edildiği, imkansızlaştırıldığı açığa çıktı. *"Rekabetin bir şekilde tekele dönüşmesi bugünkü kapitalist ekonominin en önemli olayı değilse en önemli olaylarından biridir"*, *"tekellerin doğması, kapitalizmin gelişmesinin içinde bulunduğu evresinde genel ve temel bir yasadır"* diyerek Lenin bu önemli olgunun altını çizmiştir. Tekellerin ortaya çıkışı, kapitalistlerin artı-değerin gasbına dayanan karlarına tekel karlarını da eklemelerini ve böylelikle sömürülerini boyutlandırmalarını da getirmiştir.

Serbest rekabetçi kapitalizmde tekelleşme sürecini yaşayan sadece sanayi değildi. Sanayideki yoğunlaşmanın bir benzeri de bankacılıkta yaşanıyordu. Bankaların serbest rekabet koşullarında birbirlerini yutmalarıyla büyük miktarda paraları denetiminde tutan az sayıda banka ortaya çıkmıştı. Büyük miktarlarda paraları denetimde tutmaları bankacılıkta hem tekelleşmeyi hem de kredilerine muhtaç olan sanayi üzerinde etkisini arttırmayı doğuruyordu.

Sanayide ve bankacılıktaki tekelleşme karşılıklı ilişkiler ve bağımlılık nedeniyle bu iki alandaki tekeli sermaye kaynaşmaya ve iç içe geçmeye başladı. Böylelikle

tekelci sanayi ve banka sermayelerinin kaynaşması ve iç içe geçmesinden oluşan mali-sermaye ortaya çıkmıştır. Üretimin yoğunlaşması bunun sonucu olarak tekelleri, sanayi de bankaların kaynaşması ya da iç içe geçmesi işte mali-sermayenin oluşum tarihi ve bu kavramın özü"

Kapitalist serbest rekabetin yerine kapitalist tekellerin geçmesine yol açan tüm bu gelişmeler, kapitalizmin serbest rekabetçi evresini doğrudan bu evrenin koşulladığı gelişmelerin doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak sona erdirmiş ve kapitalizmin mali-sermayenin egemen olduğu tekelci evresini yani emperyalizmi doğurmuşlardır. Görüldüğü gibi emperyalizme geçiş, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin serbest rekabetçi dönem boyunca gelişmesiyle hazırlanmıştır. Emperyalizm genel anlamda, kapitalizmin bazı özelliklerinin gelişimi ve doğrudan doğruya devamı olarak ortaya çıkmıştır. Kapitalizmin belli başlı özellikleri, emperyalizmde de devam etmekte ve gelişmektedir. Ve kapitalizmin iktisadi yasaları tekelci kapitalizmde de geçerliliklerini korumaktadır. Avrupa için, emperyalist kapitalizmin, serbest rekabetçi-kapitalizmin yerini alışı tarihi 20. yüzyılın başıdır. Lenin bu süreci şöyle özetlemektedir: "1) Serbest rekabetin gelişmesinin en yüksek noktaya eriştiği 1860-1880 yılları. Tekeller ancak farkedilebilir embriyonlar halindedir. 2) 1873 bunalımdan sonra, kartellerin önemli gelişme dönemi; böyle olmakla birlikte, bunlar henüz istisna halindedir. Oturmuş bir durumları yoktur. Henüz geçici bir niteliktedirler. 3) 19. yüzyılın sonudaki ilerleyiş ve 1900-1903 bunalımı; bu dönemde karteller baştan başa **ekonomik** yaşamın temellerinden biri haline geliyor. Kapitalizm, emperyalizme dönüşmüştür".

Tüm bu jekelleşmeler ve kaynaşmalar sermaye birikimlerini dev ölçülere ulaştırdı. Böylece emperyalist niteliğe ulaşmış ülkelerde muazzam bir "sermaye fazlası" oluştu. Ama kapitalizmin doğası gereği bu sermaye fazlası olduğu ülkedeki kitlelerin refahını yükseltmeye değil, azami karı sağlamaya yönelik olarak yeni alanlara açılmaya yöneldi. Böylelikle özellikle sömürgelere ve geri kapitalist ülkelere (Rusya vb.) sermaye ihracı olgusu gündeme girdi; çünkü bu tür ülkelerde kar her zaman yüksektir. Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü dönemde, kapitalizmin ayır-dedici niteliği **meta ihracıydı**. **Sermaye ihracı** ise emperyalist-kapitalizmin ayır-dedici özelliği olarak belir-di.

Emperyalizmin, kapitalizmin tekelci evresi olarak ortaya çıkışı büyük kapitalist devletlerin ve tekellerin dünya topraklarına ve pazarlarına hakim olma mücadelesini yeni bir aşamaya ulaştırdı. Hemen hemen aynı sürece denk düşen dünya topraklarının tamamen paylaşılmış olması olgusu büyük kapitalist devletler ve tekeller arasındaki mücadeleyi iyice alevlendirdi ve I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na uzanan gelişmelerin önünü açtı.

Tüm bu olguların, proleter ideolojinin ışığında bilimsel bir tahlilini yapan Lenin yoldaş, emperyalizmi şöyle tanımlamaktaydı. "1) **Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki, ekonomik yaşamda kesin**

rol oynayan tekelleri yaratmıştır. 2) Banka sermayesi sınıai sermayeyle kaynaşmış ve bu "mali-sermaye" temeli üzerinde bir mali-oligarşi yaratılmıştır. 3) Sermaye ihracı, meta ihracından ayrı olarak özel bir önem kazanmıştır. 4) Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekeli kapitalist birlikler kurulmuştur. 5) En büyük kapitalist güçlerce dünyanın bölüşülmesi tamamlanmıştır.

Emperyalizm, tekellerin ve mali-sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakları en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesini tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir."

LENİN'İN EMPERYALİZM ÜZERİNE TEZLERİ

20. yüzyılın başında kapitalizmin tekeli aşamaya ulaşmasıyla ortaya çıkan emperyalizmin oluşma nedenleri, özü, özellikleri, yönelimleri, tarihteki yeri vb. konularında giderek artan bir biçimde tartışmalar yaşandı. Özellikle 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başlamasıyla **sosyal-şoven, sosyal-emperyalist** bir niteliğe bürünen, başını Kautsky'nin çektiği 2. Enternasyonalciler, emperyalizme ilerici misyonlar biçmekte "**ultra-emperyalizm**" teorileri ile geri ülkelerde gelişmeyi sağlayacak, birleşik ve barışçı bir emperyalizmin hayallerini yaymakta, gerçekte doğrudan emperyalizme hizmet etmekteydiler. Ayrıca birçok burjuva ve küçük-burjuva iktisatçı, emperyalizmi kendi bakış açılarıyla tahlil etmekte gizlenemez bazı gerçekleri dile getirenleri olsa da sonuçta tümü hatalı sonuçlara varmakta, ya emperyalizmin ya da reformizmin sözcülüğünü yapmaktaydılar.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı koşullarında proletaryayı kendi emperyalist burjuvalarının peşine takmaya, onlar uğruna kendi sınıf kardeşleriyle savaşmaya hizmet eden tüm bu teorileri mahkum etmek, emperyalizmi tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermek ve proletaryaya başta köylülük olmak üzere tüm halkla birleşerek silahlarını kendi burjuvalarına çevirmeleri gerektiğini gösterebilmek amacıyla, Lenin yoldaş, emperyalizm sorununu incelemiş ve emperyalizmin oluşum nedenlerini, özünü, özelliklerini, yönelimlerini ve tarihteki yerini tahlil etmiştir.

Lenin yoldaşın dile getirmesinden bugüne geçerliliğini koruyan ve emperyalizmin varlığı sona erene değin geçerliliğini koruyacak olan bu tezler ışığında soruna eğilmeden emperyalist-kapitalist sistemin doğru bir tarzda kavranması asla mümkün olmaz.

Lenin yoldaşın emperyalizm üzerine tezlerini şöyle sıralayabiliriz:

"Emperyalizm, kapitalizmin tekeli aşamasıdır."

"Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü eski kapitalizmin ayırdeci niteliği meta ihracıydı. Tekellerin hüküm sürdüğü bugünkü kapitalizmin ayırdeci niteliği ise sermaye ihracıdır."

"Mali-sermaye, eşitsizlikleri ve çelişkileri artırır."

"Belirli sanayi kollarında yaratılmış tekel, kapitalist üretimin bütününde zaten varolan karışıklığı daha da çoğaltmakta ve ağırlaştırmaktadır."

"Kapitalizm, evrensel bir sömürgeci baskı sistemine, bir avuç "ileri" ülkenin dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun mali yönden boğduğu bir sisteme dönüşmüştür."

"Emperyalizm, her yere özgürlük değil, egemenlik eğilimi götüren mali-sermayenin ve tekellerin çağıdır. Bu eğilimin sonucu ise şöyle olmaktadır; siyasal rejim ne olursa olsun, her planda gericilik ve bu alanda mevcut uzlaşmaz karşıtlıkların aşırı ölçüde yoğunlaşması. Aynı biçimde ulusal baskı ve ilhak eğilimleri de yani ulusal bağımsızlığın bozulması da özellikle yoğunlaşmaktadır."

"Emperyalizmin kendine özgü siyasal özellikleri şunlardır; mali-oligarşinin baskısı ve serbest rekabetin ortadan kaldırılması yüzünden her alanda gericilik ve artan ulusal baskı"

"Emperyalist bir savaş (yani bir fetih, yağma, talan savaşı), dünyanın paylaşılması, sömürgelelerin, mali-sermayenin (finans-kapitalin) 'nüfuz bölgeleri'nin bölüşülmesi ve yeniden bölüşülmesi için çıkarılmış bir savaş'tır."

"Kapitalist düzen içinde nüfuz bölgelerinin çıkarlarını, paylaşmaya katılanların gücünden, bunların genel ekonomik, mali, askeri vb. gücünden başka bir esas düşünülemez. Oysa paylaşmaya katılanların gücü aynı şekilde değişmektedir, çünkü kapitalist düzenle farklı girişimlerin, tröstlerin, sanayilerin, ülkelerin eşit şekilde gelişecekleri düşünülemez"

"Mali-sermaye ve tröstler, dünya ekonomisinin farklı unsurların gelişmesini ritimleri arasındaki farklılıkları azaltmaz, çoğaltır. Oysa kuvvetler arasındaki ilişki değişikliğe uğradıktan sonra, kapitalist düzende çelişkilerin çözümünü sağlayacak kuvvetten başka birşey var mıdır?"

"Kapitalist sistemin gerçeklerine göre hangi biçime bürünürse bürünsün, ister bir emperyalist grubun bir başkasına karşı birleşmesi ister bütün emperyalist devletleri kucaklayan genel bir ittifak biçiminde olsun, 'inter-emperyalist' ittifaklar kaçınılmaz olarak savaşlar arasındaki dönemlerin 'mütakereleri' olmaktan başka anlam taşımamaktadır. Barışçı ittifaklar, savaşları hazırlar ve savaşlardan doğar; tek ve aynı temel üzerinde, dünya siyasetinin ve dünya ekonomisinin emperyalist bağlantı ve ilişkileri temeli üzerinde barışçı olan ve barışçı olmayan savaşın almaşık biçimlerini yaratarak, biri ötekini koşullandırır."

"Üretim araçlarında özel mülkiyet düzeni varolduğu sürece, bu ekonomik temel üzerinde, emperyalist savaşlar mutlak bir biçimde kaçınılmaz olacaktır."

"Emperyalizmin başta gelen ekonomik temellerinden biri olan sermaye ihracı, rantiyeye tabakasının üretimden kopuşunu daha da artırır ve deniz aşırı bazı ülkelerin ve sömürgelelerin emeğinin sömürüsüyle yaşayan ülkenin topuna asalaklık damgasını vurur."

"Kapitalizm, bugün basit bir 'kupon kırma' işlemiyle bütün dünyayı soyup soğana çeviren, özellikle zengin ve güçlü bir avuç devleti ileriye geçirmiş bulunmaktadır."

"Kapitalizmin gelişmesi öyle bir noktaya varmıştır ki, meta üretimi henüz egemenliğini korumak ve ekonomik yaşamın temeli sayılmakla birlikte, aslında, sarsılmakta ve karların büyük kısmı para oyunları yapan "dehalara" akmaktadır. Bu para oyunlarının, bu düzenbazlıkların temelinde ise üretimin toplumsallaşması vardır; ancak bu toplumsallaşmaya değin yükselmiş insanlığın böylece gerçekleştirdiği büyük ilerlemeden yararlananlar spekülâtorlerdir."

"Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi-bütün bunlar, emperyalizme, onu, asalak ve çürümüş bir kapitalizm haline getiren ayırdedici özellikler kazandırmıştır. Burjuvazinin gitgide artan bir ölçüde sermaye ihracından gelen kazançları ve "kupon kırmak"la yaşadığı, "rantiye-devleti" n tefeci-devletin yaratılması, gitgide daha belirgin biçimde emperyalizmin eğilimlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak bu çürüme eğiliminin kapitalizmin hızlı gelişmesini önleyeceğini sanmak yanlış olur."

"Emperyalizm bir geçiş kapitalizmi, daha doğrusu can çekişen kapitalizm"dir.

"Emperyalist aşamasında kapitalizm, üretimin tam toplumsallaşmasına doğru gitmektedir, iradelerine ve bilinçlerine aykırı olarak, kapitalistleri, tam rekabet özgürlüğünden tam toplumsallaşmaya bir geçişi belirleyen yeni bir toplumsal düzene doğru adeta sürüklemektedir."

"Emperyalizm, proletaryanın toplumsal devriminin ön belirtisidir."

Bu tezleri özetlersek; **Emperyalizm mali-sermayenin egemen olduğu tekelci kapitalizmdir, ayırdedici özelliği sermaye ihracıdır. Emperyalizm, eşitsizlikleri ve çelişkileri arttırır, egemenliği altındaki yerlere siyasal gericiliği ve ulusal baskıyı götürür, yaygınlaştırır ve derinleştirir. Emperyalizm koşullarında savaşlar kaçınılmazdır, barışlar savaflara hazırlık dönemleridir, emperyalist savaşların özü, emperyalistler arası nüfuz ve çıkar çatışmalarıdır. Emperyalizm koşullarında kapitalizmin gelişme koşulları tamamen yok olmamakla birlikte çürüme, asalaklaşma, meta üretiminin sarsılması, tefeci, rantiyer, spekülâtor özelliklerin egemen olma süreci gelişmekte ve derinleşmektedir. Emperyalizm kaçınılmaz bir şekilde proletaryanın toplumsal devriminin ve yeni bir toplumsal düzenin, sosyalizmin koşullarını hazırlamakta, yoğunlaştırmaktadır.**

Emperyalizmin bu özellikleri halkların mücadelelerinin, emperyalistler arası çelişkilerin ve emperyalizmin krizlerinin etkileriyle geliştirilen çeşitli dönemsel ve taktiksel manevralarla, biçimsel dönüşümlerle değişmiş gibi gösterilmeye çalışmasına karşın temel özellikler olma ve emperyalizmi belirleme niteliklerini korumaktadırlar ve koruyacaklardır. Bu gerçeği yok sayanlar, unutanlar ve çapitanlar ancak ve ancak emperyalizme kan taşıyanlardır.

BİRİNCİ EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVAŞINDAN İKİNCİ EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVAŞINA EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM

Dünyanın paylaşılması sürecine geç katılan başını Almanya'nın çektiği emperyalist devletlerle, başını İngiltere'nin çektiği bu paylaşımında daha önde olan emperyalist devletler arasındaki pazarları yeniden paylaşılması çatışmasının doğurduğu I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda (1914-1918) Almanya'nın önderlik ettiği kamp mağlup olurken (bunun içinde Osmanlı İmparatorluğu da vardı) savaş sonrası yeni dengeler de oluşuyordu. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, iktisadi alanda özellikle ABD ve Japonya'yı daha öne çıkartırken, ister galip ister mağlup olsun diğer emperyalistler gerilediler. 1964'de ABD'nin en önemli 48 tröstü, savaştan önceki üç yılın kar ortalaması üçte bir kar oranına ulaştı. Bu karların karşılığı olarak I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda ölenlerin sayısı ile bu savaşta oluşan maddi kayıpların miktarı, savaştan önceki 125 yılın ölenleri ve kayıplarını aştı. Resmi verilere göre 9 milyon 700 bin insanın öldüğü bu savaşta 21 milyon insan yaralandı ve sakatlandı. Milyonlarca insan da açlıktan ve salgın hastalıklardan öldü.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında gelişen en önemli olay şanlı Ekim Devrimi'dir. Proletaryanın Bolşevik Partisi önderliğinde iktidarı ele geçirmesiyle dünya tarihinde yeni bir sayfa açılmıştır. Ekim Devrimi'nin yanısıra Macaristan ve Almanya'da patlayan devrimci ayaklanmalar sosyal-şoven, sosyal-emperyalist, sosyal-demokratların da kapitalistlere destek vermesiyle katliamlarla bastırılmasına karşın, tüm emperyalistleri derin bir korku ve panik içine düşürmüştür. Bolşevik Devrimi'ni boğmak için dört bir koldan girişilen saldırıların 1921'de kesin olarak püskürtülmesiyle Sovyet İktidarı'nı kısa sürede yokedemeyeceğini anlayan emperyalistler yeni politikalara başvurmak üzere Sovyet ülkesinden çekilmek zorunda kalmışlardır.

Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı mücadelenin yanısıra, savaş sonrası hemen her ülkede ortaya çıkan derin ekonomik ve siyasi krizler ve kendi aralarındaki çelişkiler bu süreçte emperyalist-kapitalist sistemin temel sorunları olmuştur. Hiçbir emperyalistin hegemonik bir gücü oluşturmadığı bu dönemde keskin mücadeleler, emperyalistler arası ilişkilere damgasını vurmuştur.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasına karşın "serbest piyasanın her sorunu çözeceği" tezi kapitalist ülkelerde hala hakimdi. Serbest piyasa hala kapitalizm olarak algılanıyor ve bu tezden hareketle kapitalizmin her sorunu çözeceği pompalanıyordu. Ancak bu süreç çok sürmedi. 1929 yılında patlayan kapitalizmin "**büyük bunalımı**" emperyalist-kapitalist sistemi temellerinden sarstı. Kapitalizmin doğası gereği kaçınılmaz olan krizler (bunun nedeni sermayenin en karlı alanlarda yoğunlaşmasının ve daha fazla kar için teknolojik yeniliklere başvurmasının, sermayenin verimliliğinin ve üretim sürecinde karın esas kaynağı olan emek-gücünün oranının düşmesine yolaçması, bu gelişmeleri **bu gelişmelerin de kar hadle-**

rinin düşmesini doğurmasıdır.) Kısa aralıklarla ve daha alt-düzeylede ortaya çıkmalarının yanısıra emperyalist-kapitalist sistemi ekonomik, toplumsal ve politik olarak kökünden sarsan ve değişikliklere zorlayan genel krizler biçiminde ortaya çıkarlar. İşte 1929 krizi böylesine bir genel krizdi.

24 Ekim 1929 tarihinde New York Borsası'nda hisse senetlerinin değer kaybetmesi ile başlayan kriz, Amerika ile sınırlı kalmamış ve hızla bütün emperyalist-kapitalist sisteme yayılmıştır. Kriz esas olarak durgunluk biçiminde kendini göstermiş, her yanda fabrikalar kapanıp üretim düşerken, işsizlik hızla tırmanmıştır. 1928 yılında dünya sanayi üretimi 100 olarak kabul edilecek olursa, endeks 1930 yılında 94'e, 1932 yılında ise 75'e düşmüştür. Emperyalist-kapitalist sistemde bunlar yaşanırken, Sovyetler Birliği bu krizden etkilenmediği gibi aynı süreçte, kolektivizasyonunu tamamlamış ve büyük sanayi hamleleri gerçekleştirmiştir.

Krizle karşı önce ortadoks ekonomi kuramının öngördüğü doğrultuda önlemler almaya çalışan kapitalistler, pazarın kendi işleyişi içinde arz-talep dengesi sağlanarak krizden çıkacaklarını düşünmüşler ama bu yöntem değil krizi çözmek, aksine krizi daha da derinleştirmek ve yaygınlaştırmaktan başka bir sonuç vermemiştir. Bunun üzerine her ülke kendi başına çeşitli tedbirler geliştirerek krizi aşma çabasına girişmiştir. Bir İngiliz İktisatçısı olan Keynes, 1930 yılında, geçerli pazar ve serbest ticaret eksenli ekonomik kuramına ters olan, gerekirse devlet eliyle ülke içindeki yatırımları artırmayı, yine devlet eliyle ihracatı teşvik etmeyi, ithalatı caydırmayı öngören politikaları gündeme getirmiştir. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Roosvelt'de buna benzer politikaları uygulamaya sokmuştur. (Bu süreçte Türkiye'de benzer nedenlerle devletçi politikalara geçildiğini de anımsatalım) Bu politikalar İngiltere ve ABD'de görece düzelmelere yolaçmışsa da krizi tamamen atlatmayı sağlayamamıştır.

1929 krizi çok büyük toplumsal ve siyasi çalkantılara neden olmuş, kapitalizmin sistem olarak güvenilirliğini yitirmesi ve Sosyalist Sovyetlerin konumu, sosyalist hareketin yükselmesine yolaçmıştır. Buna kaşılık olarak emperyalist tekelin en gerici, en şöven kliklerince faşist hareket tırmandırılmıştır. Özellikle kapitalist Almanya ve İtalya'da iktidara getirilen faşist hareketler halka karşı dizginsiz katliamlara, zora başvurarak, tüm komünist, devrimci, demokrat örgütlenmelere azgınca saldırarak, savaş kışkırtıcılığı yaparak, açık terörist diktatörlükler kurmuşlardır.

Hitler Almanyası'nın başını çektiği bu devletleri, Sovyetler Birliği'ne saldırmak için diğer emperyalist devletler açıkça desteklemiş ve teşvik etmişler, Almanya'nın Çekoslovakya ve Avusturya'yı ilhakına, Polonya'ya saldırısına göz yummuşlardır (1938-1939). Ama emperyalist-kapitalist sistemin iç çelişkileri sonucu Almanya'nın kendilerine yönelmesiyle İngiltere, Fransa ve ABD, Almanya'yla karşı karşıya gelmişlerdir.

Emperyalist sistemin 1929 bunalımı ile had safhaya varan krizinin, kendi içindeki çelişkilerin ve Sosyalist Sovyetleri yoketme emellerinin bir sonucu olan II. Emperyalist Paylaşım Savaşı böylelikle başlamış ve dünyanın dört bir yanına yayılmıştır. Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırmasıyla (1941) savaş emperyalist paylaşım savaşı karakterinin yanısıra "Sosyalist Anavatanı Savunma" savaşını da içermeye başlamış ve anti-faşist bir yön de kazanmıştır. Emperyalistler arası çelişkilerin bir sonucu olarak emperyalist devletler parçalanmış, bazı emperyalistlerin zorunlu olarak SSCB'nin yanında yer almasıyla savaşın bir kampını SSCB, ABD, İngiltere ve bağlaşıkları, diğer kampın ise Almanya, İtalya, Japonya ve bağlaşıkları oluşturmuştur.

1944 Eylül'ünde İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sona ererken esasta SSCB'nin ağır bedelleri göğüsleyerek sürdüğü mücadelesiyle faşist kamp yenilgiye uğratılmış, bu aynı zamanda sosyalizmin emperyalist-kapitalist sisteme ve faşizme karşı bir zaferiydi. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda 7 milyonu Almanya'daki toplama kamplarında olmak üzere 50 milyonun üzerinde insan öldü. ABD'nin kaybı 300.000, İngiltere'nin 390.000, Fransa'nın 535.000 iken, SSCB'nin kaybı 20 milyon üzerinde (tüm nüfusun yaklaşık %10'u) oldu.

II. EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVAŞINDAN 1970'LERE KADAR EMPERYALSİT-KAPİTALİST SİSTEM

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dönem birçok yönüyle önemli değişiklikleri gündeme getirdi. Savaş sonrası SSCB, Doğu Avrupa ve Çin'i içeren güçlü bir sosyalist kamp oluştu. Savaştan ekonomik ve askeri olarak en diri ve güçlü emperyalist güç olarak çıkan ABD, sosyalist "tehlike"ye karşı Avrupalı emperyalistleri koruma görevini de üstlendi. Bu olgunun da etkisiyle emperyalist-kapitalist sistemin içinde tartışmasız hegamonik güç olarak ortaya çıktı. Diğer emperyalistler, ekonomik gücünün etkilerinin yanısıra özellikle askeri konularda ABD şemsiyesinin altına girerek bu konumu kabul ettiler.

Emperyalist ülkelerde II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, 1929 krizinden çıkarılan "ders"lerle "serbest piyasa"nın krize götürdüğü düşüncesine varıldı ve Keynes tarafından formüle edilen kuramlar tamamen egemen oldu. Keynes'in kuramsal çıkış noktası, tam istihdamın kendi kendine işleyen otomatik pazar mekanizması tarafından sağlanacağını yadsınmasıdır. Bu nedenle devletin ekonomiye müdahalesi gereklidir. Keynes'te özel mülkiyet ve kar, ekonominin temel kabüllerindedir. Keynes'in yeni kuramı kapitalist sistem içinde ekonomiyi onarmaya yönelik bir kuramdır. Özellikle 1950'li, 1960'lı yıllarda Keynes'çi kuramlar çok etkili olmuştur ve bu etkileri 1975'lere değin devam etmiştir. Devletin bizzat işletmecisi olması esas olarak temel endüstrilerde (enerji, ulaşım, haberleşme vb.) alt-yapıda ve sosyal hizmetler alanında olmak üzere bu süreçte yoğunlaşmıştır. Özellikle Avru-

pa'da emperyalist ülkelerde temel sanayiler alanında önemli ölçekte devletleştirmeler yaşanmış, devlet kapsamlı bir şekilde sosyo-ekonomik yaşama müdahale etmeye girişmiştir. Bu etmenin yanısıra; güçlü sosyalist kampın oluşması, sosyalist politikaların, sosyalizmin kitlelere sunduğu olanakların dünya halkları üzerinde uyardığı ilgi ve sempati, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında halkların faşizme karşı mücadelelerinin boyutu bu mücadelenin oluşturduğu bilinç gibi etmenler de emperyalistleri yeni politikalar üretmeye zorlamıştır. Böylelikle hem 1929 krizinin "ders" lerinin sonucu olarak hem de kitlelerin sosyalizme yönelişinin önünün kesilmesini ve mücadelelerinin söndürülmesi amacıyla, Keynes'çi ekonomik uygulamaların üzerinde yükselen "refah devleti" ya da "sosyal devlet" denilen uygulama ortaya çıkmıştır.

Refah devleti" denen bu politikada devlet ekonomiyeye müdalale ediyor, yön veriyor, işsizliği azaltmaya çalışıyor, işsizlik sigortasını, ücretsiz ya da çok ucuz sağlık, eğitim hizmetlerini kitlelere sağlama iddiasını taşıyordu. Burada şunu hemen vurgulamak gerekir ki emperyalist devletlerin kendi ülkelerinde bunu yapabilmelerini sağlayan sömürge ve yarı-sömürgelerden sağladıkları kar transferidir. **Görülüyor ki emperyalistlerin "refah devleti" politikalarını ortaya çıkartmaya zorlayan koşullar, kapitalizmi kurtarma kaygısı, sosyalizm korkusu, halkların mücadelesini söndürme çabaları ve sömürge, yarı-sömürgelerin sömürülerinden sağlanan karlardır.** Gerçekte bu devletler ne "refah" ne de "sosyal" devletlerdir. Yapılan yalnızca belirttiğimiz koşulların zorladığı, görece düzeltmelerdi. Sömürü, emperyalistlerin zenginleşmesi gibi olgular varlığını korumakta ve sürdürmekteydi. Emperyalist devletlerin sömürgecilik politikalarında da II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası değişiklikler gündeme geldi. Sömürgelerin büyük çoğunluğunda doğrudan işgale son verilerek, biçimsel olarak "bağımsız" devletlerin ortaya çıktığı yeni (yarı) sömürgecilik politikaları uygulanmaya başlandı. Bu değişiklik de emperyalistlerin yeni koşullara en karlı uyumunu sağlamaktan farklı bir nedene dayanmıyordu.

Doğrudan sömürgeciliğin yerine yeni (yarı) sömürgeciliğin geçirilmesi birçok etmenin bir sonucu olarak kavranabilir; ilk olarak doğrudan sömürgecilik döneminde sömürgelerin ekonomileri tamamen emperyalistlere bağımlı hale getirilmiş, sanayilerinin bağımsız gelişme olanakları yok edilmişti. Bununla birlikte, sömürge ülkelerde herşeyiyle emperyalistlere bağlı, uşaklığı içselleştirmiş, emperyalistlerin doğrudan işgali ve bunun masrafları ve ceremeleri (halkın doğrudan tepkilerine muhatap olmak) olmadan bu ülkeleri emperyalistler adına yönetebilecek yerli hakim sınıflar, bürokrasi, ordu, polis vb. asgaride olsa oluşturulmuştu. Sömürgeleri bunların aracılığıyla sömürmek emperyalistler açısından hem daha ekonomik hem de teşhir olmalarını zorlaştırdığı için politik olarak daha avantajlıydı.

Öte yandan sömürge halkların bağımsızlık mücadeleleri emperyalistleri sıkıştıran bir diğer öğeydi. Buna sosyalist kampın sömürge ülkelere ilişkin politikalarının

sömürge ulusları sosyalizme yakınlaştırma olasılığının günden güne güçlenmesi de eklenince, biçimsel değişikliklerle esaslı korumak emperyalistler açısından en karlı yol olmaktadır.

Yeni (yarı) sömürgeciliğe geçişin bir diğer nedeni emperyalist devletler arasındaki güç dengesi değişiklikleri ve çelişkilerdir. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan en büyük emperyalist güç olarak çıkan ABD'nin çıkmasına karşın sömürgeler esasta İngiltere, Fransa, Hollanda, Belçika vb. emperyalistlerin boyunduruğu altındaydı. Bu nedenle ABD sömürge ülkelerde etkisini artırabilmek ve diğer emperyalistlerin etkilerini azaltmak için biçimsel "bağımsızlık" a geçiş sürecini kendi kontrolünde olmak koşuluyla desteklemiştir.

Doğrudan sömürgecilikten yeni (yarı) sömürgeciliğe geçiş süreci işte tüm bu nedenlerin; emperyalist devletlerin doğrudan sömürgecilikle ilgili fayda/maliyet analizlerini, sömürge ulusların özgürlük, bağımsızlık, refah ve ulusal kimlik mücadelesinin, sosyalist kampın sömürge uluslar için çekim merkezi olmasının ve emperyalistler arası çıkar çatışmalarının bir sonucu olarak gelişmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistemde bu önemli değişiklikler yaşanırken, sosyalizmin, kapitalizm ile komünizm arasındaki bir geçiş toplumu olması, yöneten-yönetilen, kafa-kol, şehir-kır vb. birçok çelişkiyi içermesi, emeğe göre bölüşümün varılması zemini üzerinde yükselen yeni-burjuvazinin başta SSCB olmak üzere iktidarı gasbetmesi ile SSCB ve Doğu Avrupa'da sosyalizm tasfiye edilmiştir. Bu olgu komünizme ulaşılan değin, sosyalist toplumlarda kapitalizme dönüş tehlikesinin var olduğunu, bu geri dönüşün temsilcisi olan yeni burjuvazi ile sosyalizmi koruma ve komünizme ulaşmanın temsilcisi olan proletarya arasındaki çelişkinin uzlaşmaz olduğu, sosyalizmin çelişkilerle, sınıf mücadeleleriyle dolu bir geçiş toplumu olduğu, yeni-burjuvazinin KP'nin bağrından doğduğu gerçeklerini iyice gün yüzüne çıkarmıştır. SSCB'de iktidarı gasbeden yeni-burjuvazinin (tekelci-bürokrat burjuvazi) 1960'lardan itibaren sosyalist maskesine karşın emperyalist (sosyal-emperyalist) bir niteliğe bürünmesiyle emperyalist-kapitalist sistem başını ABD'nin çektiği batılı emperyalistler (NATO) ve Rusya'nın başını çektiği sosyal-emperyalist kamp (Varşova Paktı) olmak üzere iki ayrı kamp biçimini almıştı. SSCB'de ve Doğu Avrupa'da yaşanan bu gelişmelerin sonucu olarak sosyalist kamp dağılmış, başta Çin Halk Cumhuriyeti olmak üzere tek tek sosyalist ülkelerin varlığı olgusu ortaya çıkmıştır. Emperyalist-kapitalist sistem içindeki bu kamplaşma tüm bu süreç boyunca sürmüş, iki kamp birbirini zayıf düşürmek, yok etmek için dünyanın dört bir yanında her sorun ve olayda karşı karşıya gelmiş, karşılıklı amansız mücadeleler yürütmüşlerdir. Her kamp kendi etki alanını genişletmek için yarı-sömürgeleri kendi çevresine çekmeye çalışmıştır. Ta ki 1990'lara değin iki emperyalist kampa bölünme olgusu, dünyadaki hemen tüm gelişmelere damgasını vurdu.

1945 sonrası dönem de emperyalist-kapitalist sistem önemli bir büyüme sürecine girdi. ABD'nin hegamonik öncülüğünde gelişen bu süreçte emperyalist ülkelerde ar-

tan büyüme hızının yanısıra genel olarak enflasyon düşük düzeylerde kalmış, döviz fiyatları ve faiz hadleri görece istikrarını korumuş, reel faizlerin düşüklüğü yatırımı canlı tutmuştur. 1960'lardan 1973'e kadar geçen sürede Gayri Safi Yurt İçi Hasılası (GSYİH) artış hızı Avrupa Topluluğu'na üye 12 ülkede (AT-12) %4.8, ABD'de %38 Japonya'da 10,5 iken, işsizlik oranları sırasıyla % 2,3, % 4,2 ve 1,2 ve enflasyon oranları ise aynı sırayla % 4,4, % 3 ve % 5.4'tür. Dönemin yarattığı iyimserlik o denli güçlüydü ki emperyalist-kapitalist iktisatçılarca, Keynes'ci ekonomi politikalar sayesinde, kapitalizme yöneltilen en önemli eleştirilerin, işsizliğin, krizlerin kaçınılmazlığını, vd.nin boşa çıkartıldığı, aşıldığı "teori"leri üretilmeye başlanmıştı.

Emek-yoğun malların ya da nihai malın emek-yoğun parçaları için ücretlerin daha düşük, sosyal giderlerin daha az ve işçi haklarının daha kısıtlı olduğu yarı-sömürgelerin tercih edilmesi, sınırlı sayıda ve birçok özgünlüğü taşıyan yarı-sömürgelerde de (Güney Kore'nin Kuzey Kore'ye, Tayvan'ın Çin'e karşı desteklenmesi, nüfuslarını ve yüzölçümlerinin küçüklüğü-çoğunun kent ya da ada devletleri olmaları, Hon Kong vb.) ekonomik "gelişme" yarattı. Ama bu gelişme bağımlı bir gelişmeydi, bu yüzden de asıl gelişen olgu bağımlılığın, sömürünün ta kendisiydi. Daha da ötesinde diğer yarı-sömürgeler tarafından bu halleriyle dahi tekrar edilmeleri mümkün değildi. Eğer tüm yarı-sömürgelerde kişi başına ihracat oranı, örneğin Güney Kore oranına çıkarsa emperyalistlere ihracat yapacak pazar kalmaz. Emperyalistlerin kendi politikalarıyla bu tür sonuçları ortaya çıkartmaları elbetteki mümkün değildir. Bu demektir ki, bu bağımlı "gelişme"nin dahi yarı-sömürgelerin ezici çoğunluğunda sağlanması emperyalist-kapitalist sistem içinde mümkün değildir.

Emperyalist-kapitalist iktisatçılarca "ithal ikameci (ya da içe dönük) büyüme modeli" denilen politikalar yarı-sömürgelerde bu süreçte uygulamaya konuldu. İthal edilen ürünlerin (esasta tüketim maddelerinin) ülke içinde üretilmesi olarak ifade edilen bu politika, emperyalizme bağımlı bir politikaydı ve sonuçta bu bağımlılığı daha derinleştirdi. Çünkü ülke içinde üretebilmek için gerekli teknoloji, sanayi makinaları, hammadde, ara-girdiler, patent vb. emperyalistlerden ithal edilmek zorundaydı. Üretilen mallarda esasta iç tüketime yönelik olduğundan ithalat için gerekli döviz sağlanamazdı. Yarı-sömürge ülkelerin bir çoğunun aynı ürünleri ihraç etmesinin getirdiği fiyat kırmalarının ve geleneksel ürünlerin (tarım, maden ürünleri vb.) dünya pazarında değerlerinin sürekli düşmesinin (teknolojik gelişme emperyalist ülkelerin bunları ithal etme ihtiyacını azaltmakta, hatta kendileri en büyük ihracatçılar haline geçmektedirler) de yarı-sömürgelerin döviz girdilerini yetersiz boyutta tutması: "ithal ikameci" politikaların zorunlu kıldığı kaynağı (döviz) bulmaya tek bir yol bırakmaktadır: borçlanma. Bu da yarı-sömürgelerin bağımlılığının derinleşmesi demektir. "İthal ikameci" politikalar emperyalistlere yeni kar alanları açarken, yarı-sömürgelerde tüketime yönelik, "montaj sanayi" den ve artan bağımlılıktan başka bir sonuç vermedi.

Emperyalist-kapitalist sistemdeki bu gelişmeler, sistemin doğası gereği yeni bir gelen krize doğru ilerledi. Emperyalist-kapitalist sistemin 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yarattığı tahribatı gidermesi sayesinde de, 1960'lara kadar yaşadığı hızlı büyüme; pazarların doyuma ulaşmaya başlaması ve Rus Sosyal-Emperyalizmin ortaya çıkışı, Japonya ile Almanya'nın da kendilerini toparlamaları ile sınırlanan pazarları daha da daraltmalarıyla birlikte kriz ilk belirtilerini ortaya koymaya başladı. 1970'li yılların başında dünya pazarlarındaki paralar, altın ve hammaddeler üzerinde büyük spekülasyonlarla başlayan sarsıntı, Bretton Woods para sisteminin (1944 Temmuz'unda ABD'de New Hampshire eyaletinin Bretton Woods kentinde 44 ülke arasında yapılan antlaşmadan adını alan bu sistem, altını, döviz rezervlerinin başlıca ögesi ve üye ülke paralarının paritesinin ortak paydası olarak alıyor ve değeri altına oranla tanımlanan dolar-jons altın 35 dolar bu hakka sahip tek para olarak egemenliğini ilan ediyordu) çökerek, doların altın döviz standartından ayrılması ile sürdü. Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü (OPEC)'nin petrol fiyatını 1973 sonunda patlatması krizi iyiden iyiye duyuruyordu.

"YENİ EKONOMİK DÜZEN"

A- "YENİ EKONOMİK DÜZEN"İ GÜNDEME GETİREN KOŞULLAR

Bugün emperyalist-kapitalist sistemin "yeni ekonomik düzen", "yeni dünya düzeni" söylemiyle ekonomik, toplumsal ve politik olarak değişiklikler yaşaması, emperyalistlerce birçok kavramın, uygulamanın dayatılması kendiliğinden, nedensiz ya da basit bir olgu değil. 1970'li yıllarda yaşanmaya başlayan emperyalist-kapitalist sistemin genel krizi ve bu krizi çevreleyen koşullar tüm bu yaşananların temelini oluşturuyor. Bu nedenle bu genel krizi nedenleri ve koşulları ile birlikte kavramadan olan-biteni kavramakta mümkün değildir.

1970'lere gelindiğinde emperyalistlerin kar hadlerinde önemli düşüşler gözlenmeye başlandı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasındaki canlı büyüme ve sermaye birikimi dönemi boyunca yeni teknolojilerin dünya çapında yayılması sonucunda sermayenin makinalar ile emek-gücü arasındaki bölünümü ilki lehinde değiştiği için emperyalistlerin kar hadleri 60'lı yılların ortalarından itibaren ciddi bir düşüş gösterdi. "Azalan kar haddi" olarak adlandırılan bu olgu, emperyalist ve kapitalist sistem içinde kaçınılmazdır. Verili koşullarda yatırım arttıkça kar azalır.

1961-70 arası AT-12'nin GSYİH'nin artış oranı % 4.8'ken bu oran 1971-1980 arası %3'e, 1981-1990 arası %2.3'e düştü. Aynı dönemlerde Japonya'nın oranları %10.5, %4.5 ve %4.2, ABD'nin %3.8, % 2.8, %2.5'tir. GSYİH'lerde meydana gelen bu düşüşe karşın işsizlik aynı dönemlerde AT-12'de %2.3'ten, %4.1'e ve %9.6'ya, Japonya'da %1.2'den, %1.8'e ve %2.5'e, ABD'de %4.2'den, %6.4'e ve %7.1'e yükseldi.

*Emperyalist Ülkelerde (sabit fiyatlarla GSYİH ve İşsizlik (1961-1990)
(Aktaran Gülten Kazgan-Yeni Ekonomik Düzen'de Türkiye'nin Yeri)*

Yıllar-	GSYİH (%)			İşsizlik (%)		
	AT-12	Japonya	ABD-	AT-12	Japonya	ABD
1961-70	4.8	10.5	3.8	2.3	1.2	4.2
1971-80	3.0	4.5	2.8	4.1	1.8	6.4
1981-90	2.3	4.2	2.5	9.6	2.5	7.1

Emperyalist ülkelerde GSYİH'nin düşerken işsizliğin yükselişi, krizin en açık göstergeleridir. Bu kriz üretkenlik artışında büyük bir düşüş, kapasite kullanım oranlarında düşüş, artan işsizlik ve enflasyon olarak kendini göstermiştir.

Bunun yanı sıra emperyalistler arası güç dengelerinde değişmeler yaşanmaya başladı. 70'li yıllara kadar öteki emperyalistler karşısında bir hegemonyaya sahip olan ABD'nin bu hegemonik karakterini yitirmesi gündeme girdi. 1966'da dünyadaki en büyük özel emperyalist imalat şirketinin % 61 ABD'ninken, 1991'de bu oran : 31'e düşmüş, AT'nin oranı % 28'den % 34'e, Japonya'nın oranı % 7'den % 24'e çıkmıştır. Bu olgulara 1980 yılların başından itibaren ABD'nin büyüyen bütçe açıkları ve dış açıklarına karşılık Japonya'nın sürekli olarak ABD karşısında dış ticaret fazlası sağlıyor olmasını ve 1977'den itibaren AT'in "Ortak Tarım Politikası"nın olağanüstü mali desteğiyle artan tarım ürünlerini yine olağanüstü mali desteklerle dünya pazarlarına sürmeye başlamasıyla, dünyanın en büyük tarım ihracatçısı olan ABD'yi sarsması gibi örnekleri de ekleyebiliriz.

En Büyük 500 Özel Emperyalist Tekelin Emperyalist Ülkeler Arası Dağılımı

		Şirket Sayısı %	
		1996	1991
ABD	61	31	
AT	28	34	
Japonya	7	24	
Diğer	4	11	

(Akt. age)

ABD'nin hegemonik gücünün ortadan kalkması emperyalist devletlerin krizinin gelişimine hakim olmasını güçleştirdiği gibi krizin rekabeti keskinleştirmesi, emperyalist devletler arası mücadeleyi de sertleştirdi.

1945'lerden 70'lere kadar ki süreçte teknolojiye de önemli değişiklikler yaşanmıştı. 1930'lu yıllarda ABD'de uygulamaya konulan ve savaş sonrası başta emperyalist Avrupa olmak üzere dünyaya yayılan teknolojik yapı, 70'li yıllardan itibaren mikro elektronik alanındaki yeniliklerin üretime uygulanma olanakları, telekomünikasyondaki dev gelişmeler, biyo-teknoloji ve hammedelerle gelişmekte olan

yeni potansiyeller karşısında bir değişim sürecinin eşiğine geldi. Bu değişim gerekliliği, eski teknolojik yapı temelinde oluşmuş üretimin yeni koşullara uyarlanmasını gündeme getirdi.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dönem özellikle çokuluslu şirketlerin, bütün dünyanın tek bir ekonomik alan haline gelmesi olgusunu daha da derinleşmesini getirdi. Buna karşın 1970'lerin sonuna kadar emperyalist ülkelerde, başta Avrupalı emperyalistlerde olmak üzere sermaye hareketleri sınırlanmaktaydı. Örneğin İngiltere yurtdışına sermaye çıkışlarını engellemek için mal ve sermaye hareketlerine farklı kurlar uyguluyor, böylelikle dışarıya yatırım yapanlar için bunu pahalılaştırıyordu.

Benzer bir uygulama Belçika'da da vardı. ABD bile sermayenin çıkışını bir ara vergilendiriyordu. Yarı-sömürge ülkelerde ise sermaye giriş ve çıkışını sınırlayan ya da kurallara bağlayan birçok uygulama uygulanıyordu. Bunun nedeni uygulanan Keynes'çi ekonomik politikaların malların, hizmetlerin ve sermayenin "ulusal" pazarlardaki sermaye birikimini temel almasıydı. Ama kar hadleri düşen emperyalist sermayenin en karlı alanlara sınırsız, engelsiz ve anında gitmesi (bunun teknolojik alt-yapısı da oluşmuştu) önünde hiçbir engel olmamalıydı. Bir önceki sürecin mucizevi kurtarıcısı olan Keynes'çi ekonomik politikalar artık ayak bağı olmaya başlamıştı.

"Refah Devleti" denilen politikaların uygulanması emperyalist devletlerin toplumsal refaha yönelik harcamalarını getirmiş ve yükseltmişti. Refah devleti uygulamasının en gevşek olduğu ABD'de bile 1948'de %8 olan toplumsal refahın harcamaları sürekli yükselerek 1972'de %19'a ulaşmıştı. Diğer emperyalistler de bu oranlar daha yüksekti. Kar hadleri düşen ve çatışmaları sertleşen, genel bir kriz içinde debelenen emperyalistler bu türden "gider"lere artık tahammül edemez bir hale gelmişlerdi. Aynı şekilde sınıf mücadeleleri sonucunda elde edilen haklar temelinde güçlenen sendikaların işgücü maliyetini artırmaları da kriz koşullarında emperyalistleri daha da sıkıştırıyordu.

Aynı süreçte yarı-sömürgelerin borç faizlerini dahi ödeyemez hale düşmeleri de emperyalistleri yeni politikalara zorlayan bir diğer etmendi.

İşte "Yeni Ekonomik Düzen" tüm bu koşulları; emperyalist-kapitalist sistemin genel krizinin, emperyalistler arası değişen dengelerin ve sertleşen mücadelelerin, teknolojik değişimlerin dayattığı ve olanak sunduğu değişimlerin, emperyalist sermayenin en karlı yere sınırsız, engelsiz ve gitme çabalarının, "refah devleti"nin ve sendikaların tasfiye edilmesi arzularının ve borç faizlerini dahi ödemeyen yarı-sömürgeleri yeni yöntemlerle sömürme arayışını çeşitli denemelerden, süreçlerden geçerek oluşmuş toplamı ve sonucudur.

B- "YENİ EKONOMİK DÜZEN"İN ORTAYA ÇIKIŞI, BAŞLICA SÖYLEMLERİ VE UYGULAMALARI

1970'lerin başında kendini duyuran krize emperyalistlerin ilk tepkisi (tıpkı 1929 krizinde olduğu gibi) mevcut yöntemlerle krizi aşmaya çalışmak oldu. Yaşananlar emperyalist-kapitalist sistemin genel ve derin bir krizi olarak değil de petrol fiyatlarını aniden ve çok yükselmesinden kaynaklı "Petrol Krizi" olarak adlandırıldı.

Petrol fiyatlarının yükselmesi sonucu ellerinde büyük miktarda paralar biriken OPEC ülkelerinin komprador şeyhleri ve bujuvaları bunları emperyalist bankalara yatırıyorlardı. Ancak emperyalist ülkelerde kar hadleri düşmekte olduğundan emperyalistler için en karlısı bu sermayeyi yarı-sömürgelerde değerlendirmekti. Böylelikle yarı-sömürgelere yönelik büyük bir borçlandırma kampanyası açıldı. Bu sayede hem yarı-sömürgeler borçlandırılmakta hemde emperyalistlerin yarı-sömürgelerle ihracat yapma olanağı artırılmaktaydı. Bu politikalar sonucunda emperyalistlerin 1970'li yıllardaki durgunluğunun yoğunlaşması ve derinleşmesi önlenmeye çalışıldı. 1970'de 62.5 milyar dolar olan yarı-sömürgelerin toplam dış borçları 1980'e gelindiğinde 561.4 milyar dolara çıktı. Bu olgular yarı-sömürgelerin 1978'den itibaren dış borç faizlerini dahi ödeyemez hale gelmelerini doğurdu. Bu da yarı-sömürgelerin ithalatı kısımlarına yolaçtı, böylelikle emperyalistlerin krizine yarı-sömürgelerin ithalatı kısımları ve borç faizlerini dahi ödenmemesi de eklendi ve kriz tamamen dünyasal bir hal aldı.

Petro-dolarların yarı-sömürgelere "borç" verilmesiyle, bu ülkelerde sermaye talebinin ve ithalatın yükseltilmesi yoluyla emperyalistlerin kar haddinin artırılması politikasının çare olamaması ve aksine krizi derinleştirmesiyle artık genel krizin varlığı ve ekonomik, toplumsal politik köklü değişikliklerin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı iyice açığa çıkmıştı.

1970-80 arası yaşanan en önemli gelişmelerden biri de Başkan Mao'nun ölümünün (1976) ardından yeni-burjuvazinin Çin'de ardından da Amavutlukta'da iktidarı gasbetmesi ve dünyada sosyalist bir devletin kalmayıp olmuştur. Bu olgu da emperyalistlerin yeni politikalara geçişlerinde daha da pervasızlaşmalarının önünü açmıştır.

"Yeni Ekonomik Düzen", 1970'li yılların sonu ve 1980'li yılların başında ABD'de "muhafazakarlar"ın piyasa ekonomisini devlet müdahalesinden arındırma girişimleri ile başladı. Amerikalı iktisatçı Milton Friedmann'ın adıyla sembolize edilen bu politikalar bir önceki dönemin kurtarıcı ve mucizevi politikaları olan Keynes'çi politikaları "günah keçisi", her olumsuzluğun nedeni ilan ediyordu. ABD'de Reagan'ın, İngiltere'de Thatcher'ın hükümet yönetimlerine gelmeleriyle bu politikalar yaygınlaşma yoluna girdi.

Emperyalist-kapitalist sistemin yeni genel krizi Keynes'çi politikaları boşa çıkardı. Krizin doğurduğu arayış ise tekelci-emperyalistlerin çıkarlarına uygun olarak gördükleri "yeni" politikaları getirdi.

Emperyalist-kapitalist sistemin yeni genel krizini aşmak için ileri sürdüğü politikaların dayandığı temel söylem kapitalizmin "serbest rekabetçi" "liberal" döneminde Adam Smith tarafından ortaya atılan "her derde deva piyasa" oldu. Her türlü müdahaleden arındırılmış bir "serbest piyasa" ortamında ekonomi sanki bir "görünmez el" le idare ediliyormuşçasına tıkır tıkır işleyecekti. Emperyalist-kapitalist sistemin krizinin tek nedeni "serbest piyasa"ya devlet eliyle yapılan müdahaleler, getirilen kısıtlamalardı. "Yeni Ekonomik Düzen"in tüm diğer politika ve söylemleri bu temel üzerinde inşa ediliyordu.

"Serbest piyasa" herşeyin çözümüydü. Öyleyse devlet ekonomiye müdahale etmemeli, elindeki işletmeleri özelleştirmeli, devlet küçülmeli, "sosyal devlet" niteliğini terketmeli, "minimal devlet" olmalıydı. "Serbest piyasa"nın önündeki engeller salt ülke sınırları içinde değil dünyasal olarak ortadan kalkmalı, sermayenin serbest dolaşımı önünde hiçbir engel olmamalı, "küreselleşme"nin önündeki tüm sınırlamalar kaldırılmalıydı. Böylelikle "serbest piyasa", "küreselleşme", "devletin küçültülmesi", "özelleştirme" vb. söylemler kurtarıcı formüller, tartışılmaz, ilahi doğrular olarak emperyalistlerce ve uşaklarınca (politikacılar ve iktisatçılarca) dört bir yana yayıldı. Bu yönde her yerde ve alanda yoğun bir bombardıman gerçekleştirildi.

"Yeni Ekonomik Düzen"le gündeme giren emperyalist söylemler bunlarla da sınırlı kalmadı. Özellikle 1980'lerin sonları ile 1990'ların başında sosyalist görüşümlü sosyal-emperyalist kampın çökmesi ile batılı emperyalistler yeni bir ideolojik atığa geçtiler. Sosyal-emperyalist kampın çöküşünün sosyalizmin çöküşü ve **Yeni Ekonomik Düzen'in söylem ve politikalarının doğruluğun en üst boyutta ispatı olarak sunulmasıyla birlikte kapitalizmin alternatifsizliği, serbest piyasanın, kapitalizmin demokrasi ile özdeş olduğu, emperyalist-kapitalist sistemle bütünleşmesini (yani boyun eğmenin) kaçınılmaz bir zorunluluk ve her türden gelişmenin önkoşulu olduğu, tarihin, kapitalizmin zaferiyle bittiği** söylemleri de tartışılmaz ilahi doğrular olarak dayatıldı.

Oysa "Yeni Ekonomik Düzen"in temel söylemi olan "serbest piyasa"nın tarihsel dönemini kapsamasının üzerinden neredeyse bir asır geçmişti. "Serbest rekabet" kaçınılmaz bir şekilde tekelleri doğurmuş ve böylelikle kendi kenidisini yoketmiş, emperyalist-kapitalist sistem de bunun üzerinde yükselmişti. "Serbest piyasa"nın "serbest rekabet"in varlık koşulları kaçınılmaz bir şekilde kendileri tarafından 20. yüzyılın başında yok edilmişti. "Serbest piyasa" emperyalist-kapitalist sistemde mümkün olmayan daha da ötesinde emperyalist-kapitalist sistemle çelişen bir olgu olarak boş bir masaldan ibarettir. Bunun yanı sıra 1929 krizinin ardından doğrudan emperyalistler tarafından "serbest piyasa" kapitalizmin krizlerinin sorumlusu olarak görülmüş ve Keynes'çi politikalarla "serbest piyasa" yadsınılmıştı. Yani emperyalistlerin her derde deva ilahi formül olarak dayattıkları "serbest piyasa" hem tarihsel koşullar itibariyle mümkün değildir hem de doğrudan emperyalistler tarafından söylem olarak dahi terkedilmiş "günah keçisi" ilan edilmiştir. Görülüyor ki "Yeni Ekonomik Düzen"

zen" daha temel söyleminden dayanaksızdır. Öyleyse emperyalistler "serbest piyasa" söylemine niye sarılmaktadırlar? Bunun nedeni kar hadlerindeki düşüşle ortaya çıkan krizlerini aşmak için, kendilerini korumaya yönelik her türlü önlemi alırken, emperyalist rakiplerin ve en önemlisi de yarı-sömürgelere sömürülerine sınırsızca açmasının, her türlü piyasayı, krizin de getirdiği kat kat artan zorunluluk koşullarından en serbest, en sınırsız biçimiyle sömürme gereğinin iktisadi zorunluluk olarak gösterilip "bilimsel", "iktisadi" kılıflarla gizlenmesi amaçlıdır.

Bütün ülkelerin dünya pazarıyla bütünleşmesi ve mal-hizmet ve özellikle sermaye hareketlerinin tam serbestleşmesi olarak ifade edilen "küreselleşme" için de benzer şeyler geçerlidir. Yazımızın başında da vurguladığımız gibi beşyüz yıl önce yeni kıta ve ülkelerini fethiyle başlamış kapitalizmin tam anlamıyla hakim olması sürecinde, ardından emperyalizmin ortaya çıkmasıyla ve geçirdiği dönemlerle yeni yeni biçimlerle giderek derinleşmiştir. Bugün "küreselleşme" söylemiyle gizlenen, emperyalizmin doğrudan kendisi ve derinleşen sömürücülüğü, yıkıcılığı ve egemenliğidir. Karlılığını artırması için önündeki tüm sınır ve engelleri aşmaya çalışmasıdır.

"Yeni Ekonomik Düzen"le krizini aşmaya çalışan emperyalizm, kaçınılmaz bir şekilde bu özelliklerini derinleştirme ve yoğunlaştırma sürecindedir. Emperyalist devletlerde kar hadlerinin düşmesi sermayenin her biçimiyle yani ister parasal akışkan biçimiyle, ister makine-donanım biçimiyle olsun, dünyada kar hadlerinin daha yüksek olduğu alanlara gitmeyi, oralarda istediği gibi yerleşmesini, istediği gibi sınırları aşarak girip çıkabilmesini dayatmaktadır. Bu amaçla özellikle yarı-sömürgelerin her türden bağımlılığı derinleşmekte, göstermelik bağımsız devletlerin başta ekonomik yaşamı olmak üzere zaten sınırlı ve göstermelik olan etkileri tamamen yok olmaktadır. Bunun yanı sıra emperyalistler arasında derinleşen rekabet kendi aralarındaki sermaye ihracı ve ticaret savaşını kızıştırmakta, çok uluslu tekellerin etkinliği artmakta, böylelikle de emperyalist sermaye dünyanın dört bir yanına yaygınlaşmakta, niceliği ve hareketi artmaktadır.

"Küreselleşme" söylemiyle aynı zamanda sermayenin "ulusal" özelliğini aştığı, "devletlerüstü" bir niteliğe ulaştığı iddiaları ileri sürülmektedir. Emperyalizm çağında zaten dünya gerçekte ulusal bağımsızlığı olmayan sömürge ya da yarı-sömürge devletlerle, emperyalist devletlere ayrılmıştır. Dünya pazarının oluşması da bu çağın en başından beri varolan bir özelliktir. Yarı-sömürgelerin bağımsızlıkları zaten biçimsel olduğu için bunların ekonomileri üzerindeki etki ve denetimlerini göstermelik biçimlerinin gereksizleşmesini "ulus devleti" aşma olarak gösterilmesi anlamsızdır. Olmayan bağımsız ulus devletinin aşılması da mümkün olmaz.

Emperyalistler arası dengelerin, dünya halklarının sömürülmesini el birliğiyle had safhaya vardırılmasının ve böylelikle daha çok kar etmenin birer araçları olan, çok uluslu emperyalist tekellerin varlığı yeni bir olgu olmadığı gibi, çok uluslu tekeller uluslarüstü ya da devletlerüstü bir nitelik de göstermemişlerdir. Ve gösteremezler. Çok ulusluluğun her bir bileşeni kendi devletiyle bağıni sürdürdüğü gibi,

çok uluslulara hakim olan hangi ülkenin sermayesi ise esasta onun yönlendirmesiyle hareket edilmektedir. Örneğin, bir İngiliz, Amerikan, Japon çok uluslu tekeli ne İngiliz ne Amerikan ne de Japon olana bir tekel değildir. Aksine hem Amerikan hem İngiliz hem de Japon olan ama esasta da hangi ülke sermayesi egemense onun karakterini taşıyan bir çok uluslu tekeldir bu.

Emperyalist devletler ise hala ulus devletlerdir. AB'de, mevcut haliyle ulus devletler varlığını korumaktadır. Ve tüm söylemlere karşın gidişatı belirsizliğini korumakta, çelişkiler içinde debelenmektedir. Kaldı ki çeşitli alanlarda kurulacak entegrasyonun yeni koşul ve dengelerde dağılmayacağı ve yeniden saflaşmayacağına da bir garantisi olamaz. Emperyalizmin tarihi, dağılan ya da dengeleri değişen nice kamplara ve ittifaklara tanıktır. Bunun da yanısıra bazı emperyalistlerin belli koşullarda çeşitli biçimlerde biraraya gelmesiyle tüm emperyalistlerin birliği bambaşka şeylerdir. Zaten bazı emperyalistlerin çeşitli biçimlerde biraraya gelişi, diğer emperyalistlere karşı olma temelindedir. Bu nedenle AB vb. girişimler tüm emperyalistlerin birliğinin değil tam aksine emperyalistler arası çatışmanın bir ürünü ve aracıdır. Yani tüm emperyalistler arası birliği değil, emperyalistler arası parçalanmanın ve çatışmanın göstergesidir.

Bugün emperyalist devletlerde sivil ve askeri araştırmalar, ordunun varlığı, korunması ve geliştirilmesi, bunlara uygun kaynakların finansmanı, tarım ekonomisi, yeraltı zenginlikleri ve petrol kaynakları, stratejik yedekler ve imalat endüstrisi konularında emperyalist "ulus devletlerin" kararlarının geçerli olduğu apaçiktir. Her devlet kendi tekellerini korumaya ve güçlendirmeye çalışmaktadır. Örneğin Toyota ile General Motors arasındaki rekabet hemen Japonya ile ABD arasında bir mücadeleye dönüşmektedir. Japonya Devlet Planlama Komisyonu (MITI)'nun denetimi altında ekonomisinin rotasını çizerken, ABD diğer emperyalistlerin ekonomik sınırlarını ele geçirmeyi, CIA'in öncelikli görevleri arasına koyuyor. Tüm bu olgular emperyalist tekellerin "devletüstü" olmadığını gösteriyor. Sermaye, varlığını korumak, sürdürmek, rakiplerini zayıflatmak, yok etmek, nüfuz bölgeleri yaratmak, elde tutmak, denetlemek, gerektiğinde şiddete ve savaşa başvurmak için devlet aygıtını korumaya mahkumdur. Bu nedenlerle sermaye ve devlet ayrılmaz ikililerdir. Devletlerse egemen oldukları topraklarının üzerinde yaşayan hakim ulusların karakterini taşırlar. Bu nedenlerle sermayenin uluslardan ve devletlerden bağımsız bir olgu oldu olduğu tezi, emperyalizmin varlığını gizlemeye yönelik bir tezdur.

Buradan şuna varırız ki, küreselleşme tezinin bir diğer amacı da sermayeyi devletten bağımsız göstererek, devletlerin halklara yönelik şiddet, hak gasbı, savaş, yoksullaştırma vb. uygulamalarının asıl sorumlusunun, sermayedarlar (emperyalistler ve uşakları) olduğunu gözlerden kaçırmak, böylelikle devletin bunların iktidar aygıtı olduğunu gizleyerek, gerici devletlere karşı, "ilerici", "barışçıl" sermaye görüntüsünü oluşturarak, devlete muhalif kesimlerin asıl hedefleri olan emperyalistler ve uşaklarına yönelmelerini önlemek ve hatta "devlete karşı mücadelede" emperya-

litlerin ve uşaklarının kanatlarının altına girmelerini sağlamaktır. Görülmektedir ki, bu oltaya gelen devletle emperyalistleri ve uşaklarını birbirinden kopartan ahmaklar hiçde az değildir.

"Devletin küçültülmesi" söyleminin ardında gizlenen ise devletin oluşum koşullarını açıkladığımız adına "refah devleti", "sosyal devlet" denilen uygulamalarının tasfiyesidir. Böylelikle halkların çeşitli kazanımları tasfiye edilerek emperyalistlere yeni kaynaklar sunulmaktadır. Tabi halkların kazanımlarını yitirmesi, yoksullaşması, işsizleşmesi, sağlık, eğitim olanaklarının azalması karşısında gelececek tepkileri, karşı koyuşları, mücadeleleri engellemek ve bastırmak için emperyalist devletlerin olsun, bunlara uşak devletlerin olsun zora, baskıya dayanan aygıtların (ordu, polis, kontr-gerilla, istihbarat vb.) büyütülmesi kaçınılmazdır. Yani "devletin küçültülmesi" söyleminin gerçek özü devletin halkların kazanımları olan hizmetlerinin tasfiyesi, baskıcı yönlerinin ise geliştirilmesi, büyütülmesidir.

"Özelleştirme" ile emperyalistlerin ulaşmak istedikleri hedefler de çok yönlüdür ve dile getirilenlerle zıttır. Emperyalist ülkelerde yapılan özelleştirmelerle, işçi sınıfının haklarının elinden alınması, sendikasılaştırılması, işsizlik oranının artırılarak ücretlerin düşürülmesi hedeflenirken yarı-sömürgelerde bu hedeflere ek olarak en karlı işletmelerin hem de değerlerinin çok altında emperyalist tekellerin doğrudan denetimine girmesi, birçok işletmenin kapatılarak emperyalist tekellere yeni pazarlar açılması ve emperyalistlerin borç alacaklarını sağlama bağlama hedefleri de gözetilmiştir.

Emperyalistlerin "Yeni Ekonomik Düzen"lerinin başlıca söylemlerinin bu gerçek içerikleri bize bir kez daha göstermektedir ki her üst yapı kurumunun olduğu gibi genelde bilim, özeldir ise iktisat bilimi sınıfsaldır dolayısıyla da ideolojiktir. Emperyalistlerin iktisat biliminin tartışılmaz doğruları olarak getirdikleri her politika gerçekte doğrudan onların çıkarlarının tartışılmaz gerçekleridir.

Emperyalist-kapitalist sistemin gelen krizi emperyalistleri, teknolojinin de sunduğu olanaklardan da yararlanarak, en karlı alanlara anında, sınırsızca ve hiçbir engel tanımadan gitmeye ve hızla en karlı alanlar arasında dolaşmaya götürdü. Bu durum başta emperyalist devletlerde mali-piyasaların tam serbestleşmesini getirdi. Mali-piyasaların serbestleşmesi emperyalistler açısından, kriz koşullarında, en karlı olanları dünyanın dört bir yanında bulup karlılıklarını artırmalarını sağladığı için önemliydi. Mali-serbestleşme a- yurt sakinlerini dış piyasalardan serbestçe borçlanmasını ve yurt sakini olmayanların serbestçe iç mali-piyasalarda işlem yapabilmesini yani içeri doğru her iki kaynaktan sermaye girişinde sınırlamaların, denetimin kalkmasının b- yurt sakinlerini dışarıya serbestçe sermaye transfer edip yabancı varlık kalemlerini tutmasını, yurt sakini olmayanların da aynı şekilde iç mali-piyasalarda borçlanabilmesini c- yurt sakinlerinin yabancı paralar üzerinden serbestçe tüm işlemleri yapabilmesini içeriyordu. Tabii ki burada belirtilen olanaklardan yararlanabilecek birikime esasta emperyalistlerin ve uşaklarının sahip olduğunu söylemeye bile gerek yok.

Emperyalist devletlerdeki mali-serbestleşme 19 Ekim 1987'de hızlı bir spekülasyonun ardından New York borsası çökmüştü, bunu diğer emperyalist devletlerdeki piyasalar izledi. Oysa bu süreçte yarı-sömürgelerdeki mali-piyasalar bu çöküşü yaşamadı. Bunun sonucunda yarı-sömürgelerdeki mali-piyasalara yatırımlar birden sıçradı. Yarı-sömürgelerdeki mali-piyasalara 1987 öncesinde neredeyse sıfırken 1987 sonrasında patladı. 1989'da 7.6 milyar dolarken 1992'de 27.3 milyar dolara çıktı. Bunu %70.4'ü tahvil ve bonolar (özellikle devletin borçlanma amacıyla çıkardıkları tahvil ve bonolara) %30'u da hisse senetlerine ait. ABD'de dolar faizi %3'lerde, enflasyon oranı %2 olduğuna göre reel gelir %1 olurken yarı-sömürgelerde reel kar oranı 1993'te başta Türkiye'de %20.9 olmak üzere çok yüksek oranlara çıkıyordu.

Yarı-sömürge borsalarında dolar üzerinden kar oranı 1993

Ülke	Kar \$ Üzerine %
Türkiye	209
Macaristan	124
Filipinler	110
Malezya	100
Hong Kong	97
Endonezya	91
Tayland	84
Brezilya	76
Sri Lanka	62
Pakistan	52
Yunanistan	29
Portekiz	20

(Akt. age)

Nerede %1 nerede bu oranlar. İşte bu yüksek kar oranı yarı-sömürge halklarının sırtından emperyalistlere aktarılırken mali-piyasalara yatırım, emperyalist bankalar için yarı-sömürgelere borç vermenin önüne geçiyordu. Bu durum mali-piyasaları çok zayıf olan yarı-sömürgelerde büyük mali istikrarsızlıklara yol açtı, spekülatif hareketlere ivme verdi, ithalatın ve dış borçların patlamasına neden oldu. 1980'de 562 milyarın biraz altında olan yarı sömürgelerin borçları 1990'da 1.5 trilyon doların üzerine çıktı. Mali-piyasaların serbestleşmesi özellikle yarı-sömürge devletlerin temel ekonomik politikaları belirlemedeki "biçimsel" etki ve denetimlerini de gereksizleştirdi. Emperyalist tekeller bu işlevi doğrudan ve sınırsızca yerine getirmeye başladı.

Burada mali-piyasalara yatırımda emperyalistler arası yatırımın yine de nicel olarak yarı-sömürgelerin mali-piyasalarına yatırımın önünde gittiğini vurgulamak ge-

rek yarı-sömürge mali-piyasalarda kar oranının yüksekliği bu piyasaları gözde kılar-ken gerekse emperyalistler arası mali-piyasaların önemi de varlığını korumaktadır. Mali-piyasaların öne çıkışı emperyalist-kapitalist ekonominin spekülative, asalak ve rantiyer özelliğini had safhaya vardırılmış, emperyalist-kapitalist dünya ekonomisi, asalak çürümüş bir kumarhaneye dönüşmüştür. Para, tahvil ve hisse senedi piyasala-rındaki işlemlerin büyüklüğü 1990 yılında meta piyasalarına ilişkin işlemlerin elli misline ulaşmıştır. Emperyalist ülkelerde hisse senedi ve tahvil piyasalarının işlem hacminin GSMH'ye oranı 1994'de ABD'de % 93'e Almanya'da % 85'e, Japonya'da % 119'a ve 1985'te İngiltere'de % 69'a çıkmıştır. Uluslararası piyasalarda dolaşan sermayenin hacmi üçe katlanarak 1991 yılında 1 trilyon dolarken 1993'te 3 trilyon dolar civarına ulaşmıştır.

Emperyalist tekellerin kar hadlerini artırmak için başvurdukları bir başka yöntem ise "üretimin ve işletmelerin yeniden örgütlenmesi"dir. Emperyalist-kapitalist ekonominin büyüme döneminde üretimin teknik temeli olan, Fordist-Taylorist iş örgütlenmesi, kitlesel üretim temelinde örgütlenmişti ve günün ihtiyaçlarına yanıt veriyordu. Ancak gündeme gelen genel kriz "esnek üretim" denilen biçimi uygulamaya sokmuştur. Anavatanı Japonya olan esnek üretim makinaların çok işlevli, değişken üretimlere elverişli olmalarına sıfır ya da çok az stokla çalışmaya, işçilerin birçok görevi üstlenmelerine ve işgünü sayısının ve saatlerinin değişken olmasına dayanır. Pazarların standart mallara doyması nedeniyle özgün mallar üretme gereği "esnek üretim"e geçişin bir nedeni iken, işçilerini farklı işlerde herhangi bir sınırlama olmadan çalıştırmaları, iş günü ve saatlerinde emperyalistlerin çıkarlarına uygun değiştirmeler yapmaları, işçi azaltma yöntemleriyle işçi sınıfına ve sendikalara yönelik saldırısının ve yine bu sayede sağlanan yeni karların da "esnek üretim"e geçişte önemli bir payı vardır. "Esnek üretim" yüksek teknoloji ve vasıflı işgücünü gerektirir ve işçiyi üretimin daha büyük bir bölümünden sorumlu yaparak kapitaliste aktardığı artı-değeri artırır. "Esnek üretim" de işçi ücretleri bireysel olarak belirlenmeye çalışılmakta, böylelikle işçiler birbirine yabancılaştırılmakta ve sendikalar tasfiye edilme-yeye çalışılmaktadır.

Mali-piyasalara sermaye ihracının ivmelenmesi özellikle mikro-elektronikteki gelişmelerin üretimde emek gücünün payını azaltması, geliştirilen esnek üretim, düşük hatta sıfır stokla çalışma, yüksek vasıflı işgücüyle yüksek teknolojili üretimin daha karlı olması yarı-sömürgelerdeki imalat sanayine emperyalistlerin sermaye ihracını azalttı. Dış ticaretteki serbestleşmenin, geçmişte yüksek gümrük duvarlarını aşmak için eski teknolojileri yarı -sömürgelere kaydırıp, böylelikle hem gümrük duvarlarını içerde üretimle aşmayı hem de eski teknolojinin kar süresini uzatmaya çalışmayı gereksizleştirilmesi de bu yönde etkili oldu. Bankacılık, ticaret, turizm, sigortacılık gibi alanlara sermaye ihracı öne çıkarken, imalat sanayine sermaye ihracı yarı yarıya azaldı. Ancak çevre kirliliği yaratan sanayiler yarı-sömürgelere kaydırılmaya başlandı.

Yürütülen "özelleştirme" uygulamalarıyla işsizlik artırıldı ve işçi sınıfının kazanılmış haklarının, sendikaların etkinliğinin tasfiyesine yönelindi. Yarı-sömürgelerin emperyalistlerce sömürülmesi derinleştirildi. Hem emperyalist ülkelerde hem de yarı-sömürgelerde kazanılmış sosyal hakların da tasfiyesine girişildi. Eğitim, sağlık hizmetleri hızla paralı hale getirilir ve pahalandırılırken, sosyal güvenlik kurumları, sigortalar yok edilmeye çalışıldı. Halkların işsizliği, yoksulluğu katlanırken, en temel haklarından dahi mahrum bırakılmaları derinleşti.

"Yeni Ekonomik Düzen"de emperyalistler bu uygulamaları ile dünya halklarının derinleşen yoksullaşması, işsizleşmesi ve sömürülmesi ile krizlerini aşmaya çalışırken, kendi aralarındaki çelişkiler de derinleşti. 1984-90 arasında ABD'nin yıllık ortalama büyüme hızı (%2.8) diğerlerinin (AT-12 %3, Japonya %4.6) gerisinde kaldı. Japonya, işsizliğini (%1.4) ve enflasyonunu (%1.4) dünyadaki en küçük alana indirmeye başarırken, ABD'de işsizlik (%6.3) ve enflasyon (%3.8) daha yüksek seyretti. 1980-90 arasında ABD'nin yıllık ihracat artış oranı yarıya indi (%3.3) buna karşılık ithalat artış oranı (% 7.6) aynı oranda arttı. Japonya'da gelişmeler ise bunun tam tersineydi. Ve fazlanın büyük kısmı ABD pazarından sağlanıyordu. ABD aynı ölçüde olmasa da , jet uçakları, yüksek teknoloji, tarım vb alanlarda AT-12 ülkelerince de sıkıştırılıyordu.

Ama "Yeni Ekonomik Düzen" in emperyalistler arası en çarpıcı gelişmesi tüm "serbest piyasa", "serbet rekabet", "küreselleşme" söylemlerine karşın yeni ekonomik bloklaşma ve kutuplaşmaların, gündeme girmesi oldu. Emperyalistler arası pazar dolaşımının kızışması, pazarları rakiplerine kaptırmamak, ayrıca kendilerini bağımlı, coğrafi olarak yakın yarı-sömürgeleri diğer emperyalistlerden daha da kopararak tamamen kendi ihtiyaçlarına göre düzenleme için önlemler almayı getirdi. Giderek yakın coğrafyalar arasındaki ticaretin öne çıktığı emperyalist-kapitalist ekonomide bu olgular bölgesel blokları gündeme getirdi. Aralarında çeşitli farklılıklar taşısa da bu bölgesel bloklaşmalar kendi içlerinde ekonomik hareketliliği kolaylaştırır ve artırırken, dışarıya daha kapalı olmayı amaçlamaktadır. Bu uygulamaların sonuçları olarak Avrupa Topluluğu (AT) 1 Kasım 1993'te Maastricht Antlaşması'nın yürürlüğe girmesi ile Avrupa Birliği (AB)'ne dönüşürken, 1 Ocak 1995'te ABD, Kanada ve Meksika'yı kapsayan "Kuzey Amerika Ticaret Antlaşması" (NAFTA) yürürlüğe girdi. Japonya'nın başını çektiği "Asya-Pasifik İşbirliği Konseyi" (APEC) de bu kutuplaşmanın üçüncü ayağıdır. Böylelikle emperyalistler "serbest piyasa" söylemiyle yarı-sömürgeleri ve birbirlerini kendilerine sınırsızca açmaya çalışırken, kendi çevrelerinde bloklarla duvarlar örmekte ve bloklarından aldıkları güçlerle diğer emperyalistlere karşı üstünlükler elde etmeye çalışmaktadırlar.

Görülüyor ki "Yeni Ekonomik Düzen" emperyalizmin asalak, rantiyer, spekülör özelliklerini derinleştirmekte, üretim, sanayi gibi olguların gerçekliği azalmakta, emperyalistler arası yeni kutuplaşmaları doğurmakta, "küreselleşme" söylemleri bölgeselleşme eğilimleri ile boşa çıkmakta, özellikle uşak

devletlerin ekonomi üzerindeki "biçimsel" etki ve denetimleri de ortadan kalkmakta, başta yarı-sömürge ülkelerin halkları olmak üzere tüm dünya halklarını daha yoğun bir yoksulluğa, işsizliğe, sömürüye mahkum etmekte, kazanılmış sosyal hakları ve sendikaları tasfiyeye yönelmektedir. Dünya çapında gelir dağılımı daha da bozulmakta, yarı-sömürgelerin dış borçları katlanarak artmaktadır. Tüm bu uygulamalarına karşın emperyalist-kapitalist ekonomi gelen krizini de atlatamamıştır. Kriz tüm ağırlığınca varlığını sürdürmektedir.

C- BUGÜNKÜ DÜNYA'DA EKONOMİK DURUM

Emperyalizmin ortaya çıkışından beri (sosyalist ülkelerin var olduğu dönemlerde bu ülkeler hariç) dünya ekonomisini belirleyen, işleyiş biçimini belirleyecek kural-ları koyan, yönetim ve denetim işlevini gerçekleştiren bağımlı ülkelerin ekonomile-rini buna göre şekillendiren, isteklerini uygulatan, teknolojik değişimleri gerçekleştiren, yeni kurumlaşmaları yaratan ve dünya kurumlarının yönetimini elinde tutan emperyalist devletlerdir, bunlar içinde de dönem dönem öne çıkanlardır.

Emperyalistler üretici güçlerin gelişmesinden ve teknolojik düzeyde vardıkları aşamayla finans kaynaklarını ellerinde tutmaları ve denetlemeleriyle dünyanın dört yanını sömürerek elde ettikleri muazzam karlarla, askeri güçleriyle, istihbarat teşki-latlarıyla, yarı-sömürgelerdeki uşaklarıyla ideolojik aygıtları (iletişim, sosyal-bilimler, kültür vb.) denetiminde tutmalarıyla ve tüm bu alanlarda yarattıkları tekelleriyle dünyaya hakimdirler.

1985'te dünya ihracatının %53.5'in AT (12), ABD ve Japonya gerçekleştirmek-teydi. 1990'da dünya nüfusunun %14'ünü oluşturan emperyalist ülkeler dünyadaki üretimin %71'ini gerçekleştirmekteydiler. Yine 1990'da dünya kaynaklarının 3/4'ünü emperyalist ülkeler kullanmaktaydı.

Bugünkü dünyada başlıca emperyalistler Grup-7 (G-7) ülkelerini oluşturan ABD, Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Kanada ile G-7'nin dışında yer alan Rusya'dır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası kurulan Dünya Bankası, IMF, GATT (Genel Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Anlaşması), OECD (İktisadi İşbir-liği ve Kalkınma Örgütü) ve bunların yan örgütleri belli başlı emperyalist ekonomik kurumlardır. Bu kurumlar hem emperyalistler arası iç düzenlemelerde hem de yarı-sömürgelerin şekillendirilmesi ve denetlenmesinde kullanılırlar.

ABD bugün 1945-1970 arası sahip olduğu hegamonik ekonomi güç konumunu yitirmiş olmasına ve özellikle Japonya ve Almanya karşısında ekonomik göstergele-ri daha olumsuz bir seyir çizmesine karşın hala ekonomik olarak bir numaralı güç-tür. 5.4 trilyon dolarlık GSYİH'si (1990), yüksek teknolojisiyle dünyayı besleyebile-cek güçte tarım, yeni teknolojiler yaratma ve bunları sanayiye uygulamadaki başarı-sı, dünyanın bir numaralı sermaye piyasası New York borsası, uluslararası bankala-ri, finans gücü, doların dünyadaki hakimiyeti, dünya kültürünü etkileme aygıtlarının gücü, petrol alanlarına en egemen güç olması ile bu gücünü ortaya koymaktadır.

ABD'nin bugünkü ekonomik gücü eşitler arasında birinci olarak adlandırılabilir. Temel ekonomik politika ve kararları tek başına belirleyememekle birlikte diğer emperyalistlerle belirleme sürecinde en önde gelen güçtür. İkinci ekonomik güç olan Japonya 3 trilyon dolar GSYİH'ye, özellikle Güney Asya ve Pasifik'te yaygınlaşan Japon Yen'ine, güçlü finans kurumlarına, yüksek teknoloji mallarda rekabet üstünlüğüne, demir-çelik, otomobil gibi mallarda büyük pazarlara sahip.

ABD ve Japonya'yı başta Almanya olmak üzere diğer Avrupalı emperyalistler izliyor.

ABD ve Japonya, esas olarak bilgisayar alanına dayanarak yeni teknolojilerde önderliği ellerinde tutuyorlar. ABD, Kanada ve Fransa tahıl alanında avantajlı; Almanya, klasik makina (otomobil, işleme makinesi) ve kimya endüstrisinde üstün. Ayrıca Fransa silahlanma, demiryolları ve havacılıkta atak durumda. Gözönünde tutulması gereken bir diğer güç de ÇİN. Hızla gelişen ekonomisi, askeri gücü, büyük potansiyeli ve nüfusu ile Çin, hızla yükselmeye ve başta bölgesinde olmak üzere birçok dengeyi sarsmaya ve değiştirmeye aday.

Emperyalistler arasında hemen her alan ve bölgede amansız, giderek derinleşen bir rekabet var. Bugün Amerika Kıtası ve Ortadoğu esasta ABD'nin ekonomik nüfus alanı durumunda; Japonya, Güney Asya ve Pasifik'te daha etkin. Almanya ise Doğu Avrupa'da önde gidiyor. Rusya özellikle eski SSCB topraklarında etkinliğini koruma ve sürdürme mücadelesi veriyor. Bu bölgeler de dahil olmak üzere özellikle Kafkasya, Ortadoğu ve Asya-Pasifik'te yoğun bir çatışma yaşanıyor. Burada kayda değer bir diğer olgu ise yoğun nüfusu, artan üretimi ve genişleyen pazarları, Japonya, Çin ve ABD gibi büyük ekonomilerin varlığıyla Güney Asya Pasifik bölgesinin 21. yüzyılda dünya ekonomisinin ana merkezi olarak gösterilmesidir.

Bugünkü dünyada temel ekonomik hareketlilikler emperyalistler arasında olmakta. Bugün emperyalist-kapitalist ekonominin karakteristik özelliklerinden biri üç kutupluluk (ABD, Japonya ve AB) ve karşılıklı yoğun hareketlilik. Bu hem ticari değişimde hem de sermaye hareketliliğinde kendini göstermektedir. Örneğin 1985-1988 arası ABD'nin ihracatının ve ithalatının yaklaşık 2/3'ü emperyalistlerle gerçekleşmiştir. Bu olgu tüm emperyalistler için üç aşağı beş yukarı geçerlidir. Bunun temel nedeni teknolojik gelişmedir. Bu olgu emperyalistlerin yarı-sömürgelerden sağladığı birçok malın doğrudan emperyalistlerce üretimini getirdi. Taşımadaki teknolojik yenilenme emperyalist ülkeleri ihracatçı durumuna getirirken, yarı-sömürgeler tarımsal olarak da emperyalistlere bağımlı bir hal alıyorlar. Örneğin 1960'lı yıllar öncesi dünyanın en büyük tarım ithalatçısı bölgesi olan Batı Avrupa 1980'li yıllarda en büyük tarım ihracatçılarına arasına girmiştir. Benzer bir süreç çeşitli nedenler ve hammaddeler için de geçerlidir. Yapay, sentetik üretimler bunların yarı-sömürgelerden ithalatını kısıtlamıştır. Bu gelişmeler yarı-sömürgelerin emperyalistler açısından daha çok malları, hizmetleri ve sermayesi için pazar olma özelliğinin öne çıkmasını getirdi. Ne var ki başta petrol olmak üzere temel enerji kaynaklarının ve hala önemini koruyan birçok yeraltı zenginliğinin ve doğal kaynağın ve ucuz emek gücünün yarı-

sömürgelerde olduğunu da unutmamak gerekmektedir. Yani yarı-sömürgelerin bu açılardan önemi azalmakla birlikte yakıcılığını korumaktadır.

"Yeni Ekonomik Düzen" in dünya halklarına ne sunduğunun en tipik göstergesi bir kurtarıcı olarak girdiği Doğu Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan sonuçlardır. Doğu Avrupa ülkelerinde GSYİH 1989'daki düzeyinin hemen hemen %70'i ile %80'i düzeyindedir. Sınai üretim ve yatırımlar ise eski döneme oranla daha fazla azalmıştır. Reel ücretler %10 (Macaristan) ile %40 (Bulgaristan) arasında değişen oranlarda düşmüştür. Enflasyon oranı ise %90'larla, %1500'ler arasındadır.

Emperyalist-kapitalist ekonominin bugün ortaya çıkardığı bir diğer olgu bir yandan emperyalistlerle yarı-sömürgeler arasındaki dengesizlikler derinleşirken, bir diğer yandan da yarı-sömürgeler arasındaki farklılıkların derinleşmesidir. Özellikle Afrika'da ve Hint alt kıtasında bir dizi ülke en ilkel koşullara mahkum olmuş durumda. Bu ülkeler neredeyse dünya ekonomik faaliyetinin dışına itilmişlerdir.

BUGÜNKÜ DÜNYADA SİYASAL DURUM

Yerküremiz yüzyılımızın son çeyreğinde oldukça hızlı değişim ve dönüşümlere tanık oldu. Şüphesiz bu değişimlerin kökenleri daha önceki süreçlere dayanıyor. Özellikle 1990'lar sonrası döneme damgasını vuran Rus sosyal-emperyalizminin ve Doğu Avrupa'daki uydularının sosyalist maskelerini atmaları olgusunun kökenleri 1950'lerin son yarısına değin gitmektedir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 1956 yılında gerçekleştirdiği 20. Kongresi'nde iktidarı tamamen ele geçiren Kruşçev'in önderlik ettiği yeni-burjuvalar Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin tasfiyesine hızla girişmişler ve Doğu Avrupa'daki halk demokrasilerini de kapitalizm yoluna sokmuşlardır. Sosyalizmin kazanımları olan ekonomik gelişmelerden yararlanan Rus tekelci-bürokrat burjuvazisi 1960'ların başından itibaren emperyalist bir karaktere ulaşmıştır. Ama hem Sovyet halklarını uyutmak hem de dünya halkları karşısında sosyalizmin prestijinden yararlanmak, bu sayede yeni pazarlara açılmak amacıyla sosyalistliği bir etiket olarak taşımaya devam etmiştir.

1960'lardan 1990'lara uzanan süreç dünya halklarının baş düşmanları olan iki süper gücün, ABD emperyalizmi ile Rus sosyal-emperyalizminin dünya çapında hegemonya mücadelesine tanık olmuştur. Bu mücadelede hantal ekonomik yapısı, geri kalan teknolojisi ile arkaya düşme tehlikesi yaşayan Rus sosyal-emperyalistleri Gorbaçov'un sözcülüğünü yaptığı Glasnost (Açıklık) ve Perestroika (Yeniden Yapılanma) politikaları ile önlerini açmaya çalışmış ama iyice gün yüzüne çıkan sorunlar, çelişkiler ve iktidar mücadeleleri sonucu Rus sosyal-emperyalistleri birçok pazarını yitirmiş, SSCB dağılmış ve kapitalizm açıktan benimsenerek Rus emperyalizmi gerçek kimliğiyle ortaya çıkmıştır.

Bu gelişmeler tüm emperyalistler ve uşaklarınca sosyalizmin iflası ve kapitalizmin zaferi olarak yansıtıldı ve dünya çapında olağanüstü bir ideolojik kampanya yü-

rütüldü. Emperyalistlerin ideolojik bombardımanı dünya halklarını, birçok ulusal kurtuluş hareketini ve küçük burjuva devrimci örgütleri etkiledi. Emperyalistler ve uşakları bu saldırıdan aldıkları güçle ekonomik ve politik uygulamalarında daha da pervasızlaşırken dünya halkları bu uygulamalara tepkilerini yine emperyalistler ve uşaklarınca körüklenen dinci ve milliyetçi akımların güdümüne girerek yanlış kanallara yönelttiler. Ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareketlerde hatta komünist saflarda tasfiyecilik boyutlandı. Birçok ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareket uzlaşma adı altında emperyalistlere ve uşaklarına teslim olurken, illegal örgütlemeye ve silahlı mücadeleye sırt dönmeler yaygınlaştı.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerin, Kuveyt'in Irak tarafından işgalini bahane ederek başlattıkları Körfez Savaşı'nın ilk günlerinde (Ocak 1991) ABD Başkanı Bush yaptığı bir konuşmada "Yeni Dünya Düzeni"nin kurulacağından söz ederek "Yeni Dünya Düzeni" kavramını ortaya attı. "Yeni Dünya Düzeni"nin iki önemli ayağı vardı. Birincisi dünya halklarını emperyalist-kapitalist sisteme tamamen boyun eğdirmeye, ikincisi ise ABD'nin tartışılmaz hegemonyası.

Ama gelişen süreç "Yeni Dünya Düzeni" ile öngörülen iki hedefi de boşa çıkarma yönünde gelişti ve gelişiyor. Tüm bastırma, saptırma, engelleme girişimlerine karşın dünya halklarının emperyalist-kapitalist sisteme karşı tepkileri ve mücadeleleri gelişirken, emperyalist devletler arası çatışmalar, bloklaşmalar tırmanıyor. Böylelikle "Yeni Dünya Düzeni" gerçekleşmeden "Yeni Dünya Düzensizliği" ortaya çıkmıştır.

EMPERYALİST ÜLKELERDE DURUM

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı derin krizin bir sonucu olarak emperyalist ülkelerde de özelleştirme, sosyal sigortaların tasfiyesi, işten çıkartma, ücretlerin dondurulması türü uygulamalar gündeme gelmiş, bu uygulamalar da özellikle de Avrupa'da başta işçi sınıfı olmak üzere halkın tepkilerinin yükselmesine neden olmuştur. Özellikle Fransa, Belçika adım adım Almanya'da gelişen bu hareketler düzen içinde bazı hakları, kazanımları koruma çerçevesinin dışına taşmıyor olsa da emperyalist ülkelerde gelişen yeni kıpırdanmalar olmaları açısından önem kazanmaktadır.

Rus emperyalizmi ise uzun zamandır derin bir ekonomik kriz, iktidar çekişmeleri, bağımsızlık ayaklanmaları ve halkın artan muhalefeti ile karşı karşıyadır.

Mevcut kriz, emperyalistleri daha da gerici ve baskıcı bir konuma getirmektedir. İrkçi, faşist hareketler güçlendirilmekte, mevcut hükümetler daha gerici, baskıcı politikaları uygulamaya sokmaktadırlar. İşsizleşen, yoksullaşan halkın gerçekleri görmemesi için, bunların sorumlusu olarak yabancılar gösterilmekte, yabancı düşmanlığı körüklenmektedir.

Emperyalistler Arası Mücadelenin Arenası Olarak Dünya:

Bugün emperyalistler arası mücadelenin yoğunlaştığı bölgeler Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar, Orta Asya ve Güney Asya'dır. bunlar başta olmak üzere dünyanın

her bir köşesinde nüfuz çatışmaları sürmektedir. Bu nüfuz çatışmalarının baş aktörleri ABD, Rusya, Almanya, Fransa, İngiltere ve Japon emperyalistleridir.

ABD arzu ettiği tek merkezli dünyayı yaratamamış olsa da hala askeri ve politik olarak en etkin emperyalist güçtür. Kuzey Amerika'da Kanada'yı etkisi altına çekmiş, Orta ve Güney Amerika'yı ve Karayib'leri askeri-ekonomik ve politik olarak "arka bahçe"si ilan etmiştir. Ortadoğu'da esas etkin güçtür ve Balkanlar'dan Kafkasya'ya Güney Asya'ya kadar tüm çekişmelerin başlıca taraflarından biridir.

Rus emperyalizmi, bugün esasta eski SSCB ülkelerinde nüfuzunu koruma ve pekiştirme mücadelesini vermektedir. Bu amaçla SSCB'nin dağılmasının ardından oluşan Birleşik Devletler Topluluğu'na üye ülkeleri, geçmiş dönemden kalan ekonomik bağımlılıklarından da yararlanarak, kendi hegemonyası altında tutmaya çalışmaktadır. Bunun yanı sıra, Balkanlar ve Ortadoğu'da da etkin olma çabasını göstermektedir. Özellikle batılı emperyalistler için hayati önem taşıyan petrol ve doğalgaz kaynaklarını kendi denetiminde tutmak için her türlü yola (savaş çıkartma, darbeler, suikastlar vb.) başvurmaktadır. Rusya'da iktidarın batılı emperyalistlerle işbirliğine ve uzlaşmaya tamamen kapalı olan kliklerin eline geçmemesi amacı ile başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler, Rusya'nın mevcut politikalarına karşı sert tavırlar almaktan çekinmekte ve kendileriyle işbirliğine açık olan mevcut kliği desteklemektedirler.

Almanya, özellikle Rus sosyal-emperyalizminin boşalttığı Doğu Avrupa pazarlarını ele geçirerek ve Doğu Almanya'yı da yutarak önemli kazanımları elde etmiştir. Avrupa Birliği'nin ekonomik devi durumundadır ve Fransa'yla birlikte politik önderliğini yapmaktadır. ABD'nin ve NATO'nun Avrupa'daki varlığını kısıtlamak ve giderek ortadan kaldırmak amacıyla Batı Avrupa Birliği (BAB)'nin oluşturulmasında etkin bir rol oynamıştır. Balkanlar'da kendisine nüfuz alanları açmak için Yugoslavya'nın parçalanmasında başrolü oynamış ve Slovenya ile Hırvatistan'ı büyük oranda etkisi altına almıştır. Ortadoğu'da ve Kafkaslar'da özellikle İran'la geliştirdiği ilişkilerden de yararlanarak etkili olmaya çalışmaktadır. Alman emperyalistleri II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası anayasalarına koydukları yabancı ülkelere asker gönderme yasağını kaldırarak, dünya üzerindeki askeri varlıklarını geliştirme ve yaymanın önünü açmışlardır.

Fransız emperyalistlerinin politikaları bu süreçte Alman emperyalistlerinin politikalarıyla benzerlikler taşımaktadır. Fransa ekonomik olarak da geride olmasına karşın ABD'ye karşı daha açıktan karşı tavırlar sergilemektedir. İngiltere ise genelde ABD emperyalizmi ile birlikte hareket etmektedir. Japon emperyalizmi esasta Güney Asya'da etkin olma mücadele vermektedir. Aynı zamanda gri bir konumda olan askeri gücünü geliştirmeye ve büyütme çalışmaktadır.

Askeri ve politik etkisiyle ABD hem Avrupa Birliği hem de Japonya'nın kat kat önünde bir politik güce sahiptir. Bu nedenle Avrupa Birliği ve Japonya ekonomik devler olmalarına karşın hala politik cüceler konumundadırlar.

Emperyalistler arası çekişmeler henüz bir savaş aşamasına ulaşacak boyutta değildir. Bunun en önemli nedeni diğer emperyalistlerin ABD karşısındaki askeri zayıflığıdır.

Emperyalistler arası yeni dengeler ve çelişmeler bir önceki dönemin emperyalist kurumlarını, işlevlerini sarsmış, Birleşmiş Milletlerin, NATO'nun yeni rollerinin ne olacağı soruları henüz yanıtlanmadığı gibi mevcut sürece denk düşen yeni kurumlar ve ilişkiler de tanımlanabilmiş değildir. Almanya ve Japonya, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri olma mücadelesini vermektedirler. Bu durum emperyalistler arası ilişkilerinin düzenlenmesinde kargaşayı körüklemekte ve sürecin istikrarsızlık üreten öğelerinden biri olmaktadır.

ORTADOĞU

Ortadoğu, dünyanın en önemli petrol rezervlerine sahip olması nedeniyle emperyalistler arası mücadelenin öteden beri en yoğun olarak yaşandığı bir bölge olmuştur. Savaşlar, iç savaşlar, çıkar dalaşmaları bu bölgenin kaderi haline getirilmiştir. Özellikle SSCB'nin dağılmasıyla birlikte Ortadoğu'daki dengeler ve politikalar da yeni biçimler almışlardır.

ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" adı altında, dünyaya kendi çıkarları doğrultusunda biçim verme hedeflerini gizlemek için kullandığı araçlardan biri olan "bölgesel anlaşmazlıkları çözerek sorunlu bölgelere barışı getirme" kılıfıyla giriştiği manevraların başlıca sahalarından biri de Ortadoğu olmuştur. ABD'nin Ortadoğu'daki uzantısı olan İsrail'in bölgedeki tecrit halinden kurtarılması ve ABD'nin bölgedeki etkisinin artırılması amacıyla "Ortadoğu Barış Planı" adı altında gerçekleştirilen çabaların sonucunda İsrail-Ürdün ve İsrail-Filistin "barış" antlaşmaları ABD tarafından imzalatılmış olup, İsrail-Suriye "barış" görüşmeleri halen sürmektedir.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası batılı emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda Filistin topraklarının işgal edilmesiyle kurdurulan İsrail devleti ile Filistinliler ve diğer Arap devletleri arasında yaşanan savaşlar ve mücadelelerle, Ortadoğu'nun en önemli sorunu haline gelen Filistin sorunu bugün Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün ABD emperyalizminin politikalarına boyun eğmesi ile teslimiyetçi bir hatta girmiştir. İsrail devletinin tanınması ve böylelikle Filistinliler'den gasbedilen topraklardan vazgeçilmesi karşılığında kurulan Özerk Filistin Devleti'nin gerçek bağımsızlığı elde etmesi mümkün değildir. FKÖ'nün bu teslimiyetine karşın Hamas, İslam-i Cihad gibi radikal örgütler Filistin halkının tepkilerini seslendirerek güçlenmeye başlamışlardır.

Bugün ABD'nin yönlendirmesi altında İsrail'le "barış" görüşmelerini yürüten Suriye, Rus sosyal-emperyalizminin varlığını sürdürdüğü dönemde, Rus sosyal-emperyalizminin güdümünde iken, bugün ABD emperyalizminin etkisine açık bir pozisyona kaymıştır. Bu olgular "anti-emperyalist" görünümüne karşın Suriye hakim sınıflarının komprador karakterini açıkça gözler önüne sermektedir.

ABD'nin Ortadoğu'daki temel dayanaklarından olan Şah rejiminin İran'da yıkılmasının ardından, batılı emperyalistlerce, Mollalar İranı'nın üzerine salınan ve bu ülkeyle yıllarca savaştırılan Irak, emperyalistlerin bu savaşta destekleri sayesinde ulaştığı askeri gücünü Kuveyt'i işgal etmek için kullanmaya kalkınca başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerce "günah keçisi" ilan edilmiş ve bu işgal bahane edilerek emperyalizmin bölgeye daha yoğun ve doğrudan müdahalesinin önu açılmıştı. Bugün özellikle ABD emperyalizmi Saddam Hüseyin'i devirmek amacıyla her türlü yola başvurmakta, Birleşmiş Milletler kılıfıyla Irak'a karşı uygulanan ekonomik ambargo sürdürülmektedir.

"Körfez Savaşı" sırasında ayaklanan, ancak savaş sonrası Irak devletinin katliamları ve emperyalistlerin ikiyüzlülükleri sonucu ezilen Barzani, Talabani önderliğindeki Irak Kürdistanı Kürtlerini bu manevralarla kendisine iyice mecbur hale getirmeye çalışan ve Irak Kürtleri'nin mevcut önderliklerinin karakteri sayesinde bunu başaran ABD emperyalizmi bunun ardından Irak Kürtlerini koruma kılıfıyla "Çekiç Güç" adı altında bölgede varlığını pekiştirmiş ve Irak Kürdistanı'nda fiili olarak Irak'tan bağımsız bir devletin oluşmasına onay verilmiştir. ABD'nin esas politikası, Irak'ı parçalamaktan ziyade, Saddam Hüseyin'i devirerek, kendisine tamamen bağımlı bir yönetimi iktidara geçirmektir. Irak Kürtleri'ni de bu politikasında piyonlar olarak kullanmaktadır.

Dönem dönem alevlenen Saddam Hüseyin'i devirme politikalarında ABD halen bir başarı elde edememiştir. Bu amaçla Saddam Hüseyin'in muhaliflerini ABD'nin yönlendirmesi altında biraraya toplama amacı güden Dublin toplantılarında da kayda değer bir gelişme sağlanamamıştır. 1978 yılında gerçekleşen "İslam Devrimi"yle anti-emperyalist bir söylem edinen İran, giderek artan bir şekilde emperyalistlerle ilişkilerini geliştirmektedir. ABD emperyalizminin kendisine tehdit olarak gördüğü ülkelerin arasında olan İran buna karşın Avrupa'lı emperyalistlerle, özellikle de Almanya'yla ilişkilerini geliştirmektedir. Aynı zamanda Rusya ile de ilişkileri mevcuttur.

Ortadoğu'da emperyalizmin uşağı dört devletin sınırları içinde varolan Kürt sorunu bugün Ortadoğu'nun en önemli sorunu halindedir. Gerek emperyalistler gerekse uşakları, Kürt ulusunu kullanmaya çalışmaktadırlar. Kürt devletine karşı olmalarına rağmen, karşılıklı çıkar çatışmaları içinde Kürt Ulusu'nu kullanmaya çalışmaktadırlar. Kürt sorunu bugün özellikle Türkiye ve Irak Kürdistanı'nda yakıcı bir tarzda varlığını hissettirmektedir. Irak Kürdistanı'ndaki önderliklerin, emperyalizme teslim olmalarının yanı sıra, Türkiye Kürdistanı'nda mücadele eden PKK önderliğinde de bağımsız Kürdistan hedefini yadsıyan politikalara yönelmiş ve Kürt sorununu çözümünü emperyalistlerden umar bir hatta girmiştir. Emperyalistler de Kürt sorununa ilişkin politikalarını da toptan inkarı terketmek zorunda kalmış ve bölgedeki faşist devletlere biçimsel bir kültürel özerkliği tanımaları yönünde alttan alta mesajlar yollamaktadırlar.

Emperyalistlerin Ortadoğu'da güttükleri politikaların bir ayağını da Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı mücadelelerini engellemek amacıyla radikal hareketlere karşı "ılımlı islam" denilen emperyalizmin güdümündeki dinci hareketleri desteklemektir.

Bugün Ortadoğu'da etkin emperyalist güç ABD'dir. ABD'nin bölgedeki temel dayanakları Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan ve Mısır'dır. ABD'nin bölgedeki bu etkinliği diğer emperyalistlerin petrol kaynaklarını da kontrol edebildiği için onları rahatsız etmektedir. Almanya, Rusya, Fransa, İngiltere ve Japonya bölgede etkinliklerini arttırmak amacıyla yoğun çabalar harcamaktadırlar.

KAFKASLAR

SSCB'nin dağılmasının ardından Kafkaslar dünyanın yoğun çatışma bölgelerinden biri haline gelmiştir. Bunun nedeni baştaki nedeni bölgedeki zengin petrol kaynakları ve Orta Asya petrol ve doğalgazının batıya taşınması güzergahı üzerinde olmasıdır. Ermenistan-Azerbeycan savaşı, Gürcistan'ın Abhazya ve Acaristan'la savaşları, Rusya-Çeçenya savaşı hep bu bölgede emperyalistlerin çatışmalarının birer yansımasıdır.

Rus emperyalizmi bölgedeki etkinliğini her ne pahasına olursa olsun koruma ve sürdürme kararlılığını her fırsatta duyurmakta ve yansıtmaktadır. Buna karşın ABD, İngiliz ve Alman emperyalistleri bölgede etkin olma mücadelesini yürütmektedir. Rusya, bölge ülkeleri üzerindeki insiyatifini büyük oranda yeniden tesis etmiştir. Bu amaçla Azerbeycan-Ermenistan savaşını kışkırtmış, Azerbeycan'da darbe girişimlerinde bulunmuş, Gürcistan'a karşı Abhazlar'ı desteklemiş hatta Gürcistan Devlet Başkanı'na suikast girişimlerinde dahi bulunmuştur. Ayrıca 1992 yılında yürürlüğe giren Avrupa'daki konvansiyonel kuvvetlerde indirime girilmesini öngören AKKA anlaşmasına, Kafkaslar'da uymayacağını da ilan etmiştir ve bölgede önemli bir askeri gücü bulunmaktadır. Buna karşın ABD ve diğer emperyalistler bölgedeki tüm çatışmaları, etkinliklerini yaymanın bir aracı olarak kullanmaya çalışmışlardır.

Bölgede şu anda öne çıkan en önemli sorun Bakü petrollerinin taşınacağı boru hatlarının hangi güzergahtan geçeceği sorunudur. Rusya ve ABD'nin, petrolleri kendi denetimlerinde tutma amacıyla önerdikleri petrol boru hattı güzergahları farklılıklar taşımaktadır. ABD'nin bu politikasındaki taşeronlarından biri de Türkiye'dir. Sorun henüz kesin bir çözüme kavuşmamış ve geçici bir güzergah ilk etapta planlanmıştır. Rusya'nın petrol boru hattını bağlamak istediği limanlara Çeçenya üzerinden ulaşıyor olması Çeçenya'da Rusya'ya karşı verilen bağımsızlık mücadelesini Rusya açısından kesinlikle tahammül edilmez bir hale getirmiştir.

Rusya'nın en vahşi yöntemlerle ezmeye çalıştığı Çeçenya'nın bağımsızlık mücadelesi önderliğinin gerici karakterine karşın demokratik bir içerik taşımaktadır, bu nedenle de desteklenmesi zorunludur.

BALKANLAR

Emperyalistlerin kendilerine yeni etki alanları yaratabilmek için milliyetçiliği kışkırtma politikalarından en çok etkilenen bölgelerin başında Balkanlar gelmektedir. Özellikle birleşmeden sonra dünya çapında hakimiyet mücadelesine hız veren Alman emperyalizmi Orta Avrupa ve Balkanlar'da etki sağlamak için önünde en büyük engel olarak gördüğü Yugoslavya'nın parçalanmasında önemli bir rol oynamış, Slovenya ve Hırvatistan'ı nüfuz bölgeleri arasına katmıştır. Aynı politikanın bir devamı olarak ortaya çıkan Boşnak'larla Sırlar arasındaki savaşta, iki halk, emperyalistler tarafından birbirine kırdırılmıştır. Bu sorunda Almanya ve Rusya'nın esas hedefi Bosna'nın Hırvatistan ve Sırbistan arasında paylaşılmasıdır, bu planı boşa çıkarmak için ABD daha etkin bir müdahaleye yönelmiş ve sonunda inisiyatifi tamamen ele geçirerek kendisinin çıkarlarına uygun bir "barış"ı taraflara imzalatmıştır. Bosna-Hersek'in bir Boşnak-Hırvat Federasyonu ve Sırp Cumhuriyeti'nden oluşmasını içeren bu "çözüm"le ABD özellikle Avrupa'lı emperyalistlerin politik cüceliğinden yararlanarak bölgede inisiyatif sahibi olmuştur. İmzalanan "barış" antlaşmasına karşın sorun tamamen ortadan kalkmış değildir. Diğer emperyalistler ABD'nin Bosna'ya tamamen hakim olmasından hoşnutsuzdurlar. Bu nedenle Bosna-Hersek üzerindeki çekişmeler sürmektedir.

Balkanlar da öteden beri emperyalistler arası çatışmaların bir sonucu olarak birçok savaşa sahne olmuş bölgelerden biridir. Yeni "Balkan Savaşları" senaryoları son dönemde tekrar rağbet kazanmıştır. Kosova sorunu nedeniyle Sırbistan'la Arnavutluk, yine Arnavutluk'taki Yunan azınlığı bahanesiyle Yunanistan'la Arnavutluk, Yunanistan'la Makedonya ve Türkiye'yle Yunanistan arasındaki emperyalistler ve uşaklarınca körüklenen sorunlar bölgedeki gerginliklerin ve savaş kışkırtmalarının başlıcalarıdır.

DOĞU AVRUPA

1000'dan öncesi Rus sosyal-emperyalizmin nüfuz bölgesi olan Doğu Avrupa, Rus sosyal-emperyalizminin bu pazarları terketmek zorunda kalmasının ardından esasta Alman emperyalizminin etkisi altına girmişlerdir. Bu bölgeye yoğun bir sermaye ihracında bulunan Alman emperyalizmi, neredeyse bölgeye tek başına hakim olmuş durumdadır. Bu bölgedeki etkisini Avrupa Birliği'nin içine taşımak amacıyla bu ülkelerin Avurupa Birliği'ne üye olmasını hararetle savunmaktadır. Aynı zamanda bu ülkelerin NATO'ya ve özellikle de Batı Avrupa Birliği'ne alınması yönünde çaba göstermektedir. Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerinin NATO'ya alınmasına sert tepkiler göstermiştir.

GÜNEY ASYA

Dünya ekonomisinin en hızlı büyüyen ve aynı zamanda hızla silahlanan bu bölgede askeri, siyasi çelişkiler giderek derinleşmektedir. Bölgede Çin önem-

li bir askeri, ekonomik ve politik güç olarak sivrili hegamonya mücadelesinde boy göstermeye başlarken, ABD ve Japonya'nın da bölgede etkin olma mücadelesi sürmektedir. Bölgede ABD'nin Vietnam'ı tanınması ve Tayvan ile ilişkilerin giderek geliştirmesi yaşanmakta olan bu çatışma ve rekabetin sonucudur. Buna paralel Çin ile Tayvan arasındaki gerginlik tırmanmaktadır.

Özellikle ABD, kendi etkilerine kapalı olan ve başta Güney Kore olmak üzere bölgedeki politikalarına ters düşen Kuzey Kore'ye karşı tecrit politikası izlemektedir.

Japonya ise esasta güçlü ekonomisi aracılığıyla geliştirdiği ilişkilerle ve kültürel yakınlığıyla bölge ülkeleri üzerinde etkili olmaya çalışmaktadır.

ORTA ASYA

Bu bölge halen Rus emperyalizminin etkisi altındadır. Ancak taşıdığı zengin petrol ve doğalgaz kaynakları nedeniyle diğer emperyalistlerin de iştahını kabartmakta ve bölge üzerinde önemle durmalarına yol açmaktadır. ABD, Afganistan'da geliştirdiği politikaların bir benzerini Tacikistan'da gerçekleştirmeye çalışmakta ve Rusya'nın hakimiyetine karşı İslamcı görünümlü bir gerilla savaşını geliştirmeye çalışmaktadır.

Dünyanın diğer bölgelerinde ise esasta geçmişten beri varolan dengeler hakimdir.

Yarı-Sömürgelerde Durum:

Genel olarak yarı-sömürgelerin ekonomik, siyasi istikrarsızlıkları ve krizleri giderek derinleşmektedir. Emperyalistlerin yönlendirdiği özelleştirme, kazanılmış sosyal hakların tasfiyesi, eğitimin, sağlığın paralı hale getirilmesi, işsizleştirme vb. politikalar yarı-sömürge ülkelerde çok daha boyutlu bir tarzda uygulanmaktadır. Yarı-sömürge ülkelerde hakim sınıflarla halk arasındaki her türlü dengesizlik daha da kutuplaşmaktadır. Bunun yanı sıra Türkiye, Peru, Cezayir, Meksika vb. ülkelerde gerek devrimci gerek islamcı temelde olsun iç savaşlar sürmektedir. Emperyalistlerin çıkarlarına uygun olarak dayattığı ve uşaklarının eliyle uyguladıkları politikalar sonucu bu ülkelerde hakim sınıfların yönetememe hali ile halkın tepkileri boyutlanmaktadır. Bunların sonucu olarak emperyalizmin uşağı hakim sınıflar daha da azgınlaşmaktadır.

Ayrıca emperyalistlerin körükledikleri milliyetçi savaşlar dünyanın birçok alanında yarı-sömürge ülke halklarını birbirine kırdırmaktadır.

Halklar Cephesinde Durum:

Dünya halkları emperyalistlerin ve uşaklarının her cepheden yoğun saldırılarına maruz kalmalarına karşın, yine emperyalistler ve uşaklarınca geliştirilen ideolojik saldırıların etkisinde kalarak ya dinci, milliyetçi akımların etki alanlarına girmekte ya da tamamen "Yeni Dünya Düzeni" söylemine uygun ister "sol" ister sağ görünümlü akımların etkisi altına girmektedirler.

Emperyalizmin ideolojik saldırısı, ulusal kurtuluşçu ve devrimci saflarda da etkili olmuş, El Salvador'da FMLN, Kolombiya'da M-19 vb. hareketler silahlarını bırakarak legal parlamenterist yapılara dönüşürken, Nikaragua'da Sandinist,ler iktidarı kendi elleriyle teslim etmişlerdir. Bunların yanı sıra birçok devrimci, ulusal kurtuluşçu harekette emperyalizm ve uşaklarıyla uzlaşma politikalarına sapmış, reformist bir hatta oturarak devrim ve sosyalizm hedeflerini tamamen bir kenara bırakmışlardır. Böylelikle reformizm, yasalılık ve tasfiyecilik doğrudan emperyalizmin saldırılarının bir sonucu olarak yaygınlaşmıştır.

Dünyada 1977'lerden itibaren sosyalist bir ülke kalmamasının yanı sıra, kendisine hala sosyalist diyen Küba, Kuzey Kore vb. ülkelerin de emperyalizmle uzlaşma yönünde adımlar attığı gözlenmektedir.

Tüm bu gelişmelere karşın bugün azınlıkta olmakla birlikte ulusal kurtuluş ve devrim mücadelesini sebatla sürdüren hareketler de mevcuttur. Dünya halkları giderek derinleşen ve yakıcılaşan sorunlarla karşı karşıya kaldıkça emperyalizmin ideolojik iddialarının yanıltıcılığını her geçen gün daha çok görmekte, böylelikle emperyalizmin ve uşaklarının halklar üzerindeki etkileri azalmaktadır. Sosyalizm yeniden bir umut olarak halkların bilincinde belirmektedir. Kendilerine komünist diyen yeni sosyal-demokrat partilerin Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerinde gerçekleşen son seçimleri kazanmaları bu olgunun en açık göstergelerinden biridir.

Uluslararası Komünist Hareketin Durumu

Başkan Mao'nun ölümü ve Enver Hoca'nın ihaneti sonrası bir dağınıklık içine giren uluslararası komünist hareket "**Devrimci Entrenasyonalist Hareket**"in çatısı altında toparlanma mücadelesi vermesine karşın henüz dağınıklığını aşabilmiş değildir. Bu örgütsel dağınıklığın yanı sıra emperyalizmin ideolojik saldırılarını püskürtmek, dünya işçi sınıfı ve halklarını MLM'nin bayrağı etrafında toplayacak ideolojik mücadeleyi de yürütememiştir.

Bugün dünyanın dört bir yanı da hiç de küçümsenmeyecek sayıda MLM parti ve örgütün varolmasına karşın bunların ülkelerindeki etkileri ve varlıkları esasta cılızdır. Buna karşın Peru Komünist Partisi'nin önemli aşamalara vardığı halk savaşı tüm dünya halklarına yol gösteren ve umut veren bir meşale durumundadır. Yine Filipin'lerde Filipin Komünist Partisi'nin mücadelesi kitlelerle bütünleşmiş ve önemli mevziler kazanmıştır.

Nepal Komünist Partisi-Birleşik Merkez, YKP/ML, TKP/ML gibi ülkelerinde önemli etkileri olan komünist partiler de mevcuttur. MLM parti ve örgütle dünyadaki tasfiyecilik rüzgarlarından belli oranlarda etkilenmelerine karşın yine de bu süreçte devrim ve sosyalizm mücadelesinde en sebatkar tavrı göstermişlerdir. Dünya çapındaki gerilemenin aksine birçok MLM parti ve örgüt toparlanma mücadelesini vermektedirler.

Görülüyorki uluslararası komünist hareket istenilen konumdan uzak olmasına karşın, önemli bir potansiyeli ve gelişme eğilimini taşımakta ve yansıtmaktadır.

Dünyadaki siyasi duruma genel olarak baktığımızda; emperyalistler arası nüfuz alanı çekişmelerinin geliştiğini, emperyalist ülkelerde bir yandan faşist hareketler gelişip devletlerin ede baskıcı karakteri artarken, bir yandan da halk hareketlerinde de kıpırdanmalar olduğunu yarı-sömürge ülkelerde ise devrimci durumun boyutlandığını, hakim sınıfların giderek daha da azgınlaşırken, halkın tepkilerinin de yükseldiğini görmekteyiz. Emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni", "sosyalizmin iflasi" söylemleriyle geliştirdikleri, ideolojik saldırının etkileri yaşamın gerçekleri karşısında giderek yokolmakta, halkların düzen dışı arayışları gelişmektedir. Bugün dünyada esas akım "devrim"dir. Emperyalistlerin ve uşaklarının kıstırttıkları gerici savaşlar sürmekle birlikte bir emperyalist paylaşım savaşı kısa vadede mümkün görülmemektedir.

EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM İNSANLIĞI VE DÜNYAYI NEREYE GETİRDİ?

Emperyalist-kapitalist sistem, azgın bir sömürü, yağma ve talan sistemidir. Temel ilkesi azami kar olan bu sistem bunun dışında hiçbir değer tanımaz. "Yeni Ekonomik Düzen" ve "Yeni Dünya Düzeni" emperyalist-kapitalist sistemin bu özelliklerini daha derinleştirmiş, daha yakıcı ve yokedicici bir aşamaya kavuşturmuştur. Bazı verilere bir göz atmak dahi bu gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne serecektir.

Bugün yaklaşık 17 bin milyar dolar olan dünya gelirinun 13 bin milyar dolarını dünya nüfusunun %15.4'ü tüketmektedir. Geriye kalan 4 bin milyar doları ise dünya nüfusunun %84.64'ü bölüşmektedir. Dünya üretiminin %704'inden fazlasını dünya nüfusunun %15'ini oluşturan emperyalist ülkeler yapmakta, dünya nüfusunun % 85'i ise dünya üretiminin % 30'unu yapabilmektedir. Dünya Bankası'nın 1993 yıllık raporunda GSMH'nin kişi başına oranı İsviçre'de 33610, ABD'de 22240 dolarken, bu oran Meksika'da 3030, Filipinler'de 730, Mısır'da 610, Mozambik'te 80 dolar. Ama bu oranlar bile gerçeği tam yansıtmıyor. Çünkü her ülke içinde de derin kutuplaşmalar var. Örneğin ABD'de nüfusun %1'ulusal servetin %40'na sahip.

1980-88 arasında kişi başına gelir Latin Amerika'da ortalama 188 dolar, Kuzey Afrika'da 141 dolar, Batı Asya'da 704 dolar azalmıştır.

Bugün dünyada yeterli beslenemeyen 1.2 milyar civarında insan var. Bu insanların beslenebilmesi için yılda 40 milyon ton hububat (yiyecek) gerekiyor. Buna karşılık her yıl emperyalist ülkelerde hayvanları beslemek için 540 milyon ton hububat harcanıyor.

ABD'de 1990'da kişi başına yıllık et tüketimi ortalama 112 kg. iken, bu Türkiye'de 16 kg, Mısır'da 14 kg, Hindistan'da 2 kg. dır.

Emperyalist ülkelerde 100 çocuktan yalnızca 1'i bir yaşını doldurmadan ölürken yarı-sömürge ülkelerde 100 çocuktan 20'si 1 yaşını doldurmadan ölmektedir. Afrika'da

Sahil'de doğan bir bebeğin 1 yaşını doldurmadan ölme riski Batı Avrupa'da doğan bir bebekten 25 kat fazladır. Afrika ve Güney Asya'da 53'e kadar inen yaş ortalaması Kuzey Amerika ve Avrupa'da 75'e ulaşmaktadır.

Bugün 1.3 milyar insan sağlığa uygun içme ve kullanma suyundan mahrum. Bugün 800 milyon yetişkin okuyup yazamıyor. Her yıl 14 milyon çocuk (her yıl doğanların %10'u) açlıktan ölüyor.

Her yıl atmosfere 22 milyon ton karbon gazı karışıyor ve eğer bugünkü eğilimler durdurulmazsa, yüzyılın sonunda bunun ikiye katlanması kaçınılmaz görünüyor. Hava ya karışan karbon gazları "sera etkisi" yaratarak, atmosferin ısınmasına neden oluyor. Dünyadaki sera etkisinin %91'i emperyalist ülkelerden kaynaklanmaktadır. Atmosferdeki ozon tabakasının incilmesiyle dünyanın ikliminde değişimler gündeme giriyor ve iklim değişiklikleri yeni birçok olumsuzluğu getirecektir.

İçme ve kullanma suları giderek azalmaktadır. Bir başka tehlikeli gelişme, ekilebilir toprakların azalmasıdır. Bugünkü eğilimler durdurulmazsa 2000 yılında ekilebilir toprakların %20 ile %30 arası azalacağı öngörülmektedir. Ayrıca her yıl 10 ile 15 milyon hektar orman yokolmaktadır. Yapılan araştırmalar her yıl 17500 canlı türünün yokolduğunu ortaya koymaktadır.

Sanayi atıkları, çöpler ve zehirli atıklar bir diğer tehditkar sorundur.Green Peace (Yeşil Barış) grubunun araştırmasına göre 1980'li yılların son bölümünde yalnızca emperyalist ülkelerden yarı-sömürgelere gönderilen tehlikeli atık 3 milyon 170 bin tondur.

Görülüyor ki emperyalist-kapitalist sistem hem insanlığı hem de dünyayı yokoluşa sürüklemektedir.

SONUÇLAR

Yazı boyunca vurguladığımız bazı özellikleri özetler ve toparlarsak;

1) Lenin yoldaşın emperyalizm hakkındaki tahlilleri ve tezleri güncelliğini tekrar tekrar ispatlayarak korumaktadır.

2) Emperyalist-kapitalist sistem bugün genel bir kriz içindedir. Geliştirdiği nice politikaya karşın bu krizi atlattamamıştır.

3) Emperyalist-kapitalist sistemin krizi emperyalist sermayenin asalak, rantiyer ve spekülâtör özelliklerini derinleştirmekte, başta işçi sınıfı olmak üzere dünya halklarına saldırısını boyutlandırmaktadır.

4) Yarı-sömürgelerin emperyalistlere bağımlılıkları, sanayiden ve üretimden kopuşları derinleşmektedir.

5) Hem emperyalist ülkelerde hem de yarı-sömürgelerde (özellikle de bunlarda) hakim sınıflar ile halklar arasındaki dengesizlikler daha da uçlaşmaktadır.

6) Emperyalist ülkeler ile yarı-sömürgeler arasında dengesizlikler derinleşmektedir. Bazı yarı-sömürgeler neredeyse dünya ekonomik sisteminin dışına sürülmektedir.

7) ABD, emperyalistler arası hegamonik gücünü yitirmekle birlikte ekonomik, askeri ve politik olarak hala bir numaralı güçtür. Emperyalistler arası çelişkiler ve çatışmalar giderek derinleşmekte, yeni kutuplaşmalar, bölgeselleşmeler oluşmaktadır.

8) Emperyalist ülkelerde işçi sınıfı başta olmak üzere halk hareketleri gelişmekte, buna karşılık faşist hareketler geliştirilmekte, devletlerin baskıcı karakteri artmaktadır.

9) Yarı-sömürgelerde faşist diktatörlük daha koyulaşmakta ancak halk muhalefeti kaçınılmaz bir şekilde boyutlanmaktadır.

10) Emperyalistler ve uşakları tarafından geliştirilen dinci ve milliyetçi akımlar, emperyalistlerin ideolojik saldırılarından etkilenmeler sonucu doğan boşluktan yararlanıp halklarının tepkilerini boğmaya çalışmaktadırlar.

11) Emperyalistlerin ideolojik saldırıları sonucu bir çok ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareket emperyalizme ve uşaklarına teslim olmuş, dünya çapında reformizm, tasfiyecilik ve yasalılık dalgası yükselmiştir.

12) Uluslararası Komünist Hareket, emperyalistlerin ideolojik saldırılarına karşı gereken yanıtları verememiş ve tasfiyecilik akımlarından belli boyutlarıyla etkilenmiştir. Buna karşın dünyanın dört bir yanında toparlanma mücadelesi vermekte ve önemli potansiyelleri içermektedir.

13) "Yeni Ekonomik Düzen" ve "Yeni Dünya Düzeni" teşhir olma sürecine girmiştir.

14) Emperyalist-kapitalist sistem, insanlığı ve dünyayı yokoluşa sürüklemektedir.

Tüm bu olgular bize göstermektedirki dünya çapında kutuplaşmalar, çatışmalar, emperyalizmin barbarlığı, halkların mücadeleleri boyutlanmaktadır ve boyutlanacaktır. Devrimci durum yükselişe geçmektedir. Özellikle devrimin fırtına merkezleri olan yarı-sömürgelerde devrimci durum önemli kabarışlar ve sıçramalar göstermektedir ve gösterecektir. Emperyalist-kapitalist sistemin kriz ve çatışma koşullarında kalıcı bir düzen oturtması mümkün değildir. Emperyalist-kapitalist sistemi bekleyen, derinleşen kaos ve kaosun azgınlaştırdığı bir barbarlıktır. Başkan Mao'nun vurguladığı gibi "emperyalizm kağıttan kaplandı". Yani çok güçlü görünümü altında çelişkiler, zayıflıklar, açmazlar ve çözümsüzlüklerle doludur. Tüm dünya halklarını karşısına almıştır. Kısır bir döngü içinde dönmekte, giderek asalaklaşmakta ve barbarlaşmaktadır. Bu nedenlerle de yokolmaya makkumdur. Başkan Mao'nun bize gösterdiği sonucu hazırlayan koşullar giderek daha çok pekişmekte ve derinleşmektedir. Ulusal Kurtuluş Hareketi ve müttefikleri zayıf bir konumda olsa da doğru politikalar ve pratiklerle gelişmenin koşulları fazlasıyla mevcuttur.

Her geçen gün, Engels yoldaşın yüzyıl önce formüle ettiği seçenekleri dünya halklarına daha yakın bir şekilde tekrar duyurmaktadır;

YA SOSYALİZM YA BARBARLIK!

“Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir”

Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin "Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir" adlı geniş dökümanının 1986'da bir broşür olarak yayınlanması hem emek cephesi ve hem de sermaye cephesi açısından önemli bir olaydı. Bu çalışma, Peru'da Ediciones Bandera Roja tarafından illegal olarak yayınlandı ve elden ele dolaştı, legal basında da çeşitli şekillerde uzun alıntılar çıktı. Le Monde ve The Guardian gibi burjuva yayınlar da, bu belgeyi sözümona çürütmek için geniş yorumlar yaptılar.

Bu çalışma iki bölümden oluşmaktadır:

"Halk savaşının 6 yılı" adlı birinci bölüm "Marksizm-Leninizm-Maoizm", "Parti", "Halk Savaşı" ve "Yeni devlet iktidarı" sorunları etrafında PKP'nin ve karşı- devrimin çeşitli yıllara ait politikalarını ve bunların seyrini irdeliyor. Birinci bölüme okuyucunun olguları kavramasına yardımcı olacağı düşüncesiyle konulan dipnotlar bize aittir.

"APRA Hükümetinin Bir Yılı" isimli ikinci bölüm ise, 1985 Peru seçimlerini tahlil etmekte, Garcia Hükümeti'nin programını delillerle çürütmekte, hükümetin 19 Haziran 1986'da yaptığı katliamı teşhir etmekte ve PKP'ye karşı yasal "sol"un ortaya attığı bir takım oportünist söylemleri yanıtlamaktadır.

PARTİZAN

I. BÖLÜM

Halk Savaşının
6 yılı

Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir

Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi
Peru Ağustos 1986

Altı yıl önce, Komünist Parti-emperyalizm (özellikle Yanki emperyalizmi), bürokrat kapitalizm ve yarı feodalizmin sömürü ve baskısını yıkmak için- dünya devrimi ve onun hizmetçisi olma vesilesi ile birlikte proletarya ve halkın devlet iktidarını alması yoluyla demokratik devrimi yükseltmek için silaha sarıldı.

"Bir devrim bir sivil savaştan geçmek zorundadır. Bu bir yasadır. Ve sadece savaşın zararlarını görüp, onun faydalarını görmemek tek yanlı bakıştır. Bu yüzden tek yanlı bakışla savaşın yıkıcılığından bahsetmek halkın devrimi için fayda getirmez."

"Biz düşmana saldırıyorsak, bu iyidir ve düşmanla kendi aramızı net çizgilerle ayırtığımızı ispatlar; düşman bize çılginca, adeta tamamen karaya boyayarak ve tek bir erdemden yoksun saldırdığında bu hala iyidir; bu, bizim sadece düşmanla aramızı net çizgilerle ayırtmadığımızı, fakat, ek olarak işimizi layıkıyla yaptığımızı gösterir." (Mao)

ALTINCI YIL MÜNASEBETİYLE

Mayıs'ın 17'si, Peru'daki halk savaşının altıncı yıldönümünü gösteriyor. Altı yıl önce, Komünist Parti-emperyalizm (özellikle Yanki emperyalizmi), bürokrat kapitalizm ve yarı feodalizmin sömürü ve baskısını yıkmak için- dünya devrimi ve onun hizmetçisi olma vesilesi ile birlikte proletarya ve halkın devlet iktidarını alması yoluyla demokratik devrimi yükseltmek için silaha sarıldı. O günden bu yana, Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Rehber Öğreti'nin yenilmez sancakları altında, kırlardan şehirleri kuşatma yolu boyunca yürüdük, silahlı faaliyette kırsal alanları esas alan ve şehirleri tamamlayıcı fakat gerekli gören bir anlayışla devrimci savaşı kırdı ve şehirde bir bütün olarak sürdürdük- kısacası özü köylü savaşı olan bir halk savaşı devrimci üs alanları yaratımının göbeğindeki Komünist Parti önderliğinde yürütüldü.

etapta sahte demokratik imajlarını koruma yoluyla sorunları küçük göstermeye ve borçlar ve yatırımlar şeklindeki sermaye akımını tehlikeye atmamaya çabaladılar. Gönderdikleri polis güçleri, suistimalleri, zulümleri ve suçlarına rağmen rezilce bozguna uğradılar ve kırlardaki çekişmeli bölgelerden geri çekilmek zorunda kalıp şehirlerin çeşitli bölgelerinde sığınacak yer aradılar. Böylece patırtılı ve şaşkın propagandalarla sürdürülen tüm polis operasyonları gürültülü bir şekilde yenilirken ilk Halk Komitesi doğmuştu. Yeni devlet iktidarının ilerleyişi karşısında Belaunde hükümeti silahlı kuvvetleri göndermek için suskunluğunu terketti; sömürücülerin ve zalimlerin sınıf gereksinimleri başarı kazandı ve polis gücüyle (Sivil Muhafızlar, Cumhuriyet Muhafızları Ve Araştırma Polisi) desteklenmiş, devletin belkemiği Silahlı Kuvvetler'in (Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri) önüne kamu nizamını tesis görevi konuldu. Aralık 1992'de Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac bölgesinde sıkıyönetim ilan edildi⁽¹⁾ ve bölge silahlı kuvvetlerinin siyasal-askeri kumandası altına verildi. Bu durum daha sonra diğer alanlara Pasco, Huanuco ve San Martin'in bölgelerine doğru genişledi; bu baskı, bazı değişikliklere rağmen aslında hala sürüyor. Askeri kontrol; sıkıyönetimin dayatılması ve Şubat 1986'da Lima ve Callao'da başlayan sokağa çıkma yasağı ile yeni ve önemli bir evreye girdi ki Cumhuriyet'in başkenti ve altı milyondan fazla sakininin askeri yönetim altına girmesi hedeflenmişti. Bu hareketler sonucunda, 20 milyon nüfuslu Peru'nun 7 buçuk milyonu askeri yönetim altına girmişti: Bir buçuk milyon insan mutlak ve dizginsiz olarak Silahlı Kuvvetler'in siyasal-askeri yönetimi altındaydı, yeni lordlar onların hayatları ve mülkleri üzerinde söz sahibiydi, ilmekli- bıçaklı feodal tiranlar yeniden canlandırılmıştı; bu arada başkentin altı milyon insanı bol demokrasi çığırkanlığı ile hiçbir garantileri veya hakları olmaksızın yaşıyor, vahşi ve kılık değiştirmiş cinayet, bir sıkıyönetim yasasıyla hüküm altına alınıyordu ki, bu yasa kendisine şu veya bu sanatsal gösteriyi; hatta bir kamu toplantısını bile ordu vasıtasıyla önceden yasaklama hakkını tanıyordu.

Silahlı Kuvvetler, karşı- devrimci savaşı nasıl yürüttü? Esasen onlar, ustalarının, Yanki emperyalizminin doktrinini, onların deneyimlerini, özellikle Vietnam'dakini temel alan karşı- devrimci teorileri ile Latin Amerika'daki silahlı mücadelelere, özellikle Orta- Amerika'dakilere karşı çıkardıkları özel dersleri izlemişlerdir. Bu esastaki teorik temele İsrail'in ve dostları Arjantin'in "anti- terörist" deneyimlerini ve tabii Batı Almanya, Tayvan, İspanya vb'lerin tavsiyelerini eklemişlerdi. Onlar, bütün bunların üzerine 1965'teki birkaç aylık anti- gerilla deneyimlerini ve çok sınırlı La Convencion deneyimini de koymuşlardı. ⁽²⁾ Operasyonlar, Cumhuriyet Başkanı'nın başkanlığını yaptığı Milli Savunma Konseyi'nin direktiflerine göre Silahlı Kuvvetler Müşterek Komutanlığı önderliği altında yapılıyordu ki, Konseyin başı ister Belaunde, ister Alan Garcia olsun, karşı devrimci savaşın temel temsilciliğini yürütme anlamına gelen, savaşın tüm politik liderliği de dahil her ölçüde yürütümün doğrudan ve tartışılmaz temsilcisiydi. Kısacası, onlar devrimci mücadele, silahlı ih-

tilal ve halk savaşına karşı ,dünya karşı devriminin iyi bilinen stratejisini uyguladılar ki, bu çoğu zaman hüsrana uğratılmış bir stratejydi- halk savaşı karşısında ezilmış, adamakıllı ve tamamen yıpranmış, birçok zaman bozguna uğramış ve dünyaya defalarca proletaryanın stratejisinin emperyalizmin stratejisinden üstün olduğu ispatlanmıştır.

Kitleler karşı kitleler. Silahlı Kuvvetler geldiğinde, polis faaliyetini danışma ve planlama gibi uğraşlarla zaten üç yıldır devrimci savaşla uğraşıyordu, tabii onlar, başlangıçtan kesinlikle ilerleydiler ve açıktır ki polisten daha iyi insan ve teknik kaynaklarına sahiptiler. Onlar derhal yerlileri yerlilerle savaştırmak için kullanma eski emperyalist doktrinini izleyerek, kitleleri kitlelere kırdırma planını yürütmeye başladılar. İlk ordu emeklilerinden, yerli tiranlara bağlı köylülerden ve hayvan hırsızlarından topladıkları ön- çalışma birliklerini kullandılar ki bunlar köylüler arasında sızma ve ajanlıkla görevlendirilerek 1970'li yıllardan önce tesis edilmeye başlanmış istihbarat ağına yeniden cilalamak için bağlandı.Bu ajanlar, sızmacılar, gözcüler ve ihbarcılar temeli üzerine ek olarak, yetkililer, yerel zalimler, küçük zalimler ve onların uşakları vigilante çeteleri oluşturarak Silahlı Kuvvetler (ki bunların kendileri sık sık polis veya köylü kılığına girerek hareket ediyorlardı) ve polis ile askeri otoritelere bağlı olarak eylemlere katılarak kırsal alanlarda tasmaından boşanmış beyaz terör estirdiler, Parti üyelerine, savaşçılara, kitle liderlerine ve köylülere suikast düzenlediler, düzene başkaldıranlara karşı gerçek bir süre avı düzenlediler ve daha da ileri giderek hırsızlık, tecavüz, işkence, yağma, kundaklama ve boğazlama gibi eylemler yaptılar. Bu, onların sürdürdüğü herşeyi yakma, herşeyi yağma ve herşeyi öldürme uğursuz politikasıydı. Sonra, kitlelerin bir kısmına boyun eğdirmek için beyaz terör ve ölüm tehditlerini kullandılar ve bu yolla kitleleri çetelere tabi kıldılar ve karşı devrimci savaşa zorla yardım ettirdiler. Kitlelerin arasından çıkan böyle zorlanmış insanlar muhafızlar gibi hareket ettiler, gerillaları yakaladılar ve katlettiler, yakın ve hatta uzak topluluk ve kasabalara karşı tahrip operasyonları yürüttüler ve gerillalara karşı arama ve izleme operasyonlarına katıldılar. Sonra doğrudan askeri yöntem altında, bu insanların yanısıra komşu bölgelerden insanlar stratejik küçük köylerin içinde tekrar gruplaştırıldı. Ek olarak, oraya serbestçe girmek ve çıkmak yasaktı, hiç kimse izin almadan işine dahi gidemezdi ve sürekli kontrol hedefiydi, onlar "karakollar" ve "savunma komiteleri" içinde örgütlenmiş, gelişmemiş silahlarla donanmaya zorlanmış ve açlık ve yoksulluğa batmış, karşı- devrimci ve beyaz terör içinde askerliğe zorlanmışlardı. Özetle, polis ve Silahlı Kuvvetler askerleri denizcileri ve havacıları bile, harcamak için daima kullanmışsa da, bu zorlanmış kitleler, kitleleri kitlelere düşürme uğursuz planının temel ve gerçek harcanmışlarıydı; bu zorlanmış kitleler, etten kalkan gibi her gerici saldırı ve operasyonda veya baskıcı güçleri korumak için mızrak başı olarak kullanılmıştır ve halâ kullanılmaktadır. Bu zorlanmış kitleler (vigilante çeteleri de dahil) 2. 600 kayıp verdiler ki bu sayı öldürülen üniformalı asker ve polis sayısının beş katından fazladır (bu hesaba yüzlerce ajan, sızmacı ve ihbarcı katılmamıştır.)

Jenosid. Kitlelere karşı kitleler politikalarının halk savaşını engellemeyeceği ortaya çıkınca, gerici Silahlı Kuvvetler, Peru Cumhuriyeti tarihinin en kepaze, en günahkar, en sapkın ve en suçlu jenosidine başvurdular. Ordu Huambo, Iquicha, Huaychao vb. den başlayarak soykırımcı eğilimini gösterdiğinde, Başkan Belaunde, bu olayları "Ayacucho köylüsünün terörizme cesur yanıtı"⁽⁶⁾ diye alaycılıkla selamladı ve onayladı. Bu onun kendisinin her bir eylemi onayladığını ve yetkilendirdiğini ve jenosidi sadece açıkça övmediği ama jenosid çağrısı da yaptığını netleştirmişti: Bu kendini demokrat, hümanist, yasalara ve Anayasa'ya tamamen saygılı gören ilanlar, sel gibi akmaya başlamış olan halkın kanını devamlı gizliyordu. Uchuraqay'da pervasızca ve korkakça katledilen kurbanların arasında gazeteciler vardı.

1983'te, Ayacucho eyaletindeki köylüleri, köylü topluluklarını ve küçük kasabaları yok etmeye başlamışlardır. O yıl haziran ayında, Cangallo'nun Espite ilinde makineli tüfekli helikopterlerle kitleleri tarayarak ve köylülere el bombası atarak, onları dağlara doğru sürmeye çalıştılar. Haziranda, Huanta eyaletine bağlı Oqpeja ve Uchuraqay kasabalarında tekrar makineli tüfekli helikopterler ve el bombaları kullandılar ve kitleleri yok ettiler. Huamanga eyaletine bağlı Vinchos'un Paccha kasabasında, nüfusun büyük bölümü katledildi ve geride kalanlar Lima'ya götürüldü. Temmuzda ilk kez Ayacucho ve çevre bölgelerinde, canavarca işkence edilmiş cesetler toprak altından çıkarıldı. Kasım seçimleri için süren iki ay boyunca vahşice öldürüldükten sonra hayvanca işkence edilmiş ve cesetleri çürümeye terk edilmiş 800 insan bulunmuştu. La Mar eyaletine bağlı Silvia'da, kasımda, ordu bir pusuya misilleme olarak 60 insanı tutukladı ve gelişigüzel 20'sini katletti. Bir ay önce, Huanta eyaletine bağlı Sillco'da kitlelerin üzerine ilk kez doğrudan el bombası atılmış ve ateş açmışlardı. Huamanga eyaletine bağlı Socos'ta, seçim günü, bu boğazlamanın sonucusu gerçekleşti. Yerel polis müfrezesi, bir nikah töreninden aldıkları 50'den fazla insana işkence yapmış ve katletmişlerdi. Resmi olarak 37 insanın öldüğü kaydedilmişti.

Tüm bu gerici beyaz terörün yanısıra, toplama kampları, esaslı ve günahkar işkence merkezleri, Ayacucho, Totos (Cangallo), Qoisa (La Mar) ve Pichari'de (La Mar) ordu kontrolü altında ve Huanta'da Deniz Kuvvetleri'nin kontrolü altında "Los Cabitos" kışlaları kurmaya başlamışlardı. Totos kampında, 1983 Temmuz'unda, gizlice yüzden fazla insanı gömdüler, bunlardan 20'den fazlasının boğazları kesilmiş, tutsaklara işkence yapılmış ve canlı gömülmüşlerdi. Yeni tutsaklara, zorla üç metreden derin mezarlar kazdırılmış ve sonra onlar buraya itilmiş, diğerleri de elleri ve ayakları bağlandığı halde, buraya atılmıştı. Totos'daki kıyım özellikle vahşice ve sadistçeydi. Onlar, insanları korkutmak için kafa kesiyor ve bu kafaları kazıklara dikiyorlardı.

Fakat jenosid Ayacucho'yla sınırlı değildi. 1983 Ekim'inde, ülkenin maden merkezi Pasco'ya yayıldı; burada, Alcides Carrion eyaletine bağlı Chinche adlı küçük bir köydeki 45 köylü yok edildi. Huancavelica bölgesindeki Tauacaja eyaletine bağlı Parabama'da, belediye seçimlerinin olduğu 13 kasım günü, aynı gün bir ordu kara-

koluna karşı yapılmış gerilla pususuna misillime olarak 50'den fazla ihvan öldürüldü.

1984 boyunca, jenosid dehşetli hal alarak doruğuna ulaştı. Esasta Silahlı Kuvvetler olmak üzere, ve en az onun kadar polis, kendi günahkar, çürümüş, iltihaplı, gözü kararmış ve kudurmuş kinlerini tasmaından boşaltarak halka yönelttiler umutsuzca, gerillayı köylü kitlelerinden özellikle yoksul köylülerden yalıtarak devrimci savaş durdurmaya çalışıyorlardı. Adetleri olduğu üzere, bir kez daha silahsız insanların eti ve kanıyla beslenmişlerdi. Onların "kahramanlık" diye dayanak yaptıkları sahte şan ve asılsız gururlarından bazıları işte bunlardır.

Soykırımcı boğazlamalar. Ayacucho bölgesindeki San Fransisco'da haziran sonlarında 150 insan öldürmüşlerdi. 5 temmuzda, Chiara'da 30 köylüyü öldürdüler; 8'inde, Rosario'daki operasyondan sonra 40 köylüyü öldürdüler; 12'sinde Pomabamba'da 30 insanı yok ettiler; 15'inde Apacheta'daki bir eyleme misilleme olarak 17 kişiyi öldürdüler; 16'sında Huamangullia anayolu boyunca 25 işkence görmüş ceset bulundu. 3 ağustosta, 37 insanın işkence görmüş cesetleri Puramanta'da bulundu; 18'inde Via de los Libertadores'teki Cocahuichun'da işkence görmüş 17 çocuk ve delikanlı cesedi bulundu ve yine buradaki Leompata'da 2'si çocuk 8 beden bulundu; 27'sinde Sajrarumi'de 19, San Fransisco'da 21 katledilmiş insan bulundu. 1 Eylül'de Churrubamba ve Misquibamba'da 23 köylü öldürüldü. Aynı ay, San Martin'e bağlı Mariscal Caceres eyaletindeki Parasio'da 22 köylüyü öldürdüler. Huancavelica bölgesinde, ekimin 15'i ile 23'ü arasındaki ordu operasyonunda Milpo'da 75 ve Pillopachamarca'da 15 köylü öldürüldü. 19 kasımda, bir kez daha Ayacucho'da, Putis ve Chullay'da 50 köylü yok edildi; Cuzco'ya bağlı Lucmahuaiqo ve Vilcabamba'da, Andahuaylas'tan gelen Vigilante çeteleri ve askerler 23'ünde 22 köylüyü ve 26'sında 20'den fazla köylüyü öldürdüler. Bir kez daha Huancavelica'da, Acombamba'ya bağlı Marcas yakınındaki Cuni'de polis 38 köylüyü öldürdü; aynı ay Ayacucho'daki Ayahuarcuna'da 16 ceset bulundu.

1984'te bu pervasız jenosid dalgasının, haziran ve temmuz aylarında Ayacucho'da sergilenenleri özellikle anılmalıdır. Vinchos'ta, çeşitli halk komitelerinde görevli 40 kişiyi öldürdüler. Remillapata'da babaları güvenlik görevlisi olan biri dokuz ve diğeri onbir yaşındaki çocuklara, anneleri ve babalarıyla beraber vurdular; Mayopampa'da bir görevliyi yanan bir binaya attılar. Bu aşağılık cinayetler- ki onlar ileride yeni politik iktidarların üyeleri olacaklarının hesabıyla çocukları merhametsizce ve vahşice vurmuşlardı- yeni politik iktidar karşısında duydukları korku ve nefretin canavarca ifadesidir. Balcon'a gelen 70 denizci, 6'sı çocuk 18 köylüyü katlederek, cesetlerini yok ettiler. Her üç ölüden biri çocuktur ve bu çocuk katletme, aileleri terörize etme ve yıldırım için değişmez politikadır. Tabii bu kılık değiştirmiş ve özellikle devrimcileri cezalandırmada sık sık kullanılan bir yoldur. Denizciler ertesi gün tekrar geldiklerinde, alaycı ve kibirli bir şekilde halka yiyecek için fiyat teklif etmiş, onlardan satın almaya çalışmışlardı. Son derece öfkelenen halk, onları de-

fetmişti. Pichari pususundan sonra "şanlı" Sivil Muhafızlar, yolcu taşıyan bir kamyonu durdurmuş, indirdiklerini öldürmüşlerdir. Halk Gerilla Ordusu'nun bölge güçleri bu 20 insanı defnettiler fakat cinayet HGO'nun üzerine atıldı. Gerici güçlerin canavarlıklar yapmak, yağmalamak, tecavüz, kundakçılık, yıkım ve özellikle çocuklara karşı korkunç suçlar işlemek için kullandıkları diğer bir yaygın hile de, köylü kılığına girmek ve sonra gerillayı suçlayarak, kitleleri gerillayla karşı karşıya getirmektir. Buna aynı dönemde Luricocha'dan 20 dakika uzaklıktaki Azangoro diye bilinen yerde, Denizcilerin 50 köylüyü katletmesini bir örnek olarak gösterebiliriz. Onların terör taktiklerine diğer bir örnek, San Fransisco'da oldu. Ormanda hasattan dönen köylüler, kağıtları bile sorulmaksızın gelişigüzel yok edildiler. Huamanguilla'da birini canlı canlı yakarak dokuz köylüyü katlettiler. Bu, onların herhangi bir komünist veya gerillaya karşı acımasızlıklarını göstererek halkı korkutmada kullandıkları olağan yollardan biridir. Benzer bir örnek 10 Ocak 1983'te Chuschi'de yaşandı. Bir köylüye dinamit bağladılar ve onu havaya uçurdularında "işte teröristler böyle ölür" diye bağırıldılar. Bu barbarca politika, Silahlı Kuvvetler'in müdahalesinden bu yana vardır ve bugün sürüyor. Bu ölümcül yıkımın kara dalgası yaygınlaşıyor. Inca-ray'a'da herşeyi çaldıktan sonra 500 evi yakmaları buna küçük bir örnektir. İmha edilen kimi kasabalar kaybolmuştur; 15 temmuzda silahlı kuvvetler desteğindeki Vigilantelér, Quinuas'ın tüm nüfusunu katlettiler ve kasabayı yeryüzünden tamamen sildiler. Fakat bu bile onlara yetmemişti. Beyaz terör halkın etiyile semirmeyi sürdürüyordu. 22 Ağustos 1984'te bir pusuya misilleme olarak, bir Denizci birliği Silvia'da rastgele 50 genci tutukladı ve hepsini vurdu; II. Dünya Savaşı sırasında Avrupa'yı ateşler içerisinde bırakan Alman faşistlerinin takipçiliğini yaparak, savaşta düşen her Denizci için halkın 10 oğlunu ve kızını katlettiler. 10 kasımda Cumhuriyet Muhafızları, Denizcilerin yardımıyla Luisiana'da vahşice işkence yaptıktan sonra Quimbiri'ye getirdikleri 40 köylüyü katlettiler- ki kurbanlarını yok ederek işledikleri suçları gizleme ve izlerini örtbas etme politikaları üzerine anlatılan bir örnektir.

Ortaya çıkarılan toplu mezarlar. Silahlı Kuvvetler'in yaptığı iğrenç jenosidin bir diğer şok edici delili ise dehşetli ve iğrenç bir görünüme sahip toplu mezarlardı. Erkeklerin, kadınların ve çocukların bastırılmaz ölüm çığlıkları ülkenin vicdanını sarstı. Halkın kırılan yaşamları sınıf adaleti (bir adalet ki, sadece ilerleyen silahlı devrimle olabilir ve olacaktır) için tarihin öfkeli haykırışı kadar; iktidarda ister Belaunde'nin Popular Action'u ister Garcia'nın APRA'sı olsun, görevdeki hükümetin kendi sınıf diktatörlüklerini, sömürü ve baskı düzenlerini korumak için temel direk olarak kullandığı Silahlı Kuvvetler'in barbarlığının daimi ve susturulamaz teşhirine de yakıt oldu. Ayacucho'da 19 Ağustos 1984'te Via de Los Libertadores'deki bir mezarda 10, ve 22'sinde Huanta'ya 30 km. uzaklıktaki Huanta-Mayo yolu boyunca bir mezarda 30 ceset bulundu. Pucayacu'da, 23'ünde yedi toplu mezarda bulunan çürümeye yüz tutmuş toplam 89 ceset, kamuoyunu derinden sarstı ve kitleleri Silahlı Kuvvetler'i ve daha sonra iktidardaki Belaunde hükümetini mahkum etmesi ve tanı-

maması yönünde zincirlerinden boşandı. Bölgenin siyasal- askeri komutası General Adrian Huaman'ın ellerindeydi ve katliamdan doğrudan sorumlu olan memur Deniz Kuvvetleri Albayı Alvaro Artaza'ydı. Garcia, Huaman'ı Ayacucho şefi diye adlandırmaya çalıştı ve Barrantes (Birleşik Sol'un lideri- çn) onun hakkında "köylü general" sıfatını kullandı. Albay Alvaro'nun mahkemesi Deniz Kuvvetleri'nin kendisi tarafından yapıldı ve şimdi APRA hükümeti onu terfi ettirerek davayı kapattı, Alvaro'yu da güvenliği için İspanya'ya gönderdi. Aynı gün Ayahuarcuna'da (Macac-harca) 30 cesetli bir toplu mezar bulundu; 25'inde Quinoa ve Muyuri'de diğerleri bulundu; ve 28'inde Via de Los Libertadores'teki Cocahuischaca'da boğazları kesilmiş vaziyette 12 cesedin olduğu bir toplu mezar bulundu. Eylülde, köylüler Victor Fajardo'ya bağlı Toldorumi, Zamatapampa ve Usutapampa ile Cangallo'daki Pichuyrumi ve Qarpaqasa'da toplu mezarları teşhir ettiler. Yöneticiler ve günlük gazeteler köylüler tarafından yapılan bu teşhirlere pek az yer ayırdılar, tıpkı jenosidin gerçek boyutunu gizlemek için diğer kıyımları gizledikleri gibi... 13 eylülde 50 ölünün bulunduğu üç yeni toplu mezar İribamba'da bulundu; 14'ünde Luricocha'da beş cesedin bulunduğu bir toplu mezar ve Qasa-Orqo'da işkenceyle katledilmiş 10 cesedin bulunduğu bir diğeri bulundu. 18'inde beş cesedin bulunduğu Yanaorqo'daki toplu mezar, 18 ekimde Vado Chico'da (Huanta) 25 cesetli bir toplu mezar; 20'sinde biri Capitanpampa'da sekiz ölü, diğeri Ayahuarcana'da üç ölü ve üçüncüsü İribamba'da beş ölü üç toplu mezar bulundu; 25'inde Vado Chico'da 41 ceset ile dört yeni mezar bulundu; 28'inde Laurente'de (Huanta) 4 ölü bir mezar bulundu. 13 kasımda Huamanguilla'da 15 cesetle bir mezar; 10'unda Ayacucho- Huanta karayoluna 25 km. uzaklıktaki Las Vegas'ta üç mezara doldurulmuş 45 cinayet kurbanı bulundu; ve 22'sinde Neque'de üç mezarla 10 ceset bulundu.

Jenosid, 1985'te aynı şiddetle olmamakla beraber sürdü. Belaunde'nin sol hükümeti yönetimi sayesinde Ayacucho'da toplu mezarların ortaya çıkarılması sürüyordu: 11 Ocak'ta Paqueq'te (Huanta) 4 cesetli bir mezar bulundu; 16 ocakta biri 11 cesetle Huamanguilla'da, bir ikincisi Qanqana'da (Huanta) 5 cesetle, ve üçüncüsü Huamanga'daki Pava'da 3 cesetle ve dördüncüsü Pacha'da 16 cesetle olmak üzere dört mezar açığa çıkarıldı. 10 martta, Huanta yakınlarında 30 cesetle iki mezar bulundu. Bu bölgede devam eden kitle kıyımlarını istatistikler de göstermektedir: 23 şubatta Canaire'de 50 köylüyü katlettiler; 26 haziranda Mlopata- Suco'da (Huanta) 12'sini yok ettiler. 9 temmuzda Manzanayoq'da (Cangallo) sekiz köylünün gırtlığını ve vücutlarını kesip parçalara ayırarak ve aynı gün yine Cangallo'daki Pacamarca'da sekiz köylüye aynı şeyi yaparak katlettiler. 12 temmuzda Waracayoq'da 12 köylüyü katlettiler, evleri yağmaladılar ve yaktılar; aynı gün Chacari'de 5 köylü katledildi. Bu jenosid Huanuco bölgesinde de baştanbaşa yayılmaktaydı: 21 şubatta Alto Pacae'de 5 cesetli bir mezar bulundu; 22'sinde La Soledat'ta 12 köylüyü katlettiler; diğeri bir mezar, 7 ölüyle ayın 28'inde Aucayacu'da bulundu. Martta, Arancay'da 30 insanı katlettiler. 27 haziranda Yanajanja'da (Nuevo Progreso) 11 cesetle bir mezar bulun-

du. Böylece, tüm bu görev süresi boyunca AP hükümeti ülkeyi kan banyosuna daldırdı, eski başkan Belaunde Jenosid'in silinmez utancıyla örtündü ve bize kıymetli bir ders bırakmış oldu: Peru devletinin başına daha çok "demokrasi", "insan hakları" ve "barış" hakkında konuşarak gelen çeşitli hükümetler, Peru halkına karşı daha çok açlığı, daha çok yoksulluğu ve daha çok cinayeti ve hatta jenosidi dahi şiddetle tasmasından boşaltmıştır.

Özellikle bahsedeceğimiz bir sorun ise Garcia'nın APRA hükümetinin işbaşına gelmesinden bu yana süren karşı devrimci savaşın nasıl seyrettiğidir. Ayacucho bölgesindeki operasyonların esas merkezi olan beş numaralı siyasal- askeri bölgede, 2 ağustosta, birkez daha Huambalpa, Carhuanca, Pujas, Vilcashuaman, Vischongo ve Cangallo'daki köyleri imha operasyonuna başlamışlardı; 10'unda Huamanmarca'yı yıkıp geçtiler ve 7 köylüyü katlettiler. 14 ağustosta Aqomarca'daki jenosid tüm Peru'yu sarstı: Llocllampampa denilen yerde toplam 69 cesedin olduğu sekiz mezar bulunmuştu; ek olarak Piteq'te iki insan katledilmişti, Yuraqera'da bir, Mayopampa'da bir, Ahuaqpampa'da iki ve Queuqata'da üç, tüm vahşice cinayetler köyleri kuşatan, köylüleri toplayan, erkekleri ve kadın ve çocuklardan ayıran ve tecavüz, yağma, ateş ederek onları yok eden, sonra bazı cesetleri küllerini suya atarak saklayan, kalanları yakan ve cesetleri tanınmayacak şekilde paramparça eden ordu tarafından yapılıyordu. "Devrim", "bir ulusal, demokratik ve halkın devleti", "demokrasi", "insan haklarına saygı", "barbarlığa barbarlıkla cevap verilmez", "uzlaşma", "Yasalara uygun savaşalım" martavalları ve demagojik patırtılar ve APRA hükümetince estirilen diğer ucuz söylemler ortasında, Aqomarca ifşaati, yalanlarını paramparça etti ve iki yüzlülüklerini açığa çıkardı, yanlısamları kırdı ve bir kez daha onların oportünizminin maskesini indirdi. Sonra muhalefet elbiselerini kiralar ve basitlikler yaparken, parlamentoda büyük bir itiş- kalkış ve telaş, gülünç bir tiyatro oyununun jestleri ve tabii başkanlık düzeyinde açıklamalar geldi ve halk bütün bu ve gelecekteki en yüksek yönetici çevrelerini yadsıdı ve mahkum etti. Bunlardan sonra yaklaşık bir yıl geçmişti. Kumandalar değişmişti; Hurtado, Paz ve Rondon adlı yüzbaşılar sorumluluktan alınmış, çeşitli komisyonlar raporlarını sunmuştu vs. vs. Bugün Hurtado terfi etmiş, yurtdışına, muhtemelen ABD'ye veya ABD kontrolündeki bir yere başka çalışmalar için gönderilmiş durumda; tabii Paz da terfi etti ve Rivera 1987'de kesinlikle götürülecek. Ordu'nun hazırladığı inceleme ve iddianamelere ne oldu? Gizlice yakıldılar. Askeri müfettişlerin 10 gün boyunca yoğun çalışarak yüzbaşı Hurtado için hazırladıkları inceleme sürüyor mu? Pucayacu davasında olduğu gibi, sadece devrimin zaferi adaleti tecelli ettirecektir.

Fakat bu "anayasa ve yasalara dayanarak savaşma" sürüyor. 28 ağustos ve 4 eylül arasında Huambalpa'da 60 köylü katledildi; 28 ağustosta Pucayacu'da yedi cesetli yeni bir mezar ortaya çıkarıldı. "Anayasa ve yasalara dayanarak savaşma" ilkesinin "demokratik" uygulamaları sürüyordu. 1-25 eylül tarihleri arasında Aqomarca, Umaru, Incaraqay, Patin, Tankiwa, Cochapata, Mayopampa ve Manallasaq'ın köyle-

ri yakılıp yıkıldı. Eylülün ikisinde ve üçünde yeni bir jenosid meydana geldi: Umaru ve Bellavista'da 66 insan öldürülmüştü. 2'sinde Bellavista'da 29 kişi katlediliyor, hemen ardından 3'ünde aralarında dokuz yaşın altında 11 çocuğun da olduğu 37 köylü yok ediliyordu. 13 eylülde, Llocapampa katliamının tanığı olduğu için, biri dokuz yaşında çocuk yedi kişi katledildi. 28'inde, Sachabamba yakınlarındaki Totor'a'da 80'den fazla cesedin olduğu dört mezar bulundu. Huanuco bölgesinde, Huan-car'da (Ambo'nun ili) 14 cesetle 4 mezar, ve San Martin bölgesindeki Situyi'de (Mariscal Caceres'in ili) bir mezarda 7 katledilmiş insan açığa çıkarıldı.

4 ekimde, Peru toplumu bir kez daha diğer bir jenosidle sarsıldı. Cumhuriyet'in başkentinde, Lurigancho Cezaevi'nde yedi bin tutsağın gözleri önünde 30 savaş tutsağı katledildi ve 23'ü yaralandı. İzlenen planın ilk adımı savaş tutsaklarını Cumhuriyet Muhafızları'nın Llapan Atic adlı tepeden tırnağı silahlı anti- ihtilal güçleriyle kırmak ve devrime darbe vurmak, onları İngiliz Pavilion'daki gibi "terörizm" suçlu su olarak tutmaktı. Teslimiyet yerine kahramanca bir direnişle karşılaştıklarında dinamit ve patlayıcı kullanarak duvarda gedik açtılar, sonra hücrelerin bulunduğu bloklara dinamitin yanısıra gözyaşartıcı ve yangın çıkarıcı bombalar attılar. Saldırıdan sonra, yaralıları katlettiler, yaşayanları yaktılar ve hayatta kalanları vahşice vurdular ve sonunda, hücre blokunu kendi canavarca jenosidlerinin delillerini gizlemek için ateşe verdiler. Fakat suçlarını ve tüm delilleri gizlemek için giriştikleri pervasız çabalara rağmen, gerçek ortaya çıktı, hem de APRA hükümetinin ve onun yalanlanamaz bu yeni günahının, soğukkanlı barbarlığının maskesini indirerek.

Ayacucho'ya bağlı La Mar'ın Uchuyunqa bölgesinde, 2 kasımda 19 köylüyü öldürdüler; yıl sonunda, San Martin köylüleri Aucayacu, Campo Grande, Venenillo, Madre Mia ve Palo de Acero kitle kıyımlarını teşhir etti. 1986'nın başlarında, bu durumun sürdüğünü görmek için gerçeklere bakmak kafiydi: 21 ocakta, Huanta yakınlarındaki Churupampa'da yedi ceset bulundu; Huanuco'ya bağlı Uchiza'da şubat ayı içinde 30 insan öldürülmüştü; ve Pasco'ya bağlı "Ocho de Diciembre" ve "Independencia" isimli, küçük köylerde, bir gerilla baskınına misilleme olarak beş köylü evlerinin eşliğinde vurularak öldürüldü. Kısacası, Garcia'nın APRA hükümeti, Bleaunde hükümetinin başlattığı jenosidin aynısını sürdürüyordu.

Kayıplar. Silahlı Kuvvetler geldiğinden bu yana, insanları "kaybetme" politikası jenosidin bir parçası olagelmıştır; bu politika 1984 başlarında büyük şiddettediydi ve bugün de sürüyor. Şimdi, özellikle son birkaç ayda bir kez daha insanların "kaybedildiğine" dair haber üzerine haber çıkıyor. Binlerce insan "kaybedildi" fakat protestolar ve teşhirler herşeyi engelleyen, açılan davaları yalanlayan ve önemsemeyen resmi suskunluğun eteklerini tutuşturdu. Bu sapık politika, özellikle son günlerde şiddetlendi. Şimdiki "kaybetme" uğursuz politikası, 1970'lerdeki Arjantin askeri hükümetinden örnek alınmıştır ki, onlar halkın kanıyla banyo yaptıkları yetmiyormuş gibi alçakça onbinlerce insanı "kaybetmişlerdi." Benzer bir politika herşeyden önce tüm köylülerin ve çok yoksul kitlelerin etleriyle beslenerek burada yürütüldü. Bun-

ların ailelerinin yüzyüze kaldıkları kısıtlamalar ve zulümler nedeniyle veya belge eksiklikleri nedeniyle kaybedilmeleri haber verilemedi. Fakat kesinlikle binlercesinin çoğu asla bulunamadı. Halkın, sınıfın ve devrimin oğullarının ve kızlarının ibret verici diğer cesetleri ile, birçok toplama kampındaki hala bulunamamış mezarlıkları veya gizli mezarlıkları yalanlarla gizlemeye çalışıyorlar. Bu binlerce "kayıp" diğer yandan nihayetinde tarihin amansız hesap soruşunu yaratmaktadır ki bu, gerici Silahlı Kuvvetler'in altını öğütterek kazacak, yanısıra silahlı halkın muazzam vuruşları onların yıkımına neden olacaktır ve bu yüzden Peru devletinin çürük düzeninin sonunu getirmeye hazırlanmaktadır.

Bu jenosidin sonuçları nelerdi? Aynı sınıflardan, kanı canı bir, 8.700 Perulu, halkın 8.700 oğlu ve kızı günahkarca, alçakça katledildi ki, bunlardan 4.700'ü kitlelerin arasından, çok yoksul ve çok sömürülmüş, özellikle köylüler arasından ve onlar gibi şehirlerdeki gecekondularından ve civar semtlerdendi; ve 4.000'i kaybedilmişti. Silahlı Kuvvetler'ce yürütülen jenosid politikası halkın, proletarya, köylülük ve küçük burjuvazinin 8.700 çocuğunu katlederek bedel aldı ve ; sahte ve tutarsız devrimciler veya varolan sosyal düzenin evrimini vazededen devrimci taklitçisi oportünistler veya gizli ya da açık sistemi savunan kiralık kalemler veya her bir gerici ve onun uşakları takdire şayan bir saptamayla jenosidin halk savaşının sonucu olduğunu iddia ettiler. Hayır! Jenosid Peru devleti hükümetince açıkça ve özellikle onaylanan ve yürütülen bir politikadır, polisin yardımıyla Silahlı Kuvvetler tarafından önerilmiş ve yürütülmüştür. 1983'te başlayan günahkar ve barbarca pratiğinin, en kanlı ve merhametsiz dönemi 1984'teydi ve sistematik olarak bugüne dek yürütülmüştür ve şimdi defalarca teşhir olmak zorunda kalmış Garcia ve onun gerici APRA hükümeti tarafından daha beter ve bir kez daha yoğun yaşatılıyor. Fakat bu jenosidin maksadı nedir? Halk savaşının 1980'de başlamasından 1982 sonlarına kadarki dönemde Halk Komiteleri vasıtasıyla yeni politik iktidarın tesisine başlanılmıştı; gerilla savaşını ezmek için, kitleleri devrimci savaştan ayırmak için, yeni politik iktidarı imha ve gelişmesini engellemek için, halk savaşının gelişimini engellemek için Silahlı Kuvvetler'in gerici politik amaçlarına ulaşmak için, Kara, Deniz ve Hava kuvvetleri, birlikte ve ayrı kuruluşlarda jenosidci işbölümleri yaparak halkın 1767 oğlunu ve kızını katlettiler, 730'unu "kaybettiler"- bu yıla kadar kitleler arasından sadece 14 kayıp vardı ve "kayıp" yoktu- böylece, 1983'te kitleler arasından toplanan 2.497'si katledilmişti. 1984'de? Kitlelere karşı gittikçe artan jenosid, 2.522 ölü ve 2.881 kaybetme boyutuna varmıştı; halkın katledilen toplam 5.403 oğlu ve kızıyla, Silahlı Kuvvetler'ce en doruğuna ulaştırılan jenosid, oldukça süreklileştirilmişti.

Halk savaşını ezme, ona bir son verme amaçlarında başarılı oldular mı? Hayır, çünkü halk savaşı sınıf karakterinden dolayı, üstünlüğünü göstermiştir; o muazzam oranlarda jenosid ve şiddetli saldırılara karşı göğüs göğüse direngenlik kabiliyetini ispatlamış ve daha çok pekişerek gelişme ve büyümesini sürdürüyor. Bu, kahramanlığın ve çelikleşmenin ve doğmaya başlayan yeni devletin müjdelenmesiyle, gelece-

gebe zor zamanlarda, kitleler, kendilerini, hazır ve toplumumuzu değiştirmeye gönüllü gördüler ve bunu yaptılar; parti, Peru Komünist Partisi, halk savaşının yürütücüsü, proletaryanın öncüsü olduğunu ve Marksizm- Leninizm- Maoizm'e mutlak bağlılığını ve Peru'daki demokratik devrim şartlarının özgül somutuna onu tam ve doğru uyguladığını tamamen ispat etmiştir, daha da ötesi Parti sosyalizme ve nihai zafere kapıyı açacak Peru Halk Cumhuriyeti'ni tesise doğru şaşmazca yürüyen ve yürüyecek halk savaşı rotasında metanetli ve kararlıdır. Halk savaşı ezilmemiş, durdurulamamış veya engellenememiştir, aksine rejimin şefleri halk savaşını sürekli en aza indirmeye çabalarken bile kabul etmek zorunda kaldıkları gibi, ve çılgın manevralar ve yöntemler özellikle ispatlamıştır ki halk savaşı yükseliyor, gelişiyor ve ses getiren vuruşlar yapıyor. Bu yüzden jenosidçi planlar ve jenosidin kendisi iflas etmiştir, tıpkı kullandıkları kitlelere karşı kitleler politikaları gibi ve tıpkı tüm gerici stratejilerinin iflas ettiği gibi.

Gerici stratejilerini, jenosidi ve kitlelere karşı kitleleri kullandıklarında ne oldu? Bir kez daha Peru devletinin gerici silahlı kuvvetleri, Cumhuriyet tarihinde daha önce asla görülmemiş boyutta halkın kanına girdi; işledikleri jenosid suçları kendilerine katbe kat ödettiler ve bu barbarca suçlardan dolayı kitlelerin sınıf kinleri depreşerek yoğunlaşmıştır. Onların zirvedeki yeni kepezelikleri sayısız insanın hafızasında sonsuza dek kayıtlıdır ve kitleler bunların politik ve askeri sorumlularının paylarına düşen kahredici cezayı eninde sonunda verecektir. Bugün ahlaksızca ve pervasızca dökülen bu kanlar; halkın, Peru devletinden ve onun ordusundan ve polisten, insanlık suçu işleyen politik liderlerinden ve şeflerinden hesap sormak için kudretiyle gürleyecek ve devrimci fırtınanın ortasında daha çok ve daha çok açılan bayraklar, muzaffer halk savaşı gibi dalgalanacak ve parlayacak, bugün yalanlanan adaletini tam ve mükemmel bir şekilde tecelli ettirecektir.

Peru'daki halk savaşında kavradıklarımız ve deneyimlerimiz bize Başkan Mao'ca tesis edilen kaçınılmaz yasaı daha derinden teyit ettirdi: "Tüm gericiler kitle kıyımı yoluyla devrimi bertaraf etmeye çabalarlar ve ne kadar çok insan öldürürlerse devrimi o kadar zayıf düşüreceklerini düşünürler. Fakat gericiliğin öznel arzularına rağmen, gerçekler, ne kadar çok insan öldürürlerse devrimin daha da güçlenmekte olduğunu ve nihayet gericilerin kendi kıyamet gününün yaklaştığını göstermiştir. Bu, tarih kaçınılmaz bir yasadır."

HALK SAVAşININ ALTINCI YILDÖNÜMÜ

Marksizm-Leninizm- Maoizm'in, Peru toplumunun somut durumuna özgü uygulanması, nihayetinde devrimci zoru ve zorla devrimi getirmiştir ki, bu devlet iktidarını almanın ve dünyayı değiştirmenin biricik yolu proletaryanın temsilcisi Peru Komünist Partisi önderliğindeki halk savaşı biçiminde, daha da özgüleştirsek, bir köylü savaşı olmak zorundadır. Bir savaş ki gelişmesinin yegane yolu olarak krları

esas, şehirleri bütünlüyci alacak, kırlardan şehirleri kuşatma yolunu izleyerek kendi özü olan üs alanlarını tesis edecek, demokratik devrimi bir Halk Cumhuriyeti'nin tesisiyle neticelendirecek, büyük zafer zorunlu olarak sınıf şiddetini kararlı olarak uygulayan proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalizm boyunca devrimi ve kültür devrimlerini sürdürme vasıtasıyla, insanlıkla birlikte, şanlı komünizme, gerçek özgürlük ülkesine varana dek sınıf şiddetini kararlı olarak uygulayacaktır. Bu yolda ortaya dört temel mesele çıkar ve bunları hesaba katmak zorunludur: Proletaryanın ideolojisi Marksizm- Leninizm-Maoizm; savaşın önderi Parti; kırlardan şehirleri kuşatma yolunu izleyen halk savaşı içindeki köylü savaşı özgül şekli; ve devrimci üs alanları veya yeni devlet iktidarı. Şimdi bu meseleler ışığında, dolmuş altıncı yılı değerlendirelim.

Marksizm-Leninizm- Maoizm hakkında. Enternasyonal proletaryanın durumunu ele alalım. Proletarya tarihteki son sınıftır, kendi sınıf çıkarları tüm diğer sınıflardan farklı ve onlarla çelişiktir ve sadece proletarya eşsiz yeni topluma, sömürünün ve sömürücülerin olmadığı, baskının ve baskıcıların olmadığı, sınıfsız, devletsiz, partisz, demokrasisz, silahsız ve savaşız komünizm hedefine götürebilir ki, bu "büyük armoni" toplumu, radikal ve son yeni toplum bizim bildiğimiz kadarıyla 15 milyar yıllık maddenin sonsuz hareketinin bir bölümüdür, kaçınılamaz ve karşı konulamaz gidişidir, fakat buraya sadece sınıf mücadelesiyle halkın ve sınıfın silahlanmış elleriyle, halk savaşının destan doruklarıyla varılabilir ve böylece karşı- devrimci savaş sonsuza dek yok edilecek, emperyalizm ve gericilik yenilecek ve yeryüzünden süpürülecek ve halk savaşının yenilmez silahlarının himayesinde proletarya diktatörlüğü devam edecek, tüm yerküredeki toplum değişecek, tüm sınıf farklılıkları ve özel mülkiyetin kaldırılmasıyla toplum için üretim artacak, savaş sonsuza dek sona erecek ve komünizm tüm insanlığı aydınlatacaktır. Enternasyonal proletaryanın durumunu ele alırken, başlangıç noktamız proletaryanın bugünkü ideolojisi olan Marksizm- Leninizm- Maoizm'dir ki, esas olarak üçüncü aşaması Maoizm'le proletaryanın ideolojisi tarihi gelişimin en yüksek noktasına ulaşmıştır. Burada veya herhangi bir yerde, proletarya ile olmak ve onun çıkarları için savaşmak sadece Marksizm-Leninizm- Maoizm'in evrensel öğretisi temelinde mümkündür ve bu nedenle biz Peru proletaryasının durumunu ve sınıf çıkarlarını uluslararası emekçi sınıflarının bir parçası olarak ele alırız. Sadece ve sadece proletaryanın ideolojisi tüm dünyada uygulanabilir ve dünyayı ilerletecek yegane şey onun gelişmesidir. Öte yandan, Marks'in Marksizm'i tesisinden ve, Lenin ve Başkan Mao Zedung'un katkılarıyla ilerletmesinden bu yana daimi temel sorun her bir devrimin şartlarına bu bilimi uygulamaktır. Sonuç olarak sorun, Peru devriminin somut şartlarına Marksizm- Leninizm- Maoizm'in uygulanması ve özellikle bu ülkedeki devrimci savaş için, halk savaşının zorun evrensel yasasının uygulanmasıdır. Bizim somut gerçekliğimizle Marksizm'in bu kaynaşmasıyla Rehber Düşünce yükseldi ve gelişti ki, bu Peru devriminin somut şartlarına Marksizm-Leninizm-Maoizm'in uygulanmasıdır. Kısacası,

bizim uluslararası proletaryanın bakış açısındaki başlangıç noktamız, Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Başkan Gonzalo'nun Rehber Düşünce'sidir. Bunlar bizim tüm politik teorik ve pratik eylemimizin temelidir; bu temel olmaksızın sınıfa tutarlı ve kararlı bir biçimde hizmet etmek mümkün değildir.

Parti hakkında. Önce bir parti için ihtiyacı görelim; daha sonra onun inşasını onun şimdiki rolü ile ele alacağız. Devlet iktidarını ele geçirmek için bir partinin zorunluluğu, Marksizm'in kesin esaslarından biri olagelmıştır. Bu Leninizm tarafından yinelenmiş ve Maoizm ile kesinlikle teyit edilmiştir. Yeni tipteki devrimci bir Marksist-Leninist-Maoist parti olmaksızın, proletarya ve halk için devrim olamaz. Bu, hiçbir komünistin es geçemeyeceği ve biz Perulu komünistlerin mücadelesini verdiği büyük bir gerçekliktir. Peru Komünist Partisi, 7 Ekim 1928'de Jose Carlos Mariategui tarafından sağlam bir Marksist-Leninist temelde kuruldu, o bu temeli Peru toplumu hakkındaki toprak sorunu, emperyalist tahakküm, Peru proletaryasının rolü, programatik noktalar gibi temel araştırmalardan çıkarmış, ve genel bir politik çizgi ile nihayet özgül çizgileri koymuştu. Fakat kurucu 1930'da öldü, iki yıldan daha az bir zaman sonra, birinci kongre dahi tamamlanmamışken, bu yüzden önceden zaten gelişerek sıçrama eğilimi taşıyan partinin kendisini toparlayacak zamanı yokken, Mariategui ve onun çizgisi açıkça sorunu koymuşken, Ravines çizgiyi değiştirdi. Böylece oportünizm sınıf ve devrim için vahim bir sonuçla parti içindeki iki çizgi mücadelesi içinde Parti önderliğini gaspetti ve kendi otoritesini dayattı. Prado'nun temsil ettiği 1939 seçimlerinde, komprador burjuvaziye hizmet eden parlamenter kretenezime gittiği açığa çıktı. Sonra, II. Dünya Savaşı esnasında faşizme karşı mücadele adı altında yapılan sahte bir "kuruluş kongresi" ile Yanki emperyalizminin tahakkümü için kapitülasyon, yerli komprador burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının yönetimi anlamına gelen Browder revizyonizminin rehberliği altındaki "ulusal birlik" adlı genel politik hatta uyum sağladılar. Ardından bu durum bir demokratik açılışın sebep olduğu af ile, Parti'yi, 1945 seçimlerine APRA partisi ile beraber oluşturduğu "Ulusal Demokratik Cephe"yle soktu; bu yeni seçim macerası Parti balonunun Odria'nın 1948 darbesiyle patlamasıyla sona erdi.

60'lı yılların başlarında, Başkan Gonzalo'nun kurduğu fraksiyon Ayacucho Bölge Komitesi içinde gelişmeye başladı. Fraksiyondan kasıt, Lenin'in bize öğretmiş olduğu şekliyledir: "Bir parti içerisindeki bir kesit (section-çn) hemfikir insanların öncelikle partiyi belirli bir yönde etkilemek amacı için parti içerisinde kendi ilkelelerinin en saf biçimde kabulünü güvenceye almak amacıyla oluşturdukları bir gruptur. Bunun için gerçek görüş birliği zorunludur." Fraksiyon, dünya çapında sınıf mücadelesinin gelişiminin, özellikle Marksizm ve revizyonizm arasında Mao Zedung Düşüncesi'nin de katıldığı büyük mücadelenin ürünüydü ki, MZD bilindiği gibi 1960'ların ortalarında Başkan Mao'nun Marksizm-Leninizm'i geliştirmesiyle ortaya çıkmıştı. Bu, fraksiyonun gelişimi açısından ilkesel ve tayin edici bir faktördü. Aynı zamanda, Peru toplumunun gelişmesiyle, bürokrat kapitalizmin ilerlemesi, kitlelerin

keskinleşen sınıf mücadelesi, politik faaliyetin koyulaşması ve silahlı mücadele propagandasının gelişmesi ve fraksiyonun çıktığı bölgenin kendisindeki gelişmelerle (ki bölge gittikçe sertleşen yarı- feodalizmin çöküntüsü altındaydı ve köylüler özellikle militan bir tarzda uyanmaya başlayarak tüm ülkeye benzer yolu aksettiriyorlardı) sağlanan esaslı bir temel vardı. Bu dönemde, Parti içerisinde Marksizm ve revizyonizm arasındaki mücadele derinleşti. Ayacucho Bölge Komitesi'nin başını çektiği fraksiyon, Del Prado ve hempalarıyla savaştı ve Parti'yi, Del Prado ve şürekasının defedildiği IV. Ulusal Konferans'a götürdü. Bundan sonra, fraksiyon ülke çapında gelişti. Başkan Mao'nun geliştirdiği Marksizm-Leninizm ile Çin Komünist Partisi'nin büyük dersleri ve deneyimleri bu ilk gelişmede hayati ve tayin edici rol oynadı. O günden bu yana, hem Marksizm-Leninizm-Maoizm için ilk kararlılığımızı hem de onu kendi şartlarımıza uygulamamızı daha da geliştirdik.

Kasım 1965'teki V. Ulusal Konferans'tan sonra parti içindeki iki çizgi mücadelesi içinde, fraksiyon, devrimin üç büyü silahını inşa için savaşımaya başladı. Parti, silahlı kuvvetler ve birleşik cephe. Silahlı mücadele için devrimci silahlı kuvvetlerin inşasını esas görev olarak saptayan Konferans'ın politik hattı ışığında bu üç görevin yerine getirilmesi talep edildi. Fakat bin dereden su getiren revizyonizm ilkesel görevin icrasını engelledi ve karşı koydu; bu şartlar altındaki fraksiyon "kahraman savaşı" temeli üzerinde "Parti'yi Yeniden İnşa" için çağrı yaptı, bir ideolojik birlik ve Parti'yi merkezileştirme örgütlenmesinin lüzumunu yeniden onayladı. Bu işlem herbiri kendisine uygun politik stratejisi olan üç periyotta yürütüldü: 1) Yeniden İnşa Sorunu'nda tayin edici olan "kırlardan şehirleri kuşatma" politik stratejisinin rehberliğidir. Bu noktada problem, bu yolla partiyi silahlı mücadele içerisinde inşa etmek ki, bu; köylü ve toprak sorunu muazzam önem taşımaktadır ve Parti'nin ağırlık merkezinin kırlarda yerleşmesi için yaşamsaldır anlamına gelir. Ayrıca, ideolojik ve politik hatta tayin edici sorun "Mao Zedung Düşüncesi'ni kendimize esas almak" (o günlerde öyle söyleniyordu) ve "Maritegui'ye tekrar sahip çıkmak ve geliştirmek" üzerinde merkezileşmektedir ki, onun önemli bakış açılarıyla gelişim olsun. İki önemli nedenden ötürü, Maritegui'yi tekrar sahiplenmek yetersizdir: Başkan Mao tarafından Marksizm-Leninizm'in geliştirilmesi ve Peru'daki bürokrat kapitalizmin gelişimi. Bu aşama Kruşçev revizyonizmine ve parti yaşamında onun çeşitli görünümüne karşı mücadele esnasında yaşandı ve Ocak 1969'daki VI. Konferans'ın "Parti'nin Yeniden İnşası"nda "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi (o zamanlar öyle söyleniyordu- şimdi Maoizm diyoruz) Maritegui düşüncesi ve genel politik hat etrafında Parti birliğini temel alma" onaylamasıyla sona erdi.

Bunu izleyen periyot 2) Yeniden İnşa'yı Yürütme idi, bu "Parti'yi Yeniden İnşa Et" politik stratejisi rehberliğindeydi ve parti temelinde birliğe uygundu. 1968 Ekim'inde bürokrat kapitalizmin gelişmesini derinleştirme görevini alan, yükselen halk hareketlerini sindirme ve faşist bir politik bakış açısı rehberliğinde Peru toplumunun korporativizesine çalışan Velasco dabesi görüldü. Bu periyot iki bölümde de

ele alınabilir: Birincisi, Parti'yi açık hale getirip kitle çalışmasına yoğunlaştırmak ve legalizmin içine iterek imha etmeyi arzulayan- revizyonizmin bir biçimiyle, sağ tasfiyecilikle mücadele dönemi. Tamamen bu politik düzlemdeki sözkonusu hat, toprağa el koymanın yerine toprağın kamulaştırılmasını ileri sürüyor, bahsedilen hükümetin faşist karakterini tamamen reddediyordu. Bu tasfiyeciler Parti'yi ele geçiremeyince, ahlaksızca imha etmeye teşebbüs ettiler ve fraksiyon Parti savunmasını harekete geçirdi. 1970'lerde bir ayrılık oldu ve fraksiyon Parti önderliğini yükledi, bundan sonra Yeniden İnşa işlemini yürüttü. İkinci kısım revizyonizminin diğer bir şekli olan "sol" tasfiyeciliğe karşı mücadeledir ki onlar, Parti'yi dört duvar arasına sıkıştırıp imha etmeye çalıştılar, köylülükle çalışmanın önemini reddettiler ve kitle çalışmalarının tümünden imkansızlığını savundular, çünkü onlara göre faşizm altında kitle çalışmaları ve örgütlenmeleri mümkün değildi. Faşizmi basitçe bir şiddet sorununa indirgediler ve daha da kötüsü kaçınılmaz şiddetle karşılaşıldığında hiçbir şey yapmadılar, fakat daha iyi zamanı beklediler. Onlar "kapitalizmin nispi istikrarı" nı ve bunun sosyal sistemin sonucu olduğunu savunuyorlardı. "Hat yeterlidir" diyerek Maritegui'nin daha da geliştirilmesini reddediyor, Maoizm adlandırmasında sorun görüyor ve "saf Bolşevikler" olmakla övünüyorlardı. Bu "sol" tasfiyecilik 1975'teki Merkez Komitesi oturumunda ezildi. Bu dönemde, Başkan Mao Zedung'un tezleri temelinde, Peru toplumu hakkındaki politik anlayışımız, özellikle de bürokrat kapitalizm anlayışımız daha derinleşti. Bu sorun demokratik devrim anlayışı ve önderliği için temeldir. Gerçekten de bu kavram, birleşme taklitleri eşliğinde büyük burjuvazinin bir grubunun kuyrukçuluğunu milli burjuvazi ile birleşerek ve beraber mücadele ederek Velasco'nun "reform" ve diğer faşist ve korporativist planlarını destekleyen oportünist eğilimi kapı dışarı etti ve bu kavram bugün de fevkalade yararlı olmaya devam ediyor. Partinin ideolojik- politik inşasında ,özellikle Maritegui düşüncesi ve genel politik hat- ki bu hat ilkin, onun çalışmalarından alınmış beş temel noktanın senteziydi- anlayışına bakış gelişti, ilaveten onu daha da geliştirmeye lüzum var. Gizli ve açık çalışma arasındaki ilişki tasvir edildi ve daha sonra Parti'nin kitle çalışması için destek alanları Leninist kriterine göre geliştirildi; böylece, parti ile yığınlar arasındaki bağları geliştirmek için parti tarafından kitle örgütlenmeleri yaratıldı.

Son dönem "Sonuçlandır ve Esasa Yüklen" politik stratejisinin rehberliğindeki 3) "Yeniden İnşanın Neticelendirilme"si dönemidir. Başka bir deyişle, yeniden inşa sonuçlandırılacaktır ve silahlı mücadeleyi başlatmak için esasa yüklenilecektir. Bu işlemin gelişmesiyle Parti kendi Yeniden İnşa'sını sonuçlandırmaya ve nelerin başarıldığınının muhasebesini bitirmeye yaklaşıyor, genel politik hattı tanımlıyor ve onaylıyor, Parti'yi ağırlık merkezi kırlar olmak üzere ülke çapında inşa etmeyi sürdürüyor, silahlı mücadelenin özgünlüklerini tanımlıyor ve köylüler arasında çalışmayı geliştirmek suretiyle silahlı mücadeleyi başlatmak için esasa yükleniyordu. Gerisi, bu amaçlara ulaşmak için savaşa sarılmaya, hararetle sürdürmeye ve sağcılığa karşı

amansızca mücadele etmeye kalıyordu. Bu sağcılık, ilkin Sonuçlandırma'ya karşı çıkan ve sonra genel politik hattı "aşırı solcu" diye yaftalayarak saldıran ve sonuçta silahlı mücadelenin başlatılmasına kudurmuşcasına saldıran sağ oportünist hat içerisinde gelişmişti. Bununla beraber sebatla ve bilgece defalara hüsrana uğratılmış revizyonizmin bir diğer şekli olan sağ oportünizm artığı, son örnekte devrimci şiddete, silahlı mücadeleye, halk savaşına, Parti'nin proletaryanın iktidarı alması için savaşma rolünü yerine getirmesine ve proletaryanın tarihi misyonunun ilerletmesine karşı koydu. 1977 Nisan'ında yenilgi artığı sağ oportünistler; "silahlı mücadeleyi başlatma amaçlı inşa" sloganı altında ülke çapında Parti'yi inşa için onay ile Sonuçlandırma'ya, karşı çıktılar; Eylül 1978'de "Yeniden İnşa Muhasebesi" ile "Maritegui'nin genel politik hattı ve gelişimi"nin onaylanması ve "Silahlı Mücadele Taslağı"nın tasarımıyla tekrar ses getirici bir hüsrana uğradılar. Sonunda Mayıs 1979'daki IX. Genişletilmiş Merkez Komitesi Oturumu'nda "Kesin ve Kararlı Silahlı Mücadeleyi Başlat" sloganı altında alınan kararlar, sağ oportünist hat baştan başa ve tamamen yenilgiye uğradı. Parti tarihinin uzun bir dönemi kapanıyor ve diğeri açılıyordu: Yeniden İnşa tamamlanmıştı ve silahlı mücadeleli yeni bir aşama başlayacaktı. Şuna net olarak ve kararlıca dikkat çekmek gerekir ki, bu Sonuçlandırma döneminde, Başkan Mao öldüğünde, parti uluslararası proletaryaya, devrime, Marks, Lenin ve Mao'nun bayrağını daima yükselerde tutacağına dair ant içti ve duyurdu ki: "Bugün Marksist olmak demek Marksizm- Leninizm- Mao Zedung Düşüncesi'ni savunmak demektir." (şimdi Marksist -Leninist -Maoist diyoruz). Böylece Hua -Deng darbesi yapıldığında, Parti (kapitalizmin restorasyonu için yapılan)Çin proletaryasının diktatörlüğüne, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne ve dünya devrimine karşı yapılmış bu karşı- devrimci darbeyi mahkum etti.

Özetle, Peru Komünist Partisi yeniden inşa edildi ve yeni tipte Marksist-Leninist-Maoist bir parti olduğu ve bir kez daha proletaryanın iktidarı ele geçirmeye önderlik edecek ehliyetle öncüsü örgütlendi. "Kesin ve Kararlı" yol halk savaşını bugüne dek geliştiren ilk kilometre taşı olarak gözönünde bulundurulmalıdır. Sonra Parti ikinci kilometre taşına ulaştı ki bu Hazırlık'tır; bu dönem Parti Programı'nın, Peru devriminin genel politik hattının ve bugün biz rehberlik eden Parti normlarının onaylandığı, devrimci şiddete, halk savaşına ve Parti'ye, Ordu ve Birleşik Cephe'ye bakış sorunlarında stratejik politik çözümlerinin yapıldığı bir dönemdi. Akabinde karar alınmıştı: "İlk Bölük'ü Eylemler İçinde Pişir! Silahlı mücadeleyi başlatma ve geliştirmede şiddeti savunarak somutlaştır; yeni bir dönemi açmaya önderlik edelim ve onu yazmak için kanımızı verelim, yeni bir dönem Parti'mizin ve halkımızın tarihinin içindedir ve İlk Bölük'ü eylemler içinde pişirelim! 3 Aralık 1979, Peru."

Ve Peru Komünist Parti'si, bugüne getirdiği halk savaşına önderlik etmeye başladı.

Halk Savaşı hakkında. Uluslararası deneyimlerin görkemli başlangıç noktasını, olumlu olduğu kadar olumsuz kıymetli ve zengin derslerini, en önemlisi proletaryanın askeri teorisi halk savaşını alan ve ülkenin somut şartlarını hesaba katan VIII.

Merkez Komite Oturumu "Silahlı Mücadele Taslağı" nı onaylamıştı. Bu planın özü Peru'daki halk savaşının, kırlardan şehirleri kuşatma yolunu izleyerek, esas alan olarak kırlardaki silahlı faaliyetle, kırlarda ve şehirlerde verilecek yegane devrimci savaş yoluyla gelişmek zorunda olduğunu koyuyordu. Ayrıca, sosyal ve tarihi nedenlerden ve bunların özellikle askeri olguları etkilemelerinden dolayı, plan, dağların önemini, özellikle de bunu orta kesimden güneye, hata başkente yaymayı gözönünde tutuyordu. Plan, Peru'yu, özellikle Güney Amerika ve tüm Latin Amerika'nın koşulları içinde, bunları da uluslararası durum ve dünya devrimi içinde tahlil ediyordu. Parti, bu taslak doğrultusunda, iki sorunla uğraşarak silahlı mücadeleye hazırlanıyordu: 1) Halk Savaşı'nın uzun ve kısa vadeli amaçları ve muhtevasının belirlenmesi, ek olarak, gerekli direktifler ve askeri planlar ve üç enstrümanın- Parti, Ordu ve Cephe- inşası ve bu enstrümanların yeni devlet iktidarı için birbirleriyle ilişkilerinden oluşan politik strateji sorunları. 2) Anahtar ve tayin edici bir sorun olan silahlı mücadeleyi başlatma, Parti önderliğinin çok özel ihtimamını hakediyordu; bu sorun askeri tarzda alınan kapsamlı politikaları birleştirici "silahlı mücadeleyi başlat" sloganı rehberliğindeki (her plan, bir slogan rehberliğindeki bir kapsamlı politik hatta sahiptir) "Başlama Planı" ile çözülmüştü. Bu plan birincisi, silahlı mücadeleye başlama, seçimleri boykot, köylüleri- silah elde toprak için mücadeleye sevk etme ve özellikle politik iktidar gibi yeni doğmuş şeyler için esasa yüklenme gibi yürütülecek politik görevleri kapsıyordu; ikincisi mücadele şekilleri ⁶⁹ - gerilla savaşı, sabotaj, silahlı propaganda ve ajitasyon, seçici imhalar; üçüncüsü, askeri örgütlenme şekilleri- modern silahlı veya modern silahları olmayan silahlı müfrezeler; dördüncüsü zamanın programlanması, planın başlama ve devam süreleri, özel tarihlerde özel eşzamanlı eylemler; beşincisi sloganlar- "Silahlı Mücadele!", "İşçi -Köylü Hükümeti!" ve "Yeni gerici hükümeti yık!"

Halk savaşının ilk iki dönemi- halk savaşına başlamak için tanımlama ve hazırlanma- tamamlanmıştı. 17 Mayıs 1980'de- gericiliğin kafa karıştırmak için iddia ettiği ve bazılarının tekrarladığı gibi 18 mayıstaki seçim tarihiyle değil- Peru'da halk savaşı, üçüncü periyoduna bilfiil girerek başlamış, tüm 1980 boyunca sürerek, 1981'deki "Gerilla savaşını geliştir" döneminin temelini döşeyen iki başarılı kampanyayı başarıyla tamamlamıştır ki bu dönem bugün de sürmektedir. 17 Mayıs; isyancıların açtığı kıvılcık bayraklar ve orak-çekecin ilan ettiği, başta yoksul köylüler olmak üzere halka, "isyan etmek meşrudur" ve "iktidar namlunun ucundadır" çağrısıyla, silah elde kalkmak için, Andlarda şenlik ateşleri yakmak ve dağı sarsmak için kırlarda ve karışık coğrafyamızın her köşesinde yeni bir tarihi yazmak için, eski zulüm düzeninin köhnemiş duvarlarını yıkmak için, tepeleri zaptetmek için eldeki silahlarla gökkubede fırtına estirerek yeni bir şafağı almak için meydan okuyan ve geniş kapsamlı bir vuruştur, bir politik vuruştur. Başlangıç mütevaziydi, hemen hemen hiç modern silah yoktu; savaştık, ilerledik ve küçükten büyüğe inşa ettik, cılız başlama ateşimiz büyük çalkantılarla hiddetli alazlara dönüştü ve şimdi yayılıyor, devrimin kıvılcımları saçılıyor ve halk savaşı ileriye doğru boşanıyor.

İçişleri Bakanı'nın kendisinin verdiği son veriler

Yıl	1980	1981	1982	1983	1984	1985	TOPLAM
Saldırıları	219	715	891	1123	1760	2050	6758

Peru devleti karşı- devrimci savaşını başlatmıştı ve onun silahlı kuvvetleri rezil jenosidini yürütüyordu ve binlerce insanın hayatına kıydılar; bunlarla beraber, devrimci savaş ezmeye rüyasıyla mürekkep, kağıt, yalan ve hile ile propagandalarına başlamışlardı. Oportünizm gammazcılık rolünü oynuyor, "liderleri" göndererek kitleleri devrime karşı kıskırtıyor, devrim karşıtı propaganda ve ajitasyon yapıyor ve burjuva demokrasisi ve oy vermeyi savunarak parlamentodaki yumuşak koltukların peşinde koşuyordu. Dünya gericiliği, süpergüçler, özellikle Yankiler ve bir o kadar sosyal emperyalistler ve diğer emperyalist güçler, derhal destek vermişlerdi ve hükümete danışmanlarını göndermişlerdi; bunların arasında Peng, Li Hsien-nien, vs. gibi Çin baş-gerici kılığı önemli bir rol oynuyor, bizi mahkum etmek için aralarında ilkin ileri fırlıyordu. Beklenildiği gibi, gericilik cehennemlerini açmış, şeytanlarını salmış, halk savaşına karşı musibetli vahiyler okuyordu; kana dalıyor, kibirlice içiyorlardı, zaferleri ve yengilerini, devrimi mahvederek ezdiklerini, engellediklerini ve gerilettiklerini, devrimin geri çekildiğini ve bozguna uğradığını, alt-üst olduğunu ve hüsrana uğradığını atıp tutuyorlardı. Fakat gerçekte ne olmuştu? Gerçekten geçmiş iki yılın ve halk savaşının altıncı yılının gerçekliği neydi?

Bu rakamlar, Silahlı Kuvvetler ve yardımcıları polisinkiler kadar eylemlerimizin yıllık gittikçe artışını ispatlıyor; onların politikaları, yöntemleri ve jenosidleri silahlı mücadelenin gelişimini engellememiş, sonuçta APRA Bakanı'nın kendisine göre endişe verici boyuttadır. Yine de toplam olarak verilen 6758 eylem doğrulardan çok uzaktır; çünkü birincisi, devletin daha ziyade halk savaşının boyutlarını en aza indir-

Tablo 1. Büyük Sıçrama, Mücadele Şekilleri ve Bölgeler

Halk savaşı mücadelesinin şekilleri (%)	Tüm ülkede	Ayacucho, Huancavelica Apumirac'da (%)	Orta, Kuzey, Güney ve Başkent Huallaga (%)	Lima (%)	Diğer (%)
Gerilla savaşı	45.9	54.4	36.0	12.0	16.8
Sabotaj	11.8	8.0	18.6	23.7	26.9
Seçici imhalar	8.2	9.6	9.2	3.8	1.7
Silahlı prop. ve ajitasyon	34.1	28.0	36.2	60.1	54.6
	% 100	%100	%100	%100	%100

me arzusu anlaşılabilir, ve ikincisi onlar devrimci savaşın aldığı, örneğin silahlı propaganda ve ajitasyon gibi çeşitli biçimleri de, uzak ve yalıtılmış bölgelerde yürütülen faaliyetleri de hesaba katmamışlardır. Lima'nın içerisinde yürütülen faaliyetler gözönünde bulundurulduğunda, bunlar bir hafta duyurulmamıştır, ve genel bir sessizliğe bürünmüş ve baskıcı güçlerin prestijini ve kendi deyimleriyle kamu sükunetini korumak için yalan söylemişlerdir.

Ülkenin 24 eyaletinden ikisi olan Callao bölgesine anayasaca bağlanmış Amazonas ve Madre de Dios bölgeleri bile hariç tutulsa, tüm ülkede 30.000 eylem yürütüldü. Bu eylemler Peru dağlarını temel alarak gelişmekte ve özellikle Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac'da yoğunlaşmaktadır. Yanısıra bu eylemler sahil bölgesinde, sahil şehirlerinde ve özellikle ülkenin başkentinde, ve dağlık bölgelerdeki ormanlarda ve buralardaki önemli kentlerde yapılmıştır; böylece devrim tüm ülkede savaşıyor. İlaveten, bu askeri eylemler gelişmekte ve niteliği gittikçe artmaktadır: Gerilla-karşıtı üslerde silahlı kuvvetler'e karşı yürütülen vuruşlar, pusular, stratejik küçük köylerin imhası, toprak işgalleri, yıkıcı sabotaj, yüksek- dereceli seçici imhalar ve şiddetini artırmış silahlı propaganda ve ajitasyon- tüm bunlar çok önemli ve geniş kapsamlı nitel bir gelişmeyi gösteriyor. Bu da netleştirmiştir ki, altı yılın eylemlerinin yarısından fazlası 1984 Haziran'ından bu yana yürütülmüş ve 1980-1986 döneminde toplam eylemlerin üçte biri geçen yıl yürütülmüştür. Bu net ve somut gerçekliktir. '83-84 döneminde, karşı- devrimci savaşın, onun jenosidinin ve saldırılarının büyük sonuçları nelerdi? Açıktır ki onlar iflas ettiler, halk savaşını bitirmek bir yana, gelişimini bile engelleyemediler.

Tablo 1 Peru'da gelişmekte olan halk savaşının dört mücadele biçiminin seyrini gösteriyor. Gerilla savaşı esas şekil olup, diğer üçü; sabotaj, seçici imhalar ve silahlı propaganda ve ajitasyon gerilla eylemlerinin tamamlayıcı şekilleridir. Burada sabotaj sadece % 11.8'lik yer kapsarken, seçici imhalar %8.2 oranıyla pek azken ve silahlı propaganda % 304.1 seviyesindeyken, tüm ülkede yürütülen faaliyetlerin % 45.9'unu gerilla çarpışmalarının (şehirlerde müfrezelerle ve kırlarda müfrezeler ve bölüklerle) oluşturduğu görülebilmektedir. Bu rakamlar net olarak göstermektedir ki ülkedeki halk savaşının özü ve kalbi gerilla savaşıdır, gerilla savaşının köylü yoğun bölgelerde, Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac'da % 54.4 oranıyla en yüksek düzeyde seyretmesi, ve bu savaşın tüm bölgelerde, özgün bir şekilde, Lima'da bile gelişmeyi hedeflemesi anlamlıdır. Açıktır ki, gerilla savaşı, silahlı faaliyetin merkezinin ta kendisidir ve diğer biçimler sadece ona yardım ve ileriye götürmeye hizmet eder; çünkü gerilla savaşı öyle bir şekildir ki, düşmanın askeri örgütlenmelerini, özellikle de Silahlı Kuvvetler'i en fazla doğrudan imhayı hedefler. Faaliyetin üçte birinden fazlasının silahlı propaganda ve ajitasyon olması da kayda değerdir. Bu, halk savaşının kitleleri politik olarak eğitmeye ve hareket ettirmeye verdiği önemi gösteriyor; açıktır ki bu çalışma esas olarak köylüleri ve şehirlerde proletaryayı yönlendirmedi ve köylerde bu çalışma her ne kadar esasta sözlü olarak yürütülse de posterli ve re-

simli broşürlü kampanyalar vasıtasıyla tamamlanmaktadır. Bu tip çalışma yeni bölgelerde daha fazla önemlidir fakat bütün bölgelerde, işgal edilmiş, ikincil yerlerin tümünde de büyük önem verilmiştir. Sabotaj, kendi payı açısından, üçüncüdür ve sabotaj ile gericiliğin ekonomisine; özellikle emperyalizm ve devlet ekonomisi, büyük sermaye ve büyük toprak ağalarına ekonomik vuruşlar hedeflenir. Son tahlilde, üretimin yarı feodal ilişkilerinin alaşağı edilmesi, köylülük için fevkalade önemlidir. Nihayet sadece % 8.2'lik düşmanın fertlerini seçerek yok etme; halk mahkemeleri içindeki kitleler vasıtasıyla doğrudan mahkum edilmiş veya devrimin iflah olmaz, kan borçlu düşmanları, kitle kıyımı yürüten, işkenceci, sızmacı, ajan vs. her iki kesime karşı yürütülmüştür. Bu faaliyet hiçbir zalimlik yapılmadan yürütülmüştür fakat daha da ötesi basit ve uygun adalet uygulanmış ve kitlelerin büyük çoğunluğunun onaylamasıyla yerine getirilmiştir. Bununla beraber, medya, bunları canavarca, beceriksizce çarpıttı ve bunların sayılarını abarttı. Burada şunun altını açıkça çizmek zorundayız ki, halk savaşının üzerine atılan canavarlıklar Silahlı Kuvvetler tarafından pervasızca işlenen suçlardır ve sonra kendileri bu suçları devrimin üstüne atmaktadırlar. Sonuç olarak, tüm silahlı devrimci faaliyetin gerilla özelliğinin yapılan çizelgesi apaçıktır ve göstermektedir ki, gerilla savaşı halk savaşının özünü ta kendisidir, esas çehresi ve ruhudur; ülkede yürütülmekte olan devrimci savaşın üzerine iğnelenmeye çalışılan "terörizm" yaftası çabaları gibi gülünç suçlamalar böylece tamamen çürütülmüştür. Gerçekten, 1980'den bu yana söylemiş olduğumuz gibi tüm bu yalanları hiçbir delil olmaksızın- ve yoktur da- tekrarlayanlar sadece Reagan'ın ve Peru gericiliğinin papağanlığını yapmıştır. Peru'da, tüm dünyanın gözleri önünde gelişen şey, yalın ve tamamen bir halk savaşıdır ve bir gram beyni olan hiç kimse bunu yalanlamaz.

Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac bölgesi özel bir dikkate şayandır. Burası

Tablo 2. Bölgedeki Eylemlerin Dağılımı (Haziran 1984-Haziran 1986)

Toplam Eylemler	%100.0
Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac	% 63.4
Diğer Bölgeler	% 28,2
Başkent Lima	% 8.4

Tablo 3.

Mücadele Şekilleri	Ayacucho			Başkent Lima(%)
	Tüm Ülkede(%)	Huancavelica Apumirac (%)	Diğer Bölgeler (%)	
Gerilla savaşı	% 100	% 75.1	% 22.6	% 2.3
Sabotaj	% 100	%43.3	% 39.7	%17.0
Seçici imha	% 100	%74.0	% 22.1	% 3.9
Silahlı prop ve ajitasyon	% 100	%52.0	% 33.0	%15.0

fraksiyonun ilk faal olduğu bölgedir, kelimenin tam anlamıyla beşîğidir; daha da ötesi, bölgedeki Cuchi'de savaşın ilk eylemleri yapılmış ve tüm bunların ötesinde yoksul köylüler halk savaşının ateşlerini tutuşturmak, bu ateşleri yanar vaziyette korumak ve sürekli yükseltmek için burada kanlarını cömertçe dökmüşlerdir. Bu bölgedeki kitleler en aşâğılık zulümlere ve doymak bilmeyen jenoside katlanmıştır; burası gericiliğin Silahlı Kuvvetler'ini yoğunlaştırdığı ve çok özenli planlarını yürüttüğü bir bölgedir; burası gericilerin umdukları zafer hakkında ve bölgeyi "hemen hemen" sakinleştirme hakkında caka sattıkları, daha sonra devrimin yeni saldırıları karşısında tükürdüklerini yaladıkları, ki bu saldırıları defalarca attıkları zafer çığılıklarıyla asla durduramazlar, bir yerdir. Bu bölgede şimdiki durum nedir ve son iki yılda buradaki devrimci savaş nasıl gelişmiştir?

Tablo 2. ve 3. tüm ülkedeki eylemlerin % 63.4'ünün Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac'da yapıldığını ve daha da ötesi gerilla eylemlerinin % 75.1'inin, sabotajın % 43.3'ünün, seçici imhaların % 74.0'ünün ve silahlı propaganda ve ajitasyonun % 52.0'sinin bu bölgede yapıldığını göstermektedir. Öyleyse burada halk savaşının gerilediğı nasıl söylenebilmektedir? Bu, temeli olması bir yana, öznelidir ve asla bir resmi rapor türü dahi vermeyen, ne hükümet ve Müşterek Komutanlık ne Politik- Askeri Komuta olsun otoritelerin ve askeri şeflerin sürekli değışen demeçlerine rağmen gerçek şudur ki, bölge Mart 1982'den bu yana sıkıyönetim altındadır ve önceden 1981 başlarından bu yana yürütölen polis operasyonları esnasında sıkıyönetim tek tük vardı. Net ve somut gerçek göstermektedir ki, bölge silahlı devrim ve silahlı karşı- devrim arasındaki esas savaş alanı olmayı sürdürüyor; gericilik halk savaşını süpürme rüyaları görürken, o tüm saldırılara direniyor ve Ayacucho'yu merkez olarak gökgürültölü bir fırtına gibi sürüyor. Hemen hemen silahlı faaliyetin başlamasından bu yana, ve Silahlı Kuvvetler'in gelmesinden bu yana daha ısrarlı ve genellikle gericiliğın saldırıları ve kampanyalarına paralel olarak; kahvehane stratejicileri, yazar taslakları, oportünistler, "Senderolojistler" ve hatalı veya kararsız devrimciler, Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac bölgesinde halk savaşını sürdürmeyi korumanın imkansız olduğu üzerine nasihatçılık veya papalık yaptılar, diyorlar ki, biz bölgeden çekilmeli ve diğör alanları terketmeliyiz. Böylece silahlı mücadeleyi "koruruz" ve yeni ve daha iyi şartlar altında tekrar başlatırız. Genel olarak şuna işaret etmeliyiz ki, "demokratik ortamı genişletme" adı altında veya "demokrasiyi koruma" basitliğıyle halk savaşına karşı ister açıkça veya ister gizlice savaşmış insanlarla bunlar aynı insanlardır. Biz, Başkan Mao'nun, bir bölge savunmasının imkansız olduğunu defalarca ispatlayınca ya kadar terkedilmemelidir, şeklindeki çok doğru sözlerine katılıyorruz; bu bölgede Cumhuriyet tarihinin en vahşice jenosidi kafa kafaya karşılandı ve çeşitli yıllarda aldedildi, şimdi başka söze gerek var mı? Çekilmeyi tavsiye etmenin kime faydası olacaktır? Açıkça ve sırf karşı devrime; bu karşı- devrimin, halk savaşının en çok ve en iyi sınanmış kale burcunu yerle bir etmesi ve eritmesi için büyük bir lütf olurdu. Fakat inkar edilemez gerçekler ispatlamıştır ki halk savaşı aleyhinde ne söylenirse söy-

lensin, o meydan okurcasna ve görkemle Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac'da gelişmeyi sürdürüyor, kitlelerle sağlam bağlar kuruyor, kahramanlık ile bendinden taşıyor, günlük gazeteler silahlı devrime dair yeni sayfalar yazıyor ki bu devrim Peru toplumunu değiştiriyor, ve bu devrim son aylarda kesinlikle Ayacucho'nun bizat içinde mahvedici vuruşlarını boşandırdı, ülkenin en askerileşmiş kentindeki sahte barış vitirini, örneğin Cumhuriyet Muhafızları'nın kışlarını ve en son sivil Muhafızlar'ın IX. Komutanlık karakollarını halk savaşının altıncı yıldönümü münasebetiyle araba bombalarıyla havaya uçurdu, bir patlama ki tüm kenti sarstı ve baskıcı Silahlı Kuvvetler'i ve polisi tümünden vurarak şaşkınlığa ve yaşamsal paniğe itti. Kısacası, güneşi balçıkla sıvayamazsınız: Ayacucho, Huancavelica ve Apumirac halk savaşının ve çok daha fazla meydan okuyan devrimin büyük şenlik ateşleri olmayı sürdürüyor.

Başkent Lima'da silahlı devrimin tüm eylemlerinin sadece % 8.4'ünün yapıldığı yanısıra tüm sabotajların % 17'sinin ve silahlı propaganda ve ajitasyonların % 15'inin burada yapıldığı bu üç tablodan görülebilmektedir. Bu veriler gerici basın, ordu şeflerinin ve hükümet otoritelerinin, "geri çekilme" dedikleri veya devrimin Lima'da yoğunlaştığı iddialarını çürütmektedir ki bunlar, bir yandan devrimin Ayacucho bölgesinde güçlü darbelerle maruz kaldığı yollu ve bir yandan da son iki yılda başkenti sarsan ve ses getirici eylemler için bazı açıklamalar yaparak öne sürdükleri iddialarına temel aramaktadırlar. Tablo 1'e dair bir tahlil göstermektedir ki, iki yıllık çalışma esnasında Lima'daki çalışmanın % 60'ı silahlı propaganda ve ajitasyon, % 23.7'si sabotaj ve sadece %3.8'i seçici imhalar doğrultusundadır. Bundan dolayı, biz, Lima'daki halk savaşı biçimlerinin yüzdelerinden ve ülkenin geri kalan bölümündeki oranların ilişkilerinden hareketle devrimin geri çekildiği yollu sonsuz basma kalıp lafların temelsiz yalanlar olduğunu görebiliyoruz. Başkentte yapılan eylemler buranın durumundan dolayı büyük yankılar doğurmaktadır - geniş ölçekli ekonomik yoğunlaşma geniş ölçekli sabotajları mümkün kılmaktadır, Bayer fabrikası veya Hogar satış bölümünde olduğu gibi; buradaki büyük merkezi devlet kuruluşları sabotaja uğratılabilmıştır, Hükümet Sarayı ve Müşterek Komutanlık gibi; yabancı kodamanlar burayı ziyaret etmekte, böylece büyük karartmalara vesile olmaktadır, bunlardan biri Papa'nın ziyaretiydi; açıktır ki merkezi otoriteler buraya yerleşmiştir, böylece Tuğamiral Ponce Canessa gibi seçici imhalar için büyük fırsatlar buradadır. Ayrıca, eylemlerin medya yoğunlaşması, uluslararası haber ajanslarının ve tüm yabancı temsilciliklerin varlığı karşısında örtbas edilmesi burada çok zorken- Tuğamiral örneğinde ayne böyleydi- tepkiler gericiler arası çelişkileri derhal şiddetlendirmektedir. Bu yüzden, başkent, halk savaşı içinde ihmal edilemez, daha da ötesi bu noktadaki bazı uluslararası tecrübeleri aklımızda tutmalıyız; bu deneyimler darbeleri ve sızmaları savuşturma yeteneğimizi artırmamız için daha iyi örgütlenmemizi, bununla beraber örneğin çıkabilecek herhangi bir riske karşı ideolojik eğitimi hızlandırmayı ve işçi yığınları içinde, çevre semtler ve gecekonduarda kitlelerle bağ çalışmasını gelişmesine öncelik verilmesini emretmektedir. Tüm bu gerekli güçler devreye

girdiğinde ve diğer alanlarda yapılan çalışmalardan geri çekilme lafı edilmediğinde, bu şartlarda, başkentteki devrimci savaşı yürütmek dahi mümkün olacak ve en yüksek düzeye çıkartılacaktır.

Bölge ve yayılma. "Ateşi güçlendir, alazları yay, kitlelerin sınıf mücadelesini özellikle silahlı biçimini boşandır ve bırak baskı bizi mahmuzlasın" sloganı ile halk savaşının yayılımı hedeflenen şekilde Ekvador ile kuzeybatı sınırındaki Cajamarca bölgesinden Peru'nun güneydoğusundak Bolivya sınırındaki Puno'ya kadar faaliyet yayıldı ve Peru toplumunun tarihsel eksenini, Peru'nun en geri ve en yoksul bölgeleri olan dağlar boyunca, bu bölgeler devrimci savaşa ve onun gelişimine büyük bir sahneye dönüştü. Bu ufka erişilmesi "Büyük Sıçrama Planı"nın ve onun somutlanmasının önemli bir kısmıydı. Tablo 2'de görüleceği gibi, silahlı faaliyetlerin % 28.2'si diğer bölgelerde yürütülmüştür; bunlar Ayacucho, Huancavelica, Apurimac ve başkent Lima dışındaki bölgelerdir ve yine gerilla savaşının % 26.2'si, sabotajların %39.7'si, seçici imhaların, % 22.1'i ve silahlı propaganda ve ajitasyonların % 33'ü buralarda yürütülmüştür. Böylece halk savaşı ülkenin orta bölgelerinde kararlı olarak ilerliyor. Buralar tüm ekonomi için yaşamsaldır çünkü, madenler, tarımsal üretim, iletişim, ulaşım nakil hatları ve devletin jeopolitik planlarının kalbi buralardadır. Aynı şekilde devrimci savaş ülkenin Kuzey'inde, dağları merkez alarak, Huallaga Irmağı havzası boyunca ilerliyor. Her iki geniş ve zengin bölge, özellikle Kuzey, ekonomik potansiyeli ve gelişen nüfusuyla önemli arz ediyor. Halk savaşı tabii Güney'de de yayılıyor, benzer şekilde dağların kırsalını merkez alarak, buralar en fakir bölgelerdir ve özellikle Puno'da sömürü çok yüksektir. Bunlar şimdiki hükümeti çok korkutuyor çünkü onlar bu alanda gelişme vitirlerini planlarını tam uygulayacakken devrim onları vurdu ve planlarının altını kazdı. Bizim buralardaki çalışmalarımız yeni veya son zamanlarda yapılmamıştır; bu çalışmalarımız halk savaşının kendisi kadar yaşlıdır.

Savaşa hazırlık döneminden bu yana; bölgelerin kendi önemlerine göre sınıflandırıldığı, herbirine özel şartlarına göre önem verildiği bir ulusal plan çerçevesinde bu çalışmalar tasarlanmış ve örgütlenmişti; tabii bu bölgeler eşitsiz gelişmişlerdi. Böylece savaş sadece bir bölgede değil, fakat çeşitli bölgelerde eşitsiz gelişme de eş zamanlı tasarlanmış, yanısıra bunlardan biri esas alınmış (ki bu gereksinime göre değişebiliyordu), tüm bölgeler stratejik merkezilik ve taktik ademi merkezilik çatısı altına alınmıştı.

Her bölgede yüklenen çalışmalar ve bunun etkileri hakkında aşağıdakilerden fikir edinebilir: 1984 Temmuz'unda Huanuco bölgesindeki Huallaga Irmağı Havzası'nda ve San Martín bölgesindeki Mariscal Cáceres ilinde sıkıyönetim ilan edilmiş ve 7 numaralı Politik- Askeri Komutanlık idaresi altına alınmıştır. Bu durum az çok bugüne kadar sürmüştür. Aynı yılın kasımında, merkezi bölgede, Pasco bölgesindeki Alcides Carrion vilayetinde sıkıyönetim ilan edilmiş, komutanlık anılan otoriteye verilmiş, ve bu daha sonra önemli bir maden şehri olan Pasco'ya yayılmıştır. Kuzey'de silahlı faaliyetlerde Cajamarca, Ancash ve özellikle La Libertad'da roketler kullanılmıştır;

Halk Gerilla ordusu vasıtasıyla yükseltelen toprak işgalleri kırsal alanı adamakıllı sarsmıştır. 7 Numaralı Komutanlık içindeki polis güçleri ve ordu karakolları boşandırılmış bir baskıyla yanıt vermiş, fakat bu bölgenin daha da sıkıyönetim altına girmesini doğurmuş ve Silahlı Kuvvetler tamamen doluşmuştur. Güney'de en çok Puno'da kıyamet kopmuş, San Anton örneğinde olduğu gibi polis ileri karakolları saldırıya uğramış, San Jose ve Chupa gibi kasabalar işgal edilmiş, SAIS (devlete bağlı geniş çiftlikler-çn) sabotaja uğramış ve yakılmış, ve 10.000 köylü silahlanmış olarak harekete geçerek bu SAIS'lerin kontrol altında tuttıkları uçsuz bucaksız toprakları hedefleyerek toprak işgaline girişmiştir. Polis güçlerinin 'Kızıl bölgeler' diye adlandırdığı San Roman, Azangaro ve Melgar illeri bunun başını çekmiştir; gericiler sıkıyönetim ilan edilmesi ve Silahlı Kuvvetler'in müdahalesi için yaygarayı basmışlardır. Yoksulluk, doğal afetler ve silahlı faaliyet bileşimi Puno'yu patlamaya hazır bir volkan haline dönüştürmüştür.

Öncelikle ekleyelim ki, Apumirac bölgesinde birbirini izleyen gerilla eylemleri bölgeye derinlemesine nüfuz etmiş, bölgenin başkenti Abancay'ın eşliğine dayanmıştır. Bununla birlikte, orta dağlık bölge boyunca yayılma esas görevimiz tamamlanmıştır. Bugün halk savaşı Sierralar boyunca kuzeye doğru Cajamarca'ya ve güneye doğru Puno'ya, bir sınırdan diğer, Ekvador'dan Bolivya'ya yayılmıştır. Bu büyük zafere sebat, çaba, ve kanla ulaşıldı; bu Peru devriminin yürüyüşü için yeni imkanlar açmıştır. Fakat bunlar yeterliyse de daha çok vardır; savaşım sadece Sierralar'da değildir fakat iki ormanlık dağlık bölgede de, iki anahtar yerde de Cuzco, Apumirac ve Junin bölgelerini birleştiren Apumirac'da ve emperyalizmin ve devletin dev yatırım planlarının olduğu zengin bölge Huallaga Irmağı bölgesinde de veriliyor; daha da ötesi mücadele Sahil'e, özellikle merkez ve kuzey bölgelerine yayılıyor ve önem vermiş olduğumuz gibi başkent Lima'nın kendisine, ki bu şehir başkent olmasından ve halkın muazzam yoğunlaşmasından dolayı stratejik öneme sahiptir yanısıra Peru proletaryasının büyük çoğunluğu kadar yoksul kitlelerin muazzam kısmı da başkent çevre semtlerinde ve gecekonduarındadır. Sentez olarak, halk savaşı, sadece dağlık bölgelerden baştanbaşa yayılmamıştır; Sierralar'da, ormanlarda ve sahillerde yayılmış, ilerye doğru enerjik olarak atakta, yeniyi inşa ediyor ve geleceğe açılıyor.

Bu çerçeveyi tamamlamak için bazı önemli faaliyetlere gözatalım. Ayacucho bölgesindeki Silahlı Kuvvetler'in anti- gerilla üsleri (Savaş Bakanlığı'nın son demecine göre bölgede 70 tane var) örneğin San Jose de Seque ve Aqomarca'dakiler vurulmuştur ki, böylece Aqomarca jenosidinden sonra APRA hükümetinin pilot hazırlığının temeline darbe indirilmiştir; 14 stratejik küçük köye- Llochegua'da "teslim olmuş Senderistalar" dedikleri gülünç tiyatrodan sonra şimdiki hükümet vasıtasıyla zorla biraraya getirilmiş köylü gruplaşmaları- karşı saldırılarla bunlar imha edilmiştir ki bu kitlelerin gerici askeri idareden kurtarılması anlamına gelmektedir; Ordu'ya Denizcilere ve polise, San Pedro, Yanamote ve başka yerlerde pusular atılmıştır çarpışma ve tekrar tekrar çarpışmalar Silahlı Kuvvetler'in kuşatmasıyla adeta alay etmiş, askerleri süpürmüş ve yaralamıştır; korporativizasyon için esas teşkil eden mi-

kro bölgelere (hükümetin yerel ekonomik gelişme projeleri- çn) sabotaj düzenlenmiştir; yeni Corbiza- Ayacucho elektrik şebekesininin 27 yüksek gerilim kulesi, daha resmi açılış töreni bile yapılmadan sabotajla uçurulmuştur, halihazırda Ayacucho'daki Cumhuriyet Muhafızları ve hatta IX. Sivil Muhafız Komutanlık Karargahı'na karşı araba bombalarıyla yapılan saldırıları anımsatalım. Huancavelica'da Mantaro güç hattının, ki bu Peru enerji şebekelerininin esasıdır, 35 elektrik kulesi ve 6 köprü havaya uçurulmuştur; Cinto ve Vichincha tarımsal yatırımları imha edilmiş, topraklarına el konulmuş ve hayvanları yeniden dağıtılmıştır. Aquimirac'da, bölgede silahlı eylemler yeni bir kabarma arzetedir, başkent Abaca'yı da kapsayacak şekilde, Cicheros enerji tesisi gibi Matara enerji tesisi de sabote edilmiş ve ileri polis karakollarına saldırılar düzenlenmiştir.

Peru'nun orta kesiminde, saldırılar yayılmış ve artmıştır; Michivilica'da olduğu gibi Cumhuriyet Muhafızları'na karşı pusular atıldı; Centromin (devlet madenleri - çn) enerji yeraltı istasyonuna ve onun buhar küreklerine düzenlenen sabotajla bölgenin tek açık maden ocağı felç edildi; Tupac Amaru'daki SAIS sabote edildi; demir yolu köprüsünün havaya uçurulmasıyla Huancayo treni aylarca felç edildi ve Huancavelica ve Cobriza'dan mineral taşımacılığı engellendi; Huancayo'da II. Rimancuy'a karşı teşhirler yapıldı ve savaşıldı, sabotaj ve tacizler yapıldı; Kuzey bölgesinde "Toprağı zaptet!" sloganı altında toprak işgalleri yapıldı, 160.000 köylü harekete geçirilerek esasen mera 320.000 hektar toprağa ve çoğu birinci sınıf 12.000 büyük baş hayvana el konuldu, köylüler arasında yeniden dağıtım yapıldı, ülkenin tek petrol hattına, Norperu'ya sabotaj yapıldı; APRA'nın en canalıcı bölgesine, Truzillo'ya, Garcia başkanlığında düzenlenen APRA'nın ulusal kurtuluş yıldönümü kutlamaları esnasında sabotaj düzenlendi, APRA'nın "başkenti"nin ana meydanı tamam edildi. Güney'de ve özellikle sarsılan Puno bölgesinde, toprak sorununu çözmeyi hedefleyen daha önce andığımız eylemler, kırsal alandaki sınıf mücadelesinin devindirici gücüdür. Huallaga Irmağı bölgesinde, Aucayacu'daki polis ileri karakoluna saldırıldı; Agua Blanca'daki Vigilante çetelerine karşı saldırı düzenledi; büyük çay plantasyonları imha edildi; La Muyuna'da Cumhuriyet Muhafızları'na pusu atıldı; Alto Morona'daki UMOPAR'a (Sivil Muhafızlar'ın Hareketli Kırsal Karakol Birliği) ile çarpışıldı ve Patayrondos'taki 30 adamlık Ordu Karakolu'na ateş açıldı.

Lima'da, elçilikler sabote edildi ki bunlar arasındaki bir yabancı temsilcilik, son saldırıyla Sovyet sosyal- emperyalizmi'nin elçiliği büyük darbe aldı; APRA'nın yerel bürolarından düzinelercesi sabote edildi; Arjantin Başkanı Alfonsin'in ziyareti esnasında, Hükümet Sarayı'nın ön cephesindeki Plaza de Armas'ın ortasında bir araba bombası patlatıldı ve ardından aynı alandaki Scala Mağazası muazzam atışlar sürerken ve saray muhafızları büyük bir şaşkınlık içindeyken yakıldı; polis karargahlarına, Silahlı Kuvvetler Müşterek Komutanlığı'na ve uluslararası havaalanına araba bombalarıyla saldırılar; alışılmış karatmalar mesela 3 aralık, Mart sonundaki ve temmuzdakiler sürdü; yangınlar, örneğin Maruy bölge mağazası ve tabi Plaza de Ar-

ma'daki, sonucusuyla Cumhuriyet'in başkentinin tamamı sıkıyönetim altına alındı ve Silahlı Kuvvetler'in geçtiğimiz şubattan şimdiye kadar idaresi altında sokağa çıkma yasağı var; seçici imhalar, ki bazıları genel seçimler esnasında Ulusal Seçim Kurulu başkanının vurulması, Silahlı Kuvvetler ve polis görevlilerinin vurulması son örneği Deniz Tuğamiraliydi, ilaveten APRA örgütlenme sekreterinin vurulması ki bu gerici kamp içerisindeki çelişkileri keskinleştirmiş, muazzam bir politik gürültü yaratmış ve gökgürleyişi gibi bir tehdit olmuştu; ve 7 haziran Ordu Günü, Garcia başkanlığında yapılacak sadakat yemini töreni patlayıcılarla sabote edildi, bu patlayıcılardan biri resmi teftiş standının sadece 20 metre ötesindeydi; böylece ispat edildi ki, sıkıyönetime, 24 saat önce yapılmış muazzam asker ve polis yığınağına rağmen devrim gerekli heryeri ve herkesi vurabilmektedir.

Savaş tutsaklarının mücadelesi ve onları doğrudan destekleyenlerin mücadelesi özellikle anılmaya layıktır. Bu mücadeleler, çeşitli yıllardan bu yana işkenceler, kötü muameleler, insanlık dışı koşullar, cinayet, komplolar, misillemeler, suikastler ve hatta jenoside karşı azimle ve kahramanca yükseltilip karşı çıkılarak gericilerin zindanlarını parlayan bir savaş mevzisine dönüştürmüştü, geçen yılın ortasından bu yana hala süren mücadele önemle vurgulanmalıdır. 13 Temmuz 1985'te, El Fronton, Lurigancho ve Callao mevzilerindeki savaş tutsakları, özel tutsak statüsünü kazanmak için birleşik bir mücadele başlatmışlardı; cesur savaşçı eylemlerle, Belaunde hükümetini her bir statü hakkını kapsayan ve bu statüleri kabul eden bir anlaşmaya zorluyorlardı. Bu mücadele hükümet için bir süpriz olmuş ve onu hüsrana uğratmıştı. Dönemin başkanlığın devredilmesine rastlaması iyi bir politik avantajdı. Hükümet intikama hazırlanmıştı. Yeni APRA hükümeti bunu yapmayı üstlendi; işbaşına gelir gelmez anlaşmayı reddetmeye başlamıştı. Hükümetin manevraları ve ikiyüzlülüğü eşliğinde zor ve karmaşık bir mücadele yükseliyordu; iflas ettiklerinde, tezgahladıkları tasarımı yapılmış 4 Ekim jenosidini, Parti'nin kuruluş yıldönümünden birkaç gün önce tasmaından boşaltarak mevzilerdeki savaş tutsaklarını ve devrim saflarındaki insanları moral çöküntüye uğratma arayışına girdiler. Fakat, Lurigancho savaş tutsakları, jenosidçi saldırıyı sadece kahramanca savaşçılıkla karşılamadılar; kanlarıyla bedelini ödeyerek bu katliamı hükümete tepkiye dönüştürdüler ve sınıf dayanışmasıyla, özellikle diğer tutsak savaşçılarla dayanışarak, 7 Ekim'i (PKP'nin kuruluş yıldönümü-çn) coşkun devrimci komünist ateşlilikle ve örnek bir iyimserlikle kutladılar. Onlar mücadelelerini sürdürerek ve bir kez daha şartlardan doğan avantajları uygun tarzda yakalayarak, 31 ekimde gerici APRA hükümetini reddettiği anlaşmayı imzalamaya zorlamışlardır, böylece ilk kez en yüksek derecede otoritelere imza koydurulmuştur. Fakat mücadele bitmiş değildi ve gericilik halkın oğullarına ve kızlarına karşı entrikalarını ve manevralarını asla elden bırakmaz. Hükümet, tutsakları Canto Grande'ye sevk ederek onları yok etmeye niyetliydi; bu yüzden tutsaklar "Teşhir Et ve Diren!" adlı bir kampanya başlattılar, yeni bir jenosid pahasına da olsa sevke karşı kararlı bir şekilde karşı duracaklarını duyurdular ve hükümeti

var güçleriyle teşhir ediyorlardı. Bu mücadele 15 Ocak 1986'da savaş tutsaklarının aileleriyle Sivil Muhafızlar arasında çıkan çatışmada, muhafızların bir tutsak yakınıni katletmesi ve 20'sini de yaralaması sonucu Adalet Bakanlığı'nın "Buradan Canto Grande'ye sevk yapılmayacaktır, çünkü bu cezaevi 'teröristler' için değildir" açıklamasını yapmak zorunda kalmasıyla, sona erdi. Kampanya yeni bir jenosidi engelledi ama sorun devam ediyordu: Kamuoyuna verdikleri sözleri çiğneyerek, kendi gerici doğaları gereği yeni tutsakları oraya sevk etmeye başlamışlardır ve bu arada basın daha çok sevk ve Deniz Kuvvetleri müfettişlerinin baskısı için şamata yapmaktaydı. Mücadele sürdü ve kalan yeni bölümler yazıldı ta ki biz alçakça yapılan Haziran jenosidi imtihanını görene kadar. Yüksek moralli ve sınanmış cengaverlikleriyle savaş tutsakları, devrimcilerin zindanları nasıl parlak savaş mevzilerine döndürebildiklerini ve döndürmek zorunda olduklarını öğretiler ve öğretmeye devam ediyorlar.

Haziran 1984 ile Haziran 1986 arası yapılan faaliyetler sadece nicel gelişmeyi değil fakat özellikle geniş ölçüde nitel gelişmeyi de kanıtlamaktadır; bu faaliyetler altı yıl boyunca Peru'nun kırlarında ve şehirlerinde boyun eğmez savaş veren halk savaşının gerçek gelişiminin inkar edilemez kanıtıdır ⁽⁶⁾ "ve bırak hainler ne söylese söylesin".

Yeni Devlet İktidarının İnşası Üzerine. Peru'daki halk savaşı tahlillerini tamamlamak için, yeni devlet iktidarı sorununun, yeni devlet, üs alanlarının inşasını- üs alanları kırlardan şehirlere kuşatmanın özüdür-, politik iktidar sorununu, Yeni Demokratik diktatörlüğün bileşimini, ki bu eski toplumu dönüştürmek için zorunludur, böylece demokratik devrimi sonuçlandırıp komünizm yürüyüşünün ilerleticisi ve garantisi proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalizme girilecektir, ele almak zorundayız. Biz bu hususları, devletin parti ve ordunun karmaşık bağlarından oluşması nedeniyle, üç enstrümanın inşası vesilesi içinde ele alacağız.

Zaten, Parti'nin neden gerekli olduğuna ve Peru Komünist Partisi'nin halk savaşına önderlik etme görevini yapabilmek için yeniden inşasına değinmiştik; yine de halk savaşının son altı yıllık deneyiminin içindeki gelişmenin bazı önemli öne çıkmış noktaları gözönünde tutulmalıdır. 1979 Ulusal Konferansı'nda Parti önüne askerileşme görevi koyduğunda savaş için hazırlıklar görüşülmekteydi. Somut olarak, burada nelerin gerektiği tartışılıyordu, bizim Parti'nin askerleştirilmesinden anladığımız dönüşümün genel izlenimi gibidir, halk savaşına önderlik etmek için, yeni devlet ve müşterek diktatörlüğü doğuran mücadelenin esas şekliinden dolayı değişimler ve ayarlamalar gereklidir ki yeni devlet ve müşterek diktatörlük toplumu dönüştürecek ve bir yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti ile emperyalizm, bürokrat kapitalizm ve yarı feodalizmin yönetiminin yerini alacaktır, böylece demokratik devrim tamamlanacak ve daha da ötesi- dünya çatısı altında emperyalizm ve gerici savaşlar ve saldırılar ortasında batıyor ve batmaya devam edecek ve özellikle herşeyi proleterce olan yeni ve devrimci herşeyi imha arayışındadır-sosyalist aşamasında devrimi koruyacak ve geliştirecek, proletarya diktatörlüğünü koruyacak ve kapitalist

restorasyonu engelleyerek, emperyalizmi ve gericiliği yeryüzünden silip süpürmek için proletaryanın ve halkların ortak savaşı için bir üs alanı gibi hizmet vasıtasıyla dünya devrimi ile sıkı ve her yerde hazır ve nazır bağlar kurarak, ve komünizme kadar tekrar tekrar kültür devrimlerini sürdürecektir. Bu genel çerçerçeve içinde biz bir özgül halk savaşının bir eş-değerli karşı-devrimci savaşa karşı savaşını, emperyalizmin battığı bir çağ çatısı altındaki çeşitli savaşlar içinde ele alarak tasarladık, kısacası, halk savaşı ve karşı-devrimci savaş arasındaki dünya çapındaki büyük çarpışma, mücadeleden en yüksek şekli ve tek kararlı çıkış yolu olacaktır. Şeylere uzun vadelibakılmış-ki bu vade proletaryanın askeri hattı halk savaşının himayesinde sürdürülecek kültür devrimleri boyunca sınıfların komünizme ilerleyişi kadar uzundur- yanısıra gelişmelerin seyri izlenmiştir. Sonuç olarak bizim Parti'miz ve tüm komünist partiler bu gereksinimle karşı karşıyadır ve bu umutlar özgül biçimler koyamazlarsa maddileşemez.

Parti'nin askerileştirilmesi hususiyetine gelince, bizim Parti'miz tamamen halk savaşı deryasına dalmıştır, tüm üyelerini savaşın içinde şekillendirir, kısacası Merkez Komite'mizin kararlaştırdığı gibi "Bizim merkezimiz savaştır". Diğer önemli sorun ortak merkezli inşadır ki özetle anlamı Parti eksenini etrafında ordunun inşası ve sayılan enstrümanların inşası, bunlarla beraber yeni devleti inşa için halk savaşı içinde kitleleri boşandırmaktır.

Göze çarpan önemli bir sorun, "Parti üyeleri önce ve öncelikle komünist, ve savaşçı ve yönetici olarak çalışır"dan hareketle devrim tarafından talep edilen üç büyük görevin yürütülmesidir. Kitle çalışması halk savaşı için ve baştan sona geliştirilmek zorundadır. Önderlik anahtardır ve bir karargah olmak zorundadır. İki çizgi mücadelesi sebatlı bir zorunlulukla her zaman geliştirilmiş, böylece halk savaşı için Parti'yi ve diğer örgütlenmeleri güçlendirmiştir. Yaşamsal ve tayin edici sorun politik hattın daha da geliştirilmesidir: Biz, Peru toplumuna, politik konjonktürüne dair anlayışımızı ve askeri hattın esasını, özellikle Peru'daki savaşın özgüllüğü ve kırların esas olduğunu unutmaksızın kırdı ve şehirde savaşın nasıl eş zamanlı yayılacağı hususunu hatırı sayılır şekilde derinleştirdik. Nihayet kaçınılmaz şekilde, Parti üyelerinin sayısı hatırı sayılır bir biçimde çoğaldı, yanısıra katılan köylü yüzdesi çok yükseldi ve Parti'ye katılan genç ve kadın sayısında epey artış oldu, ki bu bazı apaçık sorunlara neden oldu fakat proletarya ideolojisinin güçlendirilmesi şartıyla büyük bir gelecekte bile çok önemlidir. İlerleyişimizin tamamlayıcı yüzü şudur ki, halk savaşı, Marksizm'in üçüncü ve en yüksek aşaması Maoizm'i, Parti'nin daha kararlı ve daha net kavrayışını, "Marksizm-Leninizm-Maoizm'i Yükseltmek, Savunmak ve Uygulamak" görevini yüklenmeyi ve dünya devriminin komutasına onu yerleştirmeyi, yanısıra bunun komünizme, proletarya ve ezilen halklara hizmet edeceği bilincini sağlamıştır; daha da ötesi sınıf bakışında daha kararlı kavrayış ve halk savaşıyla bunu kaynaştırma Rehber Düşünce'yi daha da geliştirmiştir. Nihayet, halk savaşının kendisi Parti üyelerinin proletarya enternasyonalizmi içinde daha fazla eğitimini mümkün kılmıştır.

Bizim silahlı kuvvetlerimize gelince, halk savaşı, halk yığınları ve Parti, Halk Gerilla Ordusu'nu yaratmıştır ki, Parti vasıtasıyla tesis edilen devrimin politik görevlerini yürütmek için ve proletaryanın uluslararası deneyimleri vasıtasıyla kendini aldığı görevlere adanmış yeni tipte bir ordudur. Bu görevler: Savaşmak, üretmek ve kitleleri harekete geçirmektir ve kitlelere politik eğitim vermek, onları hareket ettirmek, örgütlemek ve onları silahlandırmak anlamına gelir. Bu ordu kayıtsız şartsız, "Parti silahlara kumanda eder ve silahın Parti'ye hükmetmesine asla izin verilemez" ilkesine göre parti önderliğindedir. İdeolojik çalışma ile inşa edilmiştir, temelinde Marksizm-Leninizm-Maoizm ve onun uygulanması Rehber Düşünce, Parti'nin genel hattı ve politikaları vardır; ordunun kitle çalışması kadar ordu içinde tüm politik çalışmanın önderliği Parti'dedir, yanısıra ordu içinde Parti örgütlenmesi vasıtasıyla ordunun politik inşası tamamlanmıştır. Ordunun askerileştirilmesi, halk savaşı, Parti'nin askeri hattı ve planları teorisinin üzerine inşa edilmiştir; ordu şehirlerde müfrezeler ve kırlarda müfrezeler, bölükler ve taburlar şeklinde, her zaman biri politik ve biri askeri çift komuta sistemi altında, "Taburlar için bölükleri geliştirmeyi ve müfrezeleri güçlendirmeyi hedeflemek" sloganı vasıtasıyla bugün sevkediliyor. Halk Gerilla Ordusu'nun böyle inşası, Lenin'in halk milisi ve onun polis, ordu ve yönetimden oluşan üç fonksiyonu konusundaki büyük tezlerini de temel almıştır. Askeri çalışma savaşçıl gelişmeyi hedef alarak yerini almış böylece eylemler mükemmelce ve başarılıca yürütülmüştür. Silahlı kuvvetler ise silahlı müfrezelerle başladığında silahsızdı, çünkü Lenin silah noksanlığının cihaz örgütlenmemesi için bahane olarak kullanılmayacağını öğretmiştir; daha sonra onlar kendi kendilerine edinebildikleri şeylerle, örneğin dinamitle silahlanacaklardır ki gelişmemiş ve geleneksel silahlar esaslı bir rol oynadığından bu yana dinamit hala önem taşımaktadır. Her ne kadar biz modern silahları gerici güçlerden kapmaya çalışsak da, Başkan Mao Zedung'un tarihin ispatlandığı büyük öğretisini izliyoruz: "Tarihin başlangıcından bu yana, devrimci savaşlar daima noksan silahlarıyla kazanmış, silahlarıyla daha çok avantajlı olanlar kaybetmişlerdir... Eğer daha çok modern silahlara sahip olmaksızın savaşılmıyorsa, bu kendi kendini silahsızlandırmakla eş anlamlıdır." Binlerce savaşçısıyla Halk Gerilla Ordusu kendisini kanıtlamıştır; halk savaşının fırınında çelikleşmiş ve yeni devlet iktidarının destek sütunu olmuştur.

Yeni devlet iktidarı, Halk Komiteleri şeklindeki yeni devlet, üs alanlarının geliştirilmesi ve Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti içinde şekillendirme-bunlar halk savaşının altı yılının en yüksek başarılarıdır. Başkan Mao'nun devlet tezini hesaba katalım, ki biz bu sorunun birleşik cephe ile çok bağlı olduğunu dikkate alıyoruz, özellikle de ülkemizde, bizim geliştirdiğimiz muayyen şartları ve oportünist geleneğin seçim "cephe"sini hesaba katalım. Merkez Komite'miz Halkın Devrimci Savunma Cephesi, Halk Komiteleri'ni temel alarak, yeni devlet iktidarı biçimi somutunda, sadece kırsal alanda inşa edilirken şehirlerde Devrimci Savunma Hareketi inşa edileceği talimatını vermişti. Halk Komiteleri, polis güçleri aşağılık saldırılar yapıp kır-

sal alanların geniş bir bölümünden çekildikten sonra, 1982 sonlarına doğru ilkin Ayacucho'da ortaya çıktı. Bu birleşik cephe komiteleri işçiler, köylüler ve küçük burjuvazinin birleşik diktatörlüğü ile somut ifadesini bulmuştur, bugün silahlı devrim içerisinde üç sınıf ye almaktadır: Proletarya, köylülük ve küçük burjuvazi. Bu halk komiteleri, ki bir devlet sistemi olarak alınmıştır, Yeni Demokratik diktatörlüğün somut biçimidir ki halk meclislerini temel alan hükümet sistemine dönüşür. Şu anda her ne kadar milli burjuvazi devrime katılmamışsa da, onun çıkarlarına saygı gösterilmektedir. Komite, üçte birin üçü yasanına göre bir Delege Meclisi vasıtasıyla seçilir: Üçte birlik komünistler proletaryayı temsil eder, üçte bir yoksul köylü köylülüğü temsil eder ve üçte bir orta köylü ve kalan elemanlar küçük burjuvaziyi temsil eder. Yeni devlet iktidarının her biçimi gibi, Komiteler, Komünist Parti vasıtasıyla temsil edilen proletarya önderliği altında ve Halk Gerilla Ordusu vasıtasıyla desteklenen işçi-köylü ittifakını temel almıştır. Komite, beş görevliden oluşur, özel bir görev ifa için görevlendirilmiş görevlilere önemle çağrı yapılır ve her zaman görevden geri alınabilir. Demokratik devrim programının çatısı içinde-emperyalizm, bürokrat kapitalizm ve yarı feodalizmin yıkılması-onlar her alandaki yığınların sosyal hayatını örgütler: Kolektif çalışma kılavuzu doğrultusunda tarım başta olmak üzere üretimin ve ticaretin örgütlenmesi; adalet, eğitim ve eğlenceye kadar halk örgütlenmelerinin geliştirilmesi ve bireyin güvence altına alınmasını gözetmek. Bu çalışmanın temeli yeni sosyal üretim ilişkilerinin başlangıcı olmasıdır. Gerilla savaşının acıklılığını izleyerek kurulmuş yüzlerce Halk Komitesi ve üs alanlarını geliştirmesi için, onlar esasen tüm halk savaşının ve kırlardan şehirleri kuşatma yolunu izleyen gerilla savaşının bir ürünü olduklarından bu yana, karşı devrimci savaşın saldırılarına katlanmışlardır. Böylece silahlı devrim ve silahlı karşı devrim arasında, yeni devlet iktidarı etrafında şiddetli bir mücadele yürütülmüştür. Örneğin, 1983 ve 1984 yılları arasında süren yenileme ve karşı yenileme mücadelesi özellikle çok anlamlıdır. Bu bakımdan, geçtiğimiz iki yıl boyunca Halk Gerilla Ordusu'nun 180 karşı yenileme yürütmesi ve bağlantılı olarak şiddetli çarpışmalarla 591 kasabayı ele geçirmesi dikkate şayandır. Kısacası, Halk Gerilla Ordusu ile gerici Silahlı Kuvvetler ve polis arasındaki savaş girdabı yeni devlet iktidarı sorunudur, halk komitelerini, üs alanlarını yaratma, savunma ve geliştirmektir ve ilerlemeyi Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti şekillenmesi içinde sürdürmektir ki bu yeni devlet parlamıyor ve rüzgar ve yağmura karşı parlamaya devam edecek, büyük bir ateş gibi, meydan okuyan meşalesiyle halkı halk savaşının alazlarında dalgalanmaya çağırıyor, eskiyi yıkıyor ve proletarya ve halk için yeni enerji olarak durmadan açıyor.

Ve hayatla ödenen bedeller ne olmuştur? Kitleleri kitlelere kırdırma, jenosid ve kaybetme gerici politikalarının sonucu insanlarımız 11.300 hayat bedeli vermiş durumda. Buna polis ajanları, ihbarcılar, feodal tiran ve despotlar da dahil Silahlı Kuvvetler ve polisin 1.668 ölüsünü ve Halk Gerilla Ordusu'nunu 1.738 şehidini eklersek, 1986 Mayıs'ı itibarıyla neticede yaklaşık on beş bin ölü çıkar. Doğrusu budur, gerici yayınların kendi uğursuz jenosidlerini gizlemek için tahrif ettiği istatistikler gibi değildir.

Peru'daki halk savaşı budur. Onun analizi ve kapsamı, net düşünmemiz ve doğru sonuç çıkartmamız için dört sorunun -Marksizm-Leninizm-Maoizm, Parti, halk savaşı ve yeni devlet iktidarı -ele alınmasını gerektirdi: Peru halk savaşı ülkeyi alt üst eden güvenilir bir halk savaşıdır; "yaşlı köstebek" eski toplumun bağırsaklarını derinlemesine oyuyor ve hiçkimse onu durduramadı; gelecek şimdiden aramızda oturuyor- eski ve çürümüş toplum umutsuzca çöküyor ve devrim kazanacak. Yaşasın silahlı mücadele!

Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir!

Şan Olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm'e!

Yaşasın Dünya Devrimi!

Yaşasın Başkan Gonzalo!

DİPNOTLAR

(1) Ayacucho, Huancavelica ve Apurimac eyaletlerinin önce yedi, kısa bir süre sonra onüç ilini kapsayan sıkıyönetim bölgesine devletin verdiği rakamlara göre 2.000 asker ve 6 helikopter gönderilmişti. Bölgenin ilk politik-askeri komutanı "iki ya da üç ay içinde Ayacucho eski haline dönecek" açıklaması yaparken, Savaş Bakanı "60x3" stratejisini açıkladı: "Senderistalar Sierra'da yaşayanlarla aynı özellikleri taşıdığı için, üç Senderoyu safdışı etmek için altmış kişiyi öldürmek gerekecek, ve tabii altmış Senderonun öldürüldüğü söylenecek..."

(2) Bu dönemde Peru karşı devrimci güçleri çeşitli ülkelerin karşı devrimci deneyimlerinden yararlandılar. ABD'ye gönderilen Perulu subaylar "Konvansiyonel olmayan savaş" konusunda kurs gördüler. 1983'de Peru'da İsraili "danışmanlar" ortaya çıktı. Bu subaylar And dağlarında Guatemala'dakilere benzer stratejik küçük köyler oluşturmaya çalıştılar. Arjantin'e gönderilen Perulu subaylar ise, Buenos Aires'de istihbarat ve sorgulama teknikleri üzerine eğitim görürken, Arjantinli "danışmanlar" Ayacucho'ya geldiler. 2 Eylül 1984 tarihli New York Times gazetesine bir açıklama yapan Perulu bir karşı devrim uzmanı şunları söylüyordu: "Halka, Aydınlık Yol'unkinden daha büyük bir terör uygulayarak, yıkıcıları çekirdeklerine kadar eriletmek istiyoruz." Bölgedeki askeri yetkililerden General Cisneros ise açıkça "Köylüler hangi tarafta öleceklerini seçmek zorundalar" demişti.

(3) Fernando Belaunde, tüm başkanlığı boyunca adeta sağır rolü oynadı. Hatta bir keresinde, Uluslararası Af Örgütü ve başka insan hakları örgütlerinin raporlarını çöpe attığını bile söyledi.

(4) PKP'nin ILA (Inicio de la Lucha Armada-Silahlı Mücadeleyi Başlatma) adlı ilk askeri okulunun kapanışında, Abimael Guzman sağ oportünizmi eleştirerek şunları söylemişti: "Parti'nin gelişimi, bu yenidir; eski bugüne kadar yapılanlardır. İyi şeyler bile, yaptığımız en iyi şeyler bile eski olmaya başladılar ve, sonuç olarak, bu geleneğe, partilerin bu büyük çöp tenekesine eklenecekler... Bu, silahlı mücadeledir.

Bunlar halk savaşının sönmez alevleridir. Bu çelik daha saflaşacak, bu kılıç daha incelecek, gericiğin bağırsaklarını delmek üzere daha da keskinleşecektir. Yeni budur, yalnızca budur.”

(5) Silahlı birimlerin dört mücadele biçimi vardır: Gerilla savaşı, sabotaj, seçici imhalar, silahlı propaganda ve ajitasyon. Uygulamada 11 adet yöntem kullanılmışlardır: Ajitasyon (duvar yazıları ve bayraklar vs.), sabotaj, seferberlik (halk meclisleri, eylem ve planlamalarla), silahlı saldırılar, hasat kaldırma, çatışma, gerilla eylemleri (birliklere saldırı, baskın, hırpalama, aldatma), çelişkileri kullanma, toprak işgalleri, firar politikası, seçici imhalar.

(6) Halk savaşının planlanma şekli ve hayata geçirilmesi, PKP düşmanları tarafından bile şaşkınlıkla karşılanmıştır. Alain Hertoghe ve Alain Labrousse, “Peru’da Aydınlık Yol Deneyimi” adlı kitaplarında şunları yazıyor:

“Halk Savaşı” en ince ayrıntılarına kadar planlanmıştı. 1983 Ekim’iyle 1984 Mart, ve 1984 Mart ve Ağustos ayları arasında gerçekleştirilmesi planlanan iki büyük ‘dalga’ (oleadas), manyakça bir kesinlikle belirlenmiş bir takvimle sunuluyordu.

‘Birinci dalga (5 bölümde):

a) Hazırlık: 6 Ekim 1983’den 15 Ekim 1983’e kadar.

b) Ses getirici eylemler: 15 Ekim 1983’den 20 Ekim 1983’e kadar.

c) Geniş çaplı gerilla savaşı.

-İlk saldırı: 20/10/1983’den 13/11/1983’e

Talimat: Bütün güçle belediye seçimlerine karşı

-İkinci saldırı: 1/12/83’den 20/12/83’e.

Talimat: Bütün güçle emperyalizme karşı

-Üçüncü saldırı: 31/12/83’den 1/1/84’e.

Talimat: Ordudaki kademe değişikliklerinden yararlanılacak.

d) Son darbe: 1/2/84’den 15/12/84’e, şiddet eylemleri.

e) Tamamlayıcı olarak: 15/12/84’ten 15/3/85’e, ikinci dalganın hazırlıkları.’

En şaşırtıcı olan şeyse, döneme ait gazeteleri okuduktan sonra -bizim yaptığımız gibi -planın kelimesi kelimesine uygulanmış olduğunu görmektir.”(age, Belge Yayınları, sf 106-107).

Sınıf İşbirliği Kulvarında Özgürlük ve Dayanışma Partisi

Reformculuk, düzenin yıkılmasının reformlarla olacağı anlayışından hareket ederken, egemenlerin reformları istediği zaman geri alabileceği gerçeğini gözden uzak tutarlar. Faşizmin hüküm sürdüğü en küçük halk hareketinin veya hak isteminin kanla, vahşetle bastırılmaya çalışıldığı ülkemizde reformculuk faşizmin meşrulaştırılması, ona koltuk değneği olunmasıdır.

Sınıf savaşımının keskinleştiği her durum, her yeni süreç devrimci saflarda da etkiler yaratır. Proletarya, komünizme varana dek devrimin her aşamasında toplumun diğer sınıf ve katmanlarıyla ittifaklar kurmak, halkı yanına çekmek durumunda kalacaktır. Küçük burjuvazi, ikili karakteri gereği devrimci dalganın yükseldiği dönemlerde, Marksizm'den etkilendiği oranda proletarya saflarında -daha yoğun olarak- yer alır. Bu geçici yol arkadaşlığıdır ve karşı devrimin saldırısı karşısında (devrimci dalganın düştüğü, egemenlerin güçlendiği durumda) safları terk ederek düzene yedeklenir. Devrimci mücadeleyi tasfiyeye koyulur. **Tasfiyeciliğin en açık şekli yasal reformist partilerdir.**

Faşizm koşullarında proletarya partisi yasadışı olmak zorundadır. Silahlı mücadeleyi esas mücadele biçimi olarak koymak zorundadır. Yasal çalışma, proletarya partisinin gizli çekirdeğini güçlendirmeye hizmet ettiği ölçüde anlam kazanır. Yasal olanaklardan yararlanmak, bu nedenle illegal bir partinin varlığı ile mümkündür. Yasal çalışma içinde de yasadışı, gizli çekirdek örgütlemek esastır. Proletarya Partisi, önderliğini bu hücreler aracılığıyla sürdürür. Her çekirdek ihtiyaca göre örgütlenir ve yarı yasal, yasal çevrelerle çevrelenir. Amaç, geniş kitleleri devrime seferber edebilmek için düzenin olanaklarından yararlanmaktır. Esas olan illegal parti çekirdeğini güçlendirmek, sağlamlaştırmaktır. Her olanak bunun aracı haline getirilir. Bu, kitlelerin düzene olan öfkelerini bir noktada toplamak, aynı hedefe yöneltmek, siyasal iktidarı almak için, düzeni yıkmak içindir. Proletarya Partisi, yasal hiçbir olanağın olmadığı durumlara göre şekillenir ve kitleleri bu perspektifle eğitir. Siyasal ajitasyon propagandanın temelini illegal çalışmayı koyarken yasal olanaklar varsa kullanır, yoksa olması için çalışır ancak bunu hiçbir zaman çalışmasının

merkezine koymaz. Reformlar, ajitasyon/propagandanın yapılmasını kolaylaştırmak, kitlelerin eğitiminin olanaklarının genişletilmesi açısından yadsınmaz. Ancak bu yapılırken de reformların yeterli olmadığı, çözümün, düzenin yıkılması, proletarya önderliğinde siyasal iktidarın alınması/kurulması ile mümkün olduğunu, bunun için de proletarya önderliğinde köylülük ve diğer halk katmanlarının katılımı ile olacağını ajitasyon/propagandasını yapmaktan bir an bile geri durmaz. Dünyayı ister, hedefini reformlarla sınırlamaz.

Devrimci mücadelenin tasfiyesi anlamını taşıyan reformizm ise bunun aksini temel alır. Reformistler, sömürünün reformlar aracılığıyla sona ereceği anlayışı ile hareket eder, hedefini bununla sınırlar. Bu nedenle reformizm, burjuva ideolojisinin proletarya saflarındaki yansımasıdır. Egemenler açısından büyük tehlike içermediği için sonuçta benimsenir. Bütünü kaybetmektense parçayı kaybetmek ve bu parçanın kırıntılardan ibaret olmasında egemenler büyük rahatsızlık duymaz. Çünkü, reformistlerin proletarya ve halk saflarında yarattığı tahribattan iyi şekilde yararlanarak çeşitli hilelerle bu reformları geri almayı da bilir. Burjuvazi, yılların deneyimi ile proletaryayı denetim altında tutmak için reformist örgütlere izin verir ve ideolojisinin yayılması için olanaklar sunar. Bu örgütlerin devrimci söylem kullanmaları gerçek misyonlarını karartmaz. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısına ve devletin niteliğine göre mücadele biçimleri farklılıklar gösterebilir. Yasal olanakların olmadığı yerlerde illegal örgütler mücadele verirken, olanakların olduğu durumlarda yasal örgütler kullanılmaktadır. Burada bizim açımızdan önemli olan örgütlerin neyi hedefledikleri, ne için savaştıkları, neyi amaçladıklarıdır.

Yasalcılık, illegal partiye tasfiye eden, yasal parti ile düzenin değişeceğini temel alan anlayışın ifadesidir ve reformizmin en açık şeklidir. Temelde, burjuva liberal olan bu anlayışın devrimci söylemlerle (ki genelde böyle çıkar) ortaya çıkması niteliğini değiştirmez. Proletaryanın mücadelesine büyük zararlar verir. Düzen içidir ve kitlelerin devrimci potansiyelini düzen sınırları içine hapsedmek için vardılar. Sömürü-talan düzeninin meşrulaşması, sahte demokratlıklarına somut örnek gösterildiklerinden halkın aldatılmasında etkin rol oynadıkları için tehlikelidirler.

MLM'ler tasfiyeciliğe dolayısıyla reformizme ve yasalcılığa karşı **kesin kararlı** bir mücadele vermek zorundadır ve verir. Özellikle proletaryanın zayıf olduğu durumlarda reformculuğun etkileri çok daha büyük olmaktadır. Reformculuk, bazı düzeltmeler olmasına karşın; düzenin egemenliğini sürdürdükçe ücretli hoşnut köleler olarak kalacak olan **işçi sınıfı açısından, burjuva bir aldatmacadır**. Egemenler reformlarla bir yandan kırıntılar verirken diğer yandan geri almayı bilirler ve bunu işçi sınıfını bölmek ve sömürüyü sürdürmek için kullanırlar. Çok büyük de olsa reformlar işçi sınıfı ve halkın gücünü azaltmak için egemenlerin kullandığı bir silaha dönüşür. Reformlar ülkemizde burjuva-feodal etkinin proletarya ve halkımız üzerinde varlığını sürdürmesini aldatılmalarını koşullarken, bu reformların geri alınmasını da aynı biçimde kolaylaştırır. Reformlardan güçlü bir şekilde yararlanmak da ancak ba-

ğimsiz proleter hareketin varlığı durumunda gerçekleşebilmektedir. Sorun reformların araç mı, amaç mı olduğudur. Reformistler için amaç iken, MLM'ler için araçtır ve devrimci proleter hareketi etkinleştirecek olan bu gerçekliktir. Reformculara inanan işçi sınıfı ve halkın, sürekli aldatıldıkları hem dünya hem de ülkemiz açısından örneklerle doludur. Bu tür durumların özellikle küçük burjuva devrimci potansiyeli nasıl etkilediği ve düzen savunucusu yanlıgilara düşürdüğünü 1961 Anayasası açıkça göstermiştir. Reformların nasıl geri alındığı açısından da bu, iyi bir örnektir. Diğer yandan o günkü tasfiyeciler anlayışları ile yasadışı faaliyeti yasal zeminlere çekme çabasına girenler, 1980 sonrası bunu yaşama geçirme fırsatı bulmuş ve ilk iş olarak da yapmışlardır. TKP, BSP, SP, İP vb. açık örneklerdir.

Reformculuk, düzenin yıkılmasının reformlarla olacağı anlayışından hareket ederken, egemenlerin reformları istediği zaman geri alabileceği gerçeğini gözden uzak tutarlar. Faşizmin hüküm sürdüğü en küçük halk hareketinin veya hak istemenin kanla, vahşetle bastırılmaya çalışıldığı ülkemizde, reformculuk, faşizmin meşrulaştırılması, ona koltuk değneği olunmasıdır.

Burjuva demokratik devrimini yapmış ülkelerde reformculuk, MLM'yi bir yana bırakmak, yerine burjuva toplumsal siyasetini koymak iken ülkemizde ve benzeri yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde silahlı mücadeleye, halkların kurtuluş mücadelelerine karşı olmak; işçi sınıfının iktidar mücadelesini bir yana bırakmak, yerine liberal bir işçi sınıfı hareketi koymaktır. Yani, işçi sınıfı hareketini egemen sınıfların denetimine sokmaktır.

Reformizmin, faşizmi nasıl meşrulaştırdığını, faşizme nasıl destek olduğunu 24 Aralık Genel Seçimleri ortaya koymuştur. Halkın büyük bir kesiminin parlamentodan umudunu kestiği, faşizmin gerçek yüzünü gördüğü bir ortamda seçimlere katılarak "demokratik seçim" yalanının ispatı olurlarken, parlamentoyu umut diye sunarak ve düzenden kopuşu engelleyecek rol oynamışlardır. Bugün de mücadele zeminlerini düzen içiliğin üzerine oturtmaktadırlar.

Yasalılık, faşizm koşullarında halk muhalefetini faşizmin kanlı ellerine tepside sunmaktan ibarettir. Yasal hakların dahi kullanılmasının engellendiği bir ortamda, egemenlerin kendi yasalarına dahi uymadığı bir ortamda bunu amaç edinmiş olmanın -niyet ne olursa olsun- başkaca bir anlamı yoktur.

Reformizm, ideolojik gıdasını burjuvaziden almaktadır. Büyük oranda bu ideolojinin etkisi altındadır. Devrimci söylemleri halka hoş görünme çabalarından ve onları kandırma malzemelerinden başka birşey değildir. Reformizm, ideolojik yapısını ve siyasal çizgisini devrimci zoru ve Marksist ideolojiyi reddetme temelinde oluşturmaktadır. Bununla birlikte egemen sınıfın icazetine sığınmaktadır. Programlarına, devrim-sosyalizm gibi hedefleri koymalarına, gerçek yüzlerini çok iyi bilen faşizm dahi izin vermektedir. Egemenler, yılların deneyimi ile kendisi için gerçek tehlikenin bunlar olmadığını bilincindedir. Devrimci söylemin altındaki özü kendi ideolojisinin sürdürücüsü olduğu ve proletarya ile halk kitleleri üzerinde etkilerini

sürdürmeye yaradıklarının bilincindedir. Silahlı mücadeleyi, devrimci zoru reddetme ve kitleler nezdinde küçük düşürme çabalarında aynı söylemleri kullanmaları bu yüzdendir. Egemenler silahlı mücadele ile bir yere varılamayacağı propagandasını yaparken, silahlı mücadele veren yapıları “gürültü grupları” diye nitelemenin özü de söylemde farklı, özde aynı ideolojidir. Aynı ideolojinin sömürülenler açısından farklı versiyonlarıdır. TKP, TKEP gibi kaşarlanmış revizyonistlerin ve Aydınlik gibi ara akımların yasalılık kulvarına hemencecik girmeleri sosyalizme karşı güçlü rüzgarlara dayanmayacakları açık olduğundan, doğaldır. Bunların gerçek yüzleri öteden beri bilindiği için proletarya ve halk kitleleri üzerinde etkileri fazla değildir. Egemenlere yedeklenenleri olağan olan bu kesim Rus Sosyal Emperyalizmi (RSE)'nin gerçek yüzü iyice açığa çıkınca son umutları da gitmiştir. Zaman geçirmeden düzene yedeklenmişlerdir. Birçok küçük burjuva örgüt ve parti de karşı-devrimin azgın saldırıları karşısında akıma göğüs germek yerine onun kulvarına girerek “paçayı kurtarmak” çabasındadır. Halka ihanetlerini, yiyecekleri tokatın etkisini bildiklerinden olsa gerek çekingen bir tavırla ortaya koymakta, kendilerine meşruluk zemini yaratmanın çabası ile “girişim”lerde bulunmakta, reformist partilerini halka umut olarak sunmaktadırlar. Sunulan umut düzene kapaklanmak ve sömürülen sınıfları pazarlamaktan başka bir şey değildir. Reformizmin özü olan bu yaklaşımı, MLM'ler dün olduğu gibi bugün de halkımıza göstereceklerdir. Bu nedenledir ki, reformistler, devrimci parti ve örgütleri hedef olarak oluşturmaktadır. Proletaryanın ve halkımızın gerçeği görmelerinin sonları olacağına bilinciyle hareket etmektedirler. TDKP'nin girdiği bu devrim tasfiyeciliği giderek çekingenliği de yıkıp yasallaşma ile egemenlere yedeklenmedir.

Proleter saflarda ve radikalleşen halk mücadelesinde büyük tahribatlar yarattığı için reformizme karşı mücadele proletaryanın egemenlere karşı vereceği mücadeleden, siyasal iktidar mücadelesinden ayrı düşünülemez.

Karşı-devrimin rüzgarının şiddetiyle savrulan küçük burjuvanın düzene adım adım yedeklenmesinin seyri ve tasfiyeciliğin en açık biçimi olan yasalılığı temel almasının gerçekleşmesi açısından, Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) çok iyi bir örnektir. Devrim kaçkınılığının, devrimci zordan, proletarya ideolojisinin yakıcılığından kaçışının “birliğinin” iyi bir örneğidir. Devrimci dalganın yükseldiği durumda tasfiyeci anlayışlarla birlikte proletaryanın yanında saf tutarken, dalganın alçaldığı dönemde egemenlerin yanına savrulmanın örneğidir. Ezilenlerin tüm mücadele süreçlerinde devrim kaçkınılığının eski ve evrenselliğini “yeni” olarak sunmanın örneğidir. Farklılığını Marksizm'den kaçışla ifade eden, buna rağmen sosyalist söylemlerle kitleleri aldatacağını sanmanın örneğidir. Siyasal bir partiyi DKÖ seviyesine indirgeme, ideolojiyi yok sayarak gerçek ideolojisini gizlemeye çalışmanın örneğidir. Emperyalizmin düzenini sürdürmek, özünü gizlemek için uydurduğu Yeni Dünya Düzeni'ne uymada egemenlere destek olma, emekçileri bu rotaya sokarak daha “iyi koşullarda” sömürülmesini sağlamanın örneğidir.

Reformizmin, yasalıcılığın faşizm koşullarında ne anlam ifade ettiğini açma burjuva ideolojisinin proleter saflarda yayılmasına, etkinlik sağlamasına yardımcı olma açısından ÖDP'yi yakından incelemek, konunun anlaşılması, bunlara karşı ideolojik mücadele vermenin zorunluluğu ve faşizme karşı silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olmasının kavranması açısından öğretici olacaktır.

Sosyalizmi, burjuva liberalizmi sınırlarına indirgeyen bu reformist parti, farklı küçük burjuva eğilimlerin kaşarlanmış revizyonistlerle yarattığı **tasfiyeciler birliği**dir. Burjuva toplumcu, şekilsiz bir yapıdan öteye gitmemektedir. "Sosyalizmi", sosyalizmin inkarı üzerine kurmaktadır. Dev-Yol, Kurtuluş, Troçkistler, Yeşiller, feministler, yorgun demokratlar, anarşistler, kaçkınlık vb. gibi her türden burjuva yaşama kapak atanlardan oluşan bu kesim içinde temel omurgayı oluşturması ve teorik düzlemini belirlemedeki önemi açısından Dev-Yol'un ele alınması yararlı olacaktır. Bu, devrimci dalganın yükseldiği dönemde bir dergi etrafında örgütlenerek devrim yapacağını sanan tasfiyeci anlayışın, yenilgiyle birlikte çil yavrusu gibi dağılmasının somutlaşmasıdır.

Dev-Yol, 80 öncesi devrimci mücadelede yer alarak geniş kesimleri de etkilemiş bir hareket olması açısından siyasal geçmişimizde önemli bir yere sahiptir. Devrimci mücadeleye önemli katkıları olmuştur. Bununla birlikte küçük burjuva devrimciliğinin, reformizmin devrimci saflardaki tipik hareketidir. Küçük başarıları abarttığı gibi devrim mücadelesini sivil faşistlerle mücadeleye indirgemesi ve en küçük yenilgiye kararsızlaşması küçük burjuva karakterinin özellikleridir.

M.Çayanların Kızılder'e de katledilmesinden sonra önderliğini kaybeden THKP-C, bir çok harekete ayrıldı. Dev-Genç 77'lerde kendini Dev-Yol olarak adlandırdı. Dev-Yol, bir dergi çevresi olarak radikalleşen halk hareketini iyi değerlendirdi ve bir kitlesel güce erişti. ML ideolojiden uzaklığı, tasfiyeci anlayışlarından ötürü ML anlamda merkezi bir yapıya sahip olmaması, küçük burjuva bir politik çizgide olmaması bu gücü doğru zeminde hareket ettirmesini engelledi. Bu nedenle yarattığı olumlu değerleri kalıcılaştıramadı. (Fatsa'da olduğu gibi.) Silahlı mücadeleden etkilenen kitleleri gerilla grupları olarak örgütledi ve o koşullarda önemli bir silahlı güce erişti. Küçük burjuva ideolojisinden kaynaklı şekilleniş ve iktidar hedefinin olmamasından dolayı 12 Eylül'le birlikte en başta bu gruplar dağıldı. Silahlı mücadelede karar kılmak yerine, dönecek ruh haliyle silahlar bırakılarak kaçıldı. Bu durum halkın devrimcilere güveninin sarsılmasında büyük rol oynadı. "Öncü"lerinin döneceği, halka, devrimi desteklememede meşruluk zeminini yarattı ve halkın karşı-devrim karşısında kendi başına bırakılması olumsuz yönde etkiledi. Teslimiyet aynı şekilde zindanlarda sistemleşti. DY Mamak'la, Mamak teslimiyetle özdeşleşti. DY önderleri bu ihanetten ders çıkarmak yerine durumlarının teorisini yapmayı temel aldılar. Yenilgi öncesi kendini her şey gören bu anlayış yenilgi sonrası hiçbir şey olduklarını ispata yöneldiler. Kitle kuyrukçuluğunu tescilleyerek yorgunluklarını gizlemeye çalıştılar. Sürecin sorumluluğunu üstlenmek yerine paçalarını kurtarmanın teorisi oldu bu aynı zamanda.

DY küçük burjuva ideolojisi, küçük burjuva şekillenişle yer etti ve taban fanatik bir biçimde varlığını sürdürdü. Aktif mücadeleden kitleleri koparmada, alıkoymada, pasifleştirmede büyük rol oynadı. Devrimci söylemlerle reformist çizgisini kitle örgütleri içerisinde sürdürdü. Bir yandan da **Marksizm'in reddi temelinde** tartışma süreci başlatarak yurtdışı ve Mamak damgalı teorileriyle kitlelerini yasal zemine çekmenin, mücadeleden alıkoymanın sürecini hızlandırdı. Geleneksel olana karşı çıkmak adına, sorgulamak adına, teslimiyetçilik noktasına gelindi. Proletarya ideolojisinden kopuşunu ilk koyduğu dönemde çekingen bir şekilde Marksizmi sorgulamak adına tartışmalar başlatıldı. **Marksizm, bilimselliğiyle, yaşama uygulanışıyla dimdik ayakta iken onlar egemenlere yedeklenmeye kadar savruldu.**

Bir sorgulanmanın, ne için yapıldığı önemlidir. Yaşama geçirmekte daha uygun hale getirmek, kavramak, güncel kılmak için sorgulamak, incelemek önemlidir. Küçük burjuva, her kavramı olduğu gibi inceleme-araştırma, sorgulama kavramlarını kaçışın zeminini oluşturmak için kullandı. Marksizm-Leninizm'in "çağa uymadığı" sonucuna vararak bizim açımızdan **eski**, kendileri açısından "yeni" teoriler üretmeye girişti. Üretilen her teori küçük burjuvanın proletaryadan uzaklaştığı, giderek tövbe-karlık zeminine kayan dönelikle ifadesini bulan bir sonuca vardı. Bu, küçük burjuvanın temelde proletaryaya, kendi öznelinde ise zorluklara göğüs gerememe ve kaypak sınıf karakterinin kendine güvensizliğinin somutlaşmasıdır. Küçük burjuvanın ikili karakteri devrimci dalganın durumuna göre hareket etmesini de koşullar. Proletaryanın güçlü olduğu dönemlerde proletaryadan, burjuvazinin güçlü olduğu durumlarda burjuvaziden yana tavır koyar. Kimi, düşmanın zoru karşısında hemen sıvışırken kimileri de devrimci mücadele içinde oldukları temelde, edindiklerinin yönlendirmesinde, teşhir olmamak için kaçışın zeminini hazırlamaktadır. Çünkü halka ihanetin anlamını yaşadıkları birçok deneyimden bilmektedir. Halkın kendine ihanet edenleri er geç mahkum edeceğinin bilincindedir. Bu anlayış proleter ideolojiyi reddetmekle birlikte küçük burjuva devrimci ideolojiden kaçışı da getirmekte, kafa olarak uzaklaşılan ortamdan madden de uzaklaşmanın yolları konmaktadır. Marksizmden kaçışın, "yeni" teorileri uydurmanın temel mantığını da bu gerçekler belirlemektedir. MLM ideolojiyi az-çok bilen her insan bu "yeni"nin yüzyıllardır devrim mücadelesinden kaçmayı temel alanlar açısından çok eski olduğunu, sınıf mücadeleleri boyunca ezilen sınıfa ihanet eden her kaçkının benzer teoriler koyduğu açıkça bilinmektedir. Taner Akçam, Oğuzhan Müftüoğlu, Melih Pekdemir.... gibi kaçkınlar bir yandan önder olmadıklarını söyleyip sorumluluğu üstlenmekten kaçarken, diğer yandan DY çevresi üzerindeki etkilerini kullanarak reformist çizgilerini yasal partide somutlaştırarak kaçkınlıklarına yeni bir halka eklediler. Marksizmden kaçışı meslek edinen "devrimcilik"leri ile yanlarına diğer tasfiyecilerle reformistleri de alarak yassallaştılar. ÖDP olarak siyaset sahnesinde yerlerini aldılar. ÖDP, yurt dışında (Taner Akçam'la somutlaşan) ve zindanlarda teslim olan DY kadrolarının kendi burjuva yaşamlarına uygun olarak teorileşen ve DY grupları üzerinde uygulanmasının meyve-

sidir. Böylece **DY'nin tasfiyeci çizgisi** "tartışma" adı altında kendine meşruluk zemini yaratarak, küçük burjuva devrimciliğinden faşizme koltuk değnekliğinde önderlik etmeye kadar savrulmuştur. Türkiye Devrimci Hareketi (TDH)'ne kattığı olumluluklara sahip çıkamamış, aksine kazanımlarını kendi kaçkınılığının zeminini yaratmak için kullanmış, buna kurban etmiştir. Çürümüşlükleri ile (kadroları) devrimcilere güveni zedelerken, Marksizm'in içini boşaltarak kullanmakla proletaryaya ihanet ettiler ve onları egemenlerin aldatmacalarına açık hale getirmekte önyak oldular.

Küçük burjuva sınıfı, toplumumuzun büyük bir kesimini kapsamaktadır. Bu nedenle sosyalizme karşı çelişik, kararsız, yalpalayan bir tutuma sahip küçük burjuva eğilim, kişi ve grupların yoğun olması doğaldır. Diğer yandan bu küçük burjuva yığınları devrimin herhangi bir başarısızlığı anında dönecek ruh haline daha çabuk yenilmekte ve daha çabuk cesaretini yitirmeye yatkındır. Dünyadaki ve ülkemizdeki gelişmeler MLM ideolojisinin ışığında değerlendirilmediğinde, devrimci saflarda sağ ve sol sapmaların olması kaçınılmazdır. Küçük burjuvazi, Marksizm'den etkilediği oranda, proletarya yanında saf tutar. Bu geçici yol arkadaşlığı devrimci dalganın yükseldiği durumda yoğunlaştığı gibi yenilgi dönemlerinde kaçkınılığa, döneğe döner. Dünyada esen sağcılık rüzgarları ve 12 Eylül yenilgisinin etkisi devrimci saflarda büyük tahribatlar yarattı. Karşı-devrimin uyguladığı baskı karşısında ideolojik-siyasi-örgütsel bazda dayanamayan küçük burjuvazi sürece hemen uyum sağladı ve teslimiyet, sürece damgasını vurdu. RSE'nin gerçek yüzünün apaçık ortaya çıkması ile iyice umutsuzlaştılar. Kimi soluğu yurtdışında alıp mülteci olarak, kimi cezaevlerinde kendi teslimiyetçi durumunun teorisini yapmaya koyuldu. Marksizm'den etkilenme oranında reformist hareketlerin, kimi mücadeleyi hemen terk ederken, kimi sürece yayararak yasalılığı "kurtuluş" olarak seçmeye kadar savruldu.

MLM'lere düşen görev silahlı mücadelede ısrar ederken her türlü reformist, tasfiyeci, yasalıcı anlayışlara ve bunların somutlaştığı örgütlülüklerle karşı ideolojik-siyasal mücadelede ısrarlı olmaktır. Devrimci mücadelemizin başarıya ulaşması egemen sınıfın ideolojisinin tüm yansılarını ve türevlerine karşı mücadele ile sağlanacaktır. Bu görevin aksatılması, gevşetilmesi proletarya saflarında egemen ideolojinin güçlenmesine neden olacaktır. Devrimci mücadele keskinleştikçe saflara katılanlar çoğaldığı gibi, safları terkedenler her zaman olacaktır. Bazıları düzen içinde hemen erirken, bazıları mücadelesini reformlarla sınırlayarak kitlelerin aldatılmasına yardım edecektir.

DY açısından bugün geldikleri durumda kurdukları parti, programı ile, farklı eğilimlerden grupları ile, sloganları ile **sosyal toplumcu bir özellikten öte değildir**. Programa konulan "sosyalizm", kurulan örgütle gerçekleşemeyecek kadar uzak bir kavramdan öteye gitmemekte, devrimciliği reformlar sınırını aşmamaktadır. Yasalılığa evrilen süreçleri, militanlaştırılarak devrim mücadelesine aktarılması gereken

yüzlerce insanın pasifize edilişinin sürecini de kapsamaktadır. Tasfiyeci anlayış, DKÖ'lerle devrimciler örgütü arasındaki belirgin farkı koymamasından ve merkezi bir örgütlenmeleri olmamasından dolayı, reformist çizgilerini DKÖ'lerle yaşama geçirmeye koyuldular. Bu yaklaşım, DKÖ'lerin gerçek işlevini oynamaktan çok, kitlelerden kopmasına, dar çevrelere dönüşmelerine neden olmuştur. Uzun süre DKÖ'lerde etkinlikleri bunu kanıtlamaktadır. Bugün de aynı yaklaşım radikal kitle hareketini pasifize ettirmesiyle sürmektedir. Örgütler arasındaki farkın netleştirilmesi, devrimciler örgütünün yerli yerine konulmamasındaki sakat anlayış, **ÖDP'nin de DKÖ niteliğinde** olmasını koşullamıştır. Marksizm'den belli oranlarda etkilenen küçük burjuvazinin Marksizm'den öcü gibi kaçması, geçmişine lanet okuması, sınıf mücadelesinin yacıklılığından, devrimci zorun kullanılması karşısında gelecek baskıya karşı duramamasındandır. **Faşizmin ağır baskısı altında düzenden kopan kitlelerin bir ayağını düzene yeniden bağlamak, militanlaşmasını engellemek devrimcilerin işi olamaz.** Devrimden dönenlerin, kaçkınlar sürüsü önderlerin, faşizmden icazet alacak kadar alçalan önderlerin kitleleri götüreceği başka bir bataklık da yoktur. Bu "önderlerin" çürümüşlüklerini kitlelere mal etmekten başka yapabilecekleri birşey yoktur. Bu çürümüşlüğün geldiği boyut TV kanallarında tartışma adına küfürleşmelerle, "sosyalistlerin düzen parlamenterlerinden farkı yok, hatta daha kötü" dedirtecek kadar sosyalizme, devrimciliğe nasıl zarar vermişse bugün kurdukları parti icraatlarıyla daha büyük zararlar verecektir. Düşmanın açık haliyle savaşmak kolaydır. Ancak kendini "devrimci" diye lanse edenlerin halk kitleleri ve proletarya üzerindeki etkisini silmek zaman alacaktır. Bunlar, mücadelenin radikalleştiği her süreçte kitlelerin önüne faşizmle uzlaşmayı koyacaktır. Devrimci mücadelenin her aşamasında bu rolünü oynayacaktır. Faşizmden alınan her taviz büyütülerek halk aldatılacaktır. Devrimciler örgütü ile kitle örgütlerini aynı kefeye koyan bu anlayış basit bir kavrayışsızlık değil, küçük burjuvazinin, karşı devrim baskısı karşısında zorunlu sonucu uzlaşmacı misyonunu oynamasının ana zeminidir. **Demokratik merkezîyetçiliği işleyiş ilkesi olarak almayan** bir örgütün yapacağı sadece kitleleri oyalamaktır. Her türden kaçkının bir arada tutulması için konulan bir demokrasîcilik, küçük burjuva anarşist başı bozukluğun disipline gelmemesinin somut ifadesinden başka birşey değildir. Genelde tüm reformist, yasalçıların, özelde ÖDP'nin çağımızın sosyal-demokratları ve, düzenin sibobu olmaları karakterleri gereğidir.

ÖDP'nin, "sosyalizmi kurmak" için dayandığı program, **düzen sınırları çerçevesindedir.** Örgütlenme tarzı, sınıflar arası gelişmeleri çözme yöntemi, mücadele biçimi, devrimimizin karakterini reformist, tasfiyeci tarzda belirlemesi ile burjuva liberal yapısını kanıtlamaktadır. Bu, devrimin ve sosyalizmin partisinden ne kadar uzak olduğunun da kanıtlanmasıdır.

ÖDP, pratikte sınanmış sosyalizm ve devrim deneyimlerini reddetme temelinden hareket ederek, proletaryanın temel silahlarını bir yana bırakarak birçok eğilimi bir arada tutmaya çalışmaktadır. Dogmatizmden kurtulmak, gelenekten kopmak adına

bir yana bıraktıkları devrimci Marksizm'in temel araçlarıdır. Reddedilen proletarya diktatörlüğüdür. İlegal mücadelenin, devrimci zora dayanmanın, silahlı mücadeleyi esas almanın reddedilmesi, devrimin görevlerinin reddedilmesidir. ÖDP için devrim, reform demektir. Bütünü istemek yerine kırıntılarla yetinmektir. Sömürünün, zulmün "daha iyi şartlarda" sürdürülmesidir. Bu durum, silahlı mücadele geliştiğinde diğer reformist tasfiyeciler gibi ÖDP'yi de silahlı mücadele veren yapıların karşısına dikecektir. Bu, reformizmin kaçınılmaz sonudur.

Programı incelendiğinde, dünyaya ve ülkemize yönelik belirlemelerle sunulan çözümlerin ne denli eklektik olduğu, ÖDP'nin örgütsel ilkeleri ile bırakın bunları, demokratik bir kampanyayı dahi sağlıklı biçimde yürütemeyeceği ortadadır. Programına koyduğu çoğu talep, burjuvazinin rahatlıkla kabul edeceği şeylerdir. Bir kısmı ise kabul edilmiş durumdadır. (Seçmen yaşının 18 olması gibi). Kendi yasalarına dahi uymayan bir devletle halkın karşı karşıya olduğunu bilmeyen birinin saflığı ile ele alınmış sanırsınız. Ancak ÖDP'nin önde gelenleri ve tabanının büyük çoğunluğu devletin faşist olduğunun farkındadır. Bunu telafuz etmemelerinin nedeni bilmemelerinden değil, faşizme karşı mücadelede kararsızlıklarındandır. Sınıf çıkarlarına uygun olmamasındandır. ÖDP tesadüf değil YDD'nin kaçkınlara yüklediği görevin yerine getirilmesidir. Sosyalizmin tahrif edilmesidir. ÖDP'nin "ne emperyalizmden", "ne sosyalizmden", "ne proletaryanın öncülüğünden" haberi vardır, bu nedenle de dünya gericiğinin ağızından konuşulmaktadır. Bunu yer yer açıkça ortaya koyarken, çoğu zaman satır aralarına sıkıştırmaktadır.

"Özgürlük ve Dayanışma Partisi, özgürlükçü, özyönetimci, enternasyonalist, demokratik planlamacı, doğa-insan ilişkilerini yeniden tanımlayan, militarizm karşıtı ve cinsiyetçi olmayan bir sosyalizm doğrultusunda, sermaye güçlerinin egemenliğini ve emperyalizmin tahakkümünü ortadan kaldırarak emek güçlerinin siyasi iktidarının kurulmasını amaçlar."

Sosyalizm adına revizyonizmin uygulamalarını baz alarak yapılan bu belirlemeler, sosyalizm adına sunulan şeyin ne denli çarpıtıldığını göstermektedir. Emperyalizmin bugün ezilenlere propagandasını yaptığı sosyalizmle aynıdır. Sosyalizm, sayılan şeyleri kapsamayan bir sistem mi? Şekilsiz, ne idüğü belirsiz bir parti ile mi gerçekleştirilecek bu amaç? Sosyalizmde proletarya diktatörlüğünün olması özgürlüğün olması demektir. Bir avuç sömürücüye karşı diktatörlük, emekçiler açısından demokrasi demektir. Bu demokrasiyi, özgürlüğü sağlayacak olan ve burjuvazi ile birlikte kendini de yok edecek olan proletaryanın kendisidir. Sosyalizmden ayrıca özgürlükten bahsetmek burjuvaziye özgürlük istemektir ve bu; burjuva demokrasisi (diktatörlüğü) ile eş anlamlıdır.

"Ancak siyasal ve toplumsal alanda devrimci bir değişimin, emekçilerin partisinin herhangi bir biçimde hükümet olmasıyla değil, bizzat işçilerin ve emekçilerin kendilerini yönetmesiyle gerçekleşeceğini bir an bile gözden yitirmez."

Proletarya partisinin önderliğinden ve Proletarya diktatörlüğünden vazgeçerek,

bunları yadsıyarak bu söylenenin gerçekleşmesi imkansız olduğu gibi burjuvazinin egemenliğinin sonsuzlaştırılmasından başka bir sonuca da ulaşamaz. ÖDP'ye göre: Kitleler devrimi kendiliğinden yapacak, kendiliğinden öğrenecek, yönetecek. Yıllarca zora dayanmış egemen sınıf buna hemencecik izin verecek. ÖDP'nin gerçek varlık koşulu işte burada saklı: Ezilenleri oyalamak, hedeflerini bulandırmak, kafalarını karıştırmak, işbirlikçisi oldukları egemenlerin kaçınılmaz sonlarını geçiktirmeye yardımcı olmak!

"Bu anlamda işçilerin, aydınların, kamu çalışanlarının, köylülerin kısacası tüm emek güçlerinin deneyimlerinin, örgütlenmelerinin, karar alma, denetleme ve yürütme yeteneklerinin geliştirilmesini öngören, tüm toplumsal yaşam alanlarında üretenlerin yöneteceği bir dünyanın şekillenmesine öncelik veren bir eylem planına sahiptir."

Burjuva ideolojisinin halkçı versiyonu! Tüm üretenlerin yönettiği bir dünya burjuvazinin kendini yeniden ürettiği bir dünyadır. Proletaryanın önderliğinde ve onun ideolojik belirleyiciliğinde şekillenecek bir dünya ancak sömürüyü ortadan kaldıran bir dünyadır. MLM ışığında yaşanan deneyimler bunu öğretmektedir. Farklılık adına Marksizm'in reddi anlamına gelen bu belirlemeler, ÖDP'nin ideolojik zeminidir. Bu da **burjuva liberalizmidir**.

"80'li yılların sonunda soğuk savaş döneminin sona ermesiyle birlikte 'Yeni Dünya Düzeni'nin kurulduğu ilan edildi. Bu iddiaya göre artık serbest piyasa ve liberal demokrasi düzeni tek evrensel düzen olmuş, hatta kalıcı barış ortamında tarihin sonuna gelinmiş, en mükemmel sistemin kapitalizm olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak bu iddia doğrulanmadı. İki kutuplu eski düzenin yıkılmasıyla ne tek kutuplu bir dünya ortaya çıktı ne de ekonomik-politik istikrar sağlanabildi."

Belirlemeye bakılırsa ÖDP de böyle olacağına inanmış gibi!? Bir hayıflanma seziliyor. Sizi de kaçınılaştıran bu yalanlar değil mi zaten? Uslu çocuklar olun ki bunları gerçekleştirilelim mi, dediler size? İki kutup denilen şeyin, aynı ideoloji ve yapının yani emperyalizmin farklı versiyonları olduğu anlatılmadı mı zamanında MLM'ler tarafından. Düzen eski düzen, değişen yeni gelişmelere, sömürünün daha da yoğunlaşmasına uyarlanması. Değişen sizsiniz. Sizin küçük burjuva radikalizminden liberal burjuvaziye evrilmeniz. Siz siz olun her söze inanmayın; her vaade kanmayın. Gün gelir size de ihtiyaç duyulmaz, tarihin çöplüğüne postalanırsınız. **Proletaryanın devrimci gücü karşısında erir gidirsiniz**. Ne fikir babalarınız kurabilir sizi ne de devrimcilik maskeniz.

"Dünyada, yaşanan değişimler, her geçen gün, 19.yüzyılın sonundaki 'eski düzene benzer görüntüleri ortaya çıkarıyor. Kapitalizm, kapsamı durmaksızın genişleyen iletişim, ulaşım ve bilişim teknolojisiyle, dünyayı tek bir 'global' piyasa olarak birleştirmeye ve rakipsiz bir hakimiyetle kuşatmaya çalışıyor."

Bu sermayenin giderek daha da merkezleşmesi, dolayısı ile emperyalizmin, emperyalizme bağlı ülkelerde faşizmin azgınlaşması demek. Doğruları görmek yetmi-

yor. Peki azgınlaşan faşizme kitlelerin ileri kesimlerini açık partinizde toplayıp, tepside sunarak mı karşı çıkacaktır? Merkezileşmenin gün be gün kendini dayattığı bir süreçte, azınlığın dahi çoğunluğa tabi olmadığı, her eğilimin özerk olduğu bir yapıyla mı buna karşı koyulacaktır? Bu ve devamındaki belirlemeleri yapmak için yıllarca tartışmak gerekmezdi. Biraz incelendiğinde aynı belirlemelerin bir çok kez yapıldığını göreceksiniz. Bu bile “tartışma”, “yenilenme” adı altında yıllarca büyük bir devrimci potansiyeli pasifleştirmenin kanıtı olmak için yeterlidir.

“Özgürlük ve Dayanışma Partisi, insanın insanı sömürmesine, sermayenin emek, erkeğin kadın, zenginin yoksul üzerindeki hakimiyetine, cinsiyet ayrımcılığına, baskıya, şiddete ve eşitsizliğe dayalı düzene son verilmesi için mücadele eder.”

“Mücadele Ekseni ve Talepler” başlığı altında ele alınan bölümde hoş sözler söylenmektedir. Bu, aynı zamanda gerçeğin maskesi niteliğindedir. Baskıya, sömürüye, şiddete, eşitsizliğe dayalı düzene son verilmesini amaçlamak, bu talepler doğrultusunda örgütlenmek, doğru araçlar seçmekle mümkündür. Şiddet, ancak devrimci şiddetle ortadan kaldırılabilir. Diğer tüm istemler de öyle. Bu, biz istediğimiz için, niyetimizle bağıntılı birşey değil, egemenlerin dayattığı biçimdir. Hiçbir egemen kendi isteği ile iktidarını sona erdirmez. **Zorla almak gerekir. Zora dayanan bir mücadele, sıkı, dar, profesyonel devrimcilerden oluşan ve MLM'yi rehber edinen bir parti gerektirir.** Yasal olanakları illegal çekirdeği güçlendirmek için kullanan, yasallığı hiçbir zaman bunun önüne çıkarmayan bir çalışmayı zorunlu kılar. Bütünsellik içinde ele alındığında ÖDP buna uygun değildir. Bu, göz boyamak, tasfiyeciyi yüzünüzü gizlemeye yönelik çabanızın ürünüdür.

Talepler somutlaştıkça, sosyalizmden ne anlaşıldığı daha da berraklaşıyor. Burjuva liberal zeminde bir düzendir istenilen. Demokratik talepleri dile getirmek için başlı başına bir siyasal parti kurmaya gerek yoktur. Bu amaçla kurulan parti devrimci mücadeleyi tasfiye içindir.

Bölüm sonunda, ÖDP'nin hedefleri konmaktadır ve bu hedefler **“Mücadele Ekseni ve Talepler”** bölümünde ele alınanların lafta söylendiğini ispatlar niteliktedir.

“Özgürlük ve Dayanışma Partisi, toplumsal ve siyasal gelişmelere müdahale etmenin zeminini ve olanaklarını genişletmeyi; emeğin ve özgürlüğün sesini yükseltmeyi, özgür, dayanışmacı ve eşitlikçi bir hayatın oluşturulmasına katkıda bulunmayı; taleplerin gerçekleşmesi için mücadelenin toplumsallaşmasını hedefler. Amaçlarını ve eylem planını benimseyen herkesi bu hedef doğrultusunda birlikte mücadeleye çağırır.”

Reformizm işte buradadır! Hedefin devrim olmadığı, yapının tasfiyecilik olduğu burada özetlenmektedir. Devrimci bir partinin hedefi, olanakları genişletmek olamaz başlı başına; devrimci bir partinin hedefi, **siyasal iktidarı ele geçirmektir**, tüm reformlar için mücadelesi buna tabi olmak zorundadır.

Faşizm koşullarında yasal parti ile devrimci mücadele vermek ve devrim yapmak olanaksızdır. Bu gerçeği bugün sadece tasfiyeciler görmezlikten geliyor. Buna aşağıda değineceğiz. Ancak daha öncede belirttiğimiz gibi; ÖDP Tüzüğüne bakıldığında, işleyiş ilkeleri, bir DKÖ'nün işleyiş ilkelerinden daha geri durumdadır. Bu, proletarya partisinin reddinin, proletarya ideolojisinin reddinin, Marksizm'den kaçışın ve ÖDP'nin Marksizm'den kaçışı ile **ML örgütlenme ilkelerinin tahrif** edildiğinin geldiği noktadır. ÖDP'nin varlık koşulu, kitlelerin öncüsü ile buluşmasını geçiktirmek olduğu ortadadır. En küçük demokratik hakkın bile kullanılmadığı bir ortamda, bunu kullanmak için dahi demokratik merkezî yetçi bir örgütlenme gerektiği açıktır. Bir DKÖ'nün de partideki kadar sıkı olmasa da böyle bir işleyişin olması şarttır. (Demokratik merkezîyetçilik özde aynı, biçim olarak DKÖ'de daha esnek.) Kararlar ancak en geniş katılımı alınır, alınan karara herkes uymalıdır. Bu, gönüllülük temelindedir ve bireyler iradelerini çoğunluğun iradesine tabi kılmaktadır. Gönüllülük, alınan kararlara uymamak için temel alınacak birşey değildir. Tersine örgüte veya eyleme katılmak için gerekli olan bu koşul, karar aşamasının öncesinde, orada olmak için gereklidir, karar sürecine katılan birinden gönüllülük değil, **disipline uymak beklenir. Herkesin işine geldiği gibi tavır aldığı bir örgütlenme sadece küçük burjuva başı bozukluğunun ifadesidir**, disipline gelemeyişidir. Bu hali ile ÖDP bırakın devrimci bir parti olmayı, reformları dahi gerçekleştirmekten uzak, mücadele çizgisi muğlak, kitle partisinin de uzağında, eylem birliğini sağlayamayacak olan bir **kaçkınlar, yorgunlar, her türden anti-Marksistler toplamıdır**. Bugün demokratik talepleri ileri sürmeleri yüzlerini gizlemek içindir. **Gerçek**, her şeyi bu taleplerle sınırlamalarındaki **yasalcılık, tasfiyeciliktir**.

Yasalci zeminde kendilerini garantiye alırken, diğer yandan bunun bile sorumluluğunu almaktan kaçınmanın ilke edinilmesi, meşrulaştırılmasıdır yapılan. Bunun için tüzüğün 4. Maddesinin ilgili bentlerine bakmak yeterlidir. (Aynı zamanda bu, örgütsel eklektizmin en belirgin halidir)

"Parti içi işleyiş ve yaşamda, demokrasi esastır. Partide; çoğulculuğu, farklılıkların meşruiyetini ve azınlığın haklarını güvence altına alan bir seçim sistemi uygulanır."

"Partide üye hukuku egemen ve geçerlidir. Üyelerin ortak politik kimliği partinin program ve tüzüğünde ifadesini bulur."

"Parti üyelerinin birey, çevre veya platform olarak tutum ve görüşlerini tüm partiye ve kamuoyuna duyurma hakkı vardır."

Partide, program ve tüzük zemininde eylem birliği esastır. Kararların uygulanmasına katılmak gönüllülük esasına dayanır. Ancak karara katılmayanlar karşı eylem örgütleyemez."

Bu anlayışla bir karar aldınız, bunu nasıl uygulayacaksınız? Kararı uygulamak gönüllülüğe dayandığına göre, uymayanları nasıl uyduracaksınız? Tembellik hakkını da savduğunuz bir düzlemde, nasıl olacak?

Kıscacası ÖDP'nin bir devrim partisi değil, bir düzen partisi olduğu, yasalılığın en açık tasfiyecilik olduğunun anlaşılması için tüzüğüne bakmak yeterlidir. Az çok düşünen ve Marksizm'den olumlu yönde etkilenen her insan bunu kolaylıkla görecektir

Sonuç olarak;

Faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde silahlı mücadele esastır. MLM ideoloji ile donanmış, siyasetini MLM'nin belirlediği ve örgütsel ilkeleri buna göre oluşturulmuş bir illegal parti ancak devrimimizi gerçekleştirebilir. Proletarya öncülüğünde köylülüğe dayanan, diğer halk katmanlarını yanına çekerek ve onları iktidar perspektifiyle donatan Proletarya Partisi bunu başarabilir. Emperyalizme ve faşizme karşı 'devrimci zor'u bugünden kullanmak zorunludur. Bu nedenle silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi olarak alan Proletarya Partisi ancak devrimimizi sonuna kadar götürecektir. En küçük hak alma istemine kanla, işkenceyle, zulümle karşılık veren bir iktidarın yıkılması ancak halkın silahlı savaşımı ile mümkündür. Halk savaşının zorunluluğu, ekonomik-siyasal yapının koşulladığı bir biçimdir ve gerilla savaşı temel savaşıdır. Kırlardaki gerilla savaşını yükselterek şehirlerde güç toplamaya yönelik çalışarak, kızıl siyasi iktidarlara şehirler kırdan kuşatılarak devrimimiz gerçekleştirilecektir. Bu, zaman zaman ayaklanmalar düzenlemeyi yadsımaz.

Proletarya Partisi, illegal bir çekirdeği temel alıp bunu yarı yasal ve yasal bir dizi örgütlenmeyle çevreleyerek önderliğini yerine getirecektir. **Ancak yasal olanaklardan illegal yasadışı çekirdeği güçlendirmek için yararlanacaktır.** Tüm örgütlenmeler içinde (kırdan-şehirden) illegal örgütlenme, mücadele biçimlerinde silahlı mücadele esastır. Bunun gerçekleşmesi demokratik merkezîyetçilik ilkesini benimsemiş, sıkı disiplinin uygulandığı bir çalışma ile yapmak zorunludur. Reformizmin savrulduğu yasal partilerin ve özelden ÖDP'nin reddettiği, "öncü" olarak gösterdiği bu, gönüllü disiplin olgusudur. Her örgüt, eyleminin muhtevasına göre belirlenir. **Proletarya Partisi sömürsüz, sınıfsız bir toplum istiyor;** sömürüyü, sınıfları kaldırmak için siyasal iktidarı istiyor. Bunun varolan iktidar silahlı mücadele temelinde toplumun devrimci dinamiklerini örgütleyerek yapacağını bilinciyle, "yıkmadan inşa olmayacağını" bilinci ile yapıyor. **Yasalcılarımız ise faşizmden kırıntılar elde ederek evrimi istiyor.** Kitlelerin kendiliğinden mücadelesini koşulluyor. İradî müdahaleyi bir yana bırakıyor. Reformları temel alan bir parti ancak ve ancak reformlarla yetinir. **Devrimci bir parti, yasadışı ve silahlı mücadele veren bir partidir.** ÖDP, yasalılığı, reformculuğu ile devrimci bir parti değil **devrimi tasfiye eden, reddeden bir partidir.**

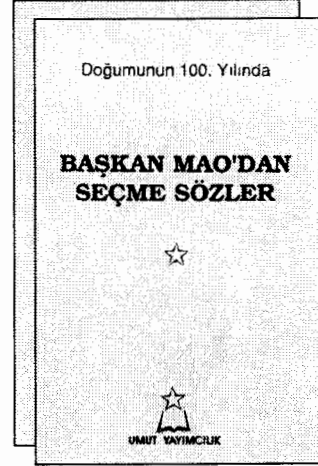
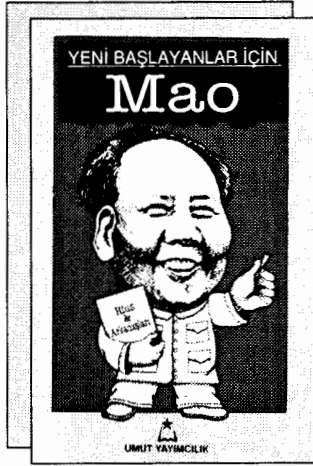
Her dönemde kaçınlar ve kaçınılığını gizlemeye çalışanlar olmuştur. Bizim kaçınlarımız da bu evrensel durumu ortaya koymaktadırlar. Ülkemiz koşullarında, faşizmin azgın saldırılarının yoğunlaştığı günümüzde kaçınılığın geldiği son boyut yasalılıktır. İlegal partiye güç vermek, illegaliteyi temel almak yerine, gericiliğin icazetine sığınarak yasal partiyle devrim gerçekleştirme hayali, hayalden öte, faşizmi meşrulaştırmaktan başka birşey değildir. Proletaryanın ve halk kitlelerinin düzenden giderek daha fazla koptuğu bir dönemde -devrimci söylemlerle- onların kabaaran öfkelerini düzen içine yeniden çekmek, düzenin sibobu olmak sadece ve sade-

ce **sosyal demokratların işidir**, devrimcilerin değil. Parlamentonun ve varolan diğer faşist partilerin teşhir olduğu bir dönemde bunu yapmak, parlamentoyu çözüm göstermek, faşizmi perdelemeye soyunmaktır. En küçük demokratik talebin, katliamla yanıtlandığı bir ortamda, kitlelerin siyasal taleplerini dile getirmenin yolu **yasal bir parti olamaz!** Bu devrimci potansiyeli bir yandan düzen içine hapsederken, diğer yandan proletarya ve halkın ileri kesimlerinin illegal mücadeleye güvensizliğini temel almakta, koşullamaktadır. Faşizmin bu yöndeki telkinleri, uluslararası devrimci hareketin gerilemesi, dünyada esen sağcılık rüzgarları ve emperyalizmin bu yöndeki ideolojik bombardımanı gözönüne alındığında durumun vehameti de daha açıklık kazanmaktadır. Bu esen karşı-devrim rüzgarlarına “sol”dan destek anlamını taşımaktadır. Bu durumları sınıf işbirliğine denk düşmektedir. Bunu yapanlar da bir zamanlar devrimci mücadelede yer almışlıklarını referans yapmaktadırlar. Proletarya ve halkın diğer kesimi için açık düşmandan daha tehlikelidir bu tutuma girenler. Çünkü düşman ne kadar açık olursa, ona karşı savaşım da o denli net ve açık olur. **İşbirlikçiler ise düşmanı bulanıklaştırmakta, vurulması gereken hedefin önüne set çekmek misyonunu oynamaktadır.** Bulanıklık sadece ve sadece faşizmin işine yarar. Silahlı mücadelenin zorunluluğu, temel mücadele biçimi olması ve düşmanın bundan korkusu açık seçik ortada iken bu baylarımız kitlelerin radikalleşmesini engellemek için vardır. Ve tüm kaçınları, sosyal sınıf düşmanlarını düzenle çelişkisi olan her kesimden insanı birleştirerek, silahlı mücadeleden alıkoyma misyonunu yerine getirmektedir. **Bunların halkın zihnini bulandırmada düşmandan daha tehlikeli olmaları devrimci söylemleri temel almaları, “devrimciliği;” içini boşaltarak, halkın gözünde egemen ideolojinin somut ifadeleri olarak yeralmalarıdır.** Egemenlerin medyatik desteği ile kendilerini rahatlıkla ifade edebilmeleri, propaganda araçlarını kullanabilmeleri bu yönü daha da etkin kılmaktadır. Medyanın bu desteğinden bile gerçekliklerini görmeleri gerekir. Sol görülmelerinin altındaki özü çok iyi bildiği için ve halkı uyutmanın bir aracı olduğunu bildiği için bu desteği vermektedir. Bunlara karşı ideolojik mücadele verilerek, maskeleri düşürülecektir.

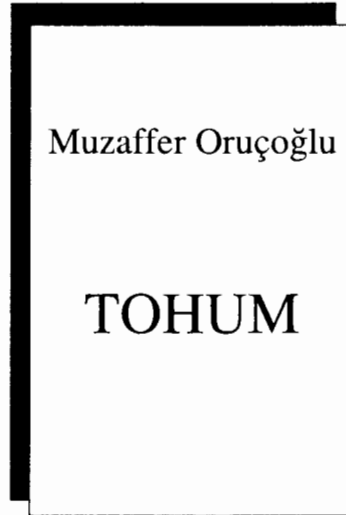
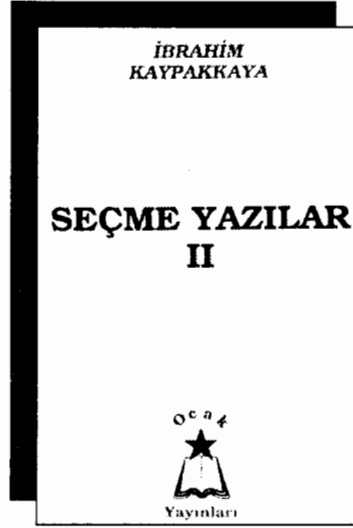
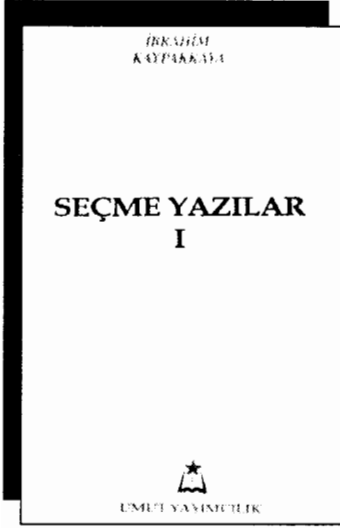
Devrimden yana olan tüm insanların bugün Proletarya Partisi çatısı altında mücadele etmesi, devrimin sonuna kadar götürülmesinin ve komünizm ulaşmasının ön koşuludur. Bu da tüm reformist ve yasalçı anlayışlara ve onların somutlaşan partilerini bir yana bırakmak, bir yana bırakmak için savaşmak, tüm benliğimizle siyasal iktidara kilitlenmekle, buna uygun şekillenmeyle mümkündür.

**ÖZGÜR GELECEK VE PARTİZAN
CİTLERİNİ
BÜROLARIMIZDAN TEMİN
EDEBİLİRSİNİZ.**

**BÜTÜN BÜROLARIMIZDAN
TEMİN EDEBİLİRSİNİZ**

BÜTÜN BÜROLARIMIZDA

UMUT YAYIMCILIK

Oğul Sokak No: 16 Sultanahmet- İSTANBUL

Tel: (0 212) 516 60 20 - 516 25 38 Fax:518 23 23

- ⦿ SEÇME YAZILAR (TOPLU)- İbrahim Kaypakkaya.....400.000
- ⦿ SEÇME YAZILAR I - İbrahim Kaypakkaya250.000
- ⦿ SEÇME YAZILAR II - İbrahim Kaypakkaya400.000
- ⦿ İBRAHİM KAYPAKKAYA HAYATI VE MÜCADELESİ - Nihat Behram.....2. Baskı çıkıyor
- ⦿ ALPLERDEN MUNZUR'A ..ENTERNASYONALİZM.....600.000
- ⦿ 1 MAYIS HARBİYE DİRENİŞİ (1 Mayıs 1990- Belgeler, savunmalar).....200.000
- ⦿ YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MARX Rius ve arkadaşları.....Baskısı tükendi
- ⦿ YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MAO Rius ve arkadaşları.....250.000
- ⦿ BAŞKAN MAO'DAN SEÇME SÖZLER (KIZIL KİTAP).....250.000
- ⦿ YENİ DEMOKRATİK DEVRİM Mao Zedung.....150.000
- ⦿ ÇİN KÜLTÜR DEVRİMİ TARİHİ - Jean Daubier..... 400.000
- ⦿ FELSEFE BİR SIR DEĞİLDİR150.000
- ⦿ BEŞİKÇİ'NİN SAVUNDUĞU GÖRÜŞLER ÜZERİNE (Polemik) Meral Güneş150.000
- ⦿ DOGMATO REVİZYONİZMİNİN SEFALETİ ÜZERİNE (Polemik)200.000
- ⦿ TOHUM - Muzaffer Oruçoğlu (Roman).....6. Baskı çıkıyor
- ⦿ NEWROZ - Muzaffer Oruçoğlu (Roman).....600.000
- ⦿ KANGURULAR-Muzaffer Oruçoğlu (Roman)450.000
- ⦿ NENEMİN MASALLARI - Serdar Can (Öykü).....150.000
- ⦿ YUNAN BIÇAğI - Yılmaz Güney (Öykü)Baskısı tükendi
- ⦿ KAHRAMANLIK KLAMLARI - Muzaffer Oruçoğlu (Şiir).....100.000
- ⦿ ÜÇBİN YILIN DESTANI - Serdar Can (Şiir)..... 175.000
- ⦿ DENİZ ÜSTÜNDE ATEŞ İZLERİ - Ogün K. (Şiir)100.000
- ⦿ URMIYE MAVİSİ - Emir Ali Yağan (Şiir).....Baskısı tükendi
- ⦿ PARTİZANIN GÜNLÜĞÜ - Safa Fersal (Şiir).....150.000
- ⦿ İŞÇİ SENDİKALARI TEMSİLCİLİğİ
VE GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDAKİ SORUNLARI (Broşür).....100.000
- ⦿ GENEL GREV NEDİR (Broşür).....100.000
- ⦿ DEVRİMCİ EğİTİM ÜZERİNE (YDG Eğitim Dizisi II).....150.000
- ⦿ YÜKSEK ÖğRENİM GENÇLİğİ ALANINDA
GERÇEKLERİ KAVRAYALIM DEVRİME HİZMET EDELİM (YDG Eğitim Dizisi III)...200.000
- ⦿ DEVRİMCİ DEMOKRATİK SAğLIK EMEKÇİLERİNİN
SENDİKAL ANLAYIŞI (Broşür).....100.000
- ⦿ HABERLEŞME VE İLETİŞİM EMEKÇİLERİNİN
SENDİKAL ANLAYIŞI (Broşür).....100.000
- ⦿ DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ VE
HALK DEMOKRASİSİNDE LİSE EğİTİMİ (YDG Eğitim Dizisi I).....100.000
- ⦿ BAHAR ÇİÇEKLERİ VE KRAL - Efendi Yıldız (Masal).....100.000

“... Bugün ülkemizde komünist devrimcilerin esas görevi, silahlı mücadele içinde halkın üç silahını inşa etmektir. Subjektivizmden, revizyonizmden ve doğmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özeleştiri yöntemini uygulayan çelik disiplinli bir komünist partisi; böyle bir partinin önderliğinde halk silahlı kuvvetleri; yine böyle bir partinin önderliğinde halkın birleşik cephesi: İşte düşmanı yenmede kullanacağımız halkın üç silahı bunlardır.

Marksist- Leninistler bu amaçla ülkemizin çeşitli bölgelerinde ve kitleler arasında silahlı mücadelenin ateşini tutuşturmak azminde ve kararındadır”

MAO ZEDUNG